

ДЖАК ЧОКЪР ЛИЛИТ: ЗМИЯ В ТРЕВАТА

ФАНТАСТИКА

®

АРГУС

ДЖАК ЧОКЪР

ЛИЛИТ: ЗМИЯ В ТРЕВАТА

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

Всички пътища към четирите планети в Диаманта на Уордън са еднопосочни. Неизвестна форма на живот е превърнала тези светове в съвършен затвор и планира настъпление срещу Земята. Суперагент, клониран в различни превъплъщения, трябва да се справи с нашествениците, преди да е станало прекалено късно. И първото „райско кътче“, в което попада, е Лилит...

В един от своите шедьоври — тетралогията „Четиримата владетели на Диаманта“, Чокър е удивително изобретателен и въодушевяващ.

Джон Кльт
„Енциклопедия на SF“, 1993 г.

Авторът е представител на малко известното у нас направление „сайънс фентъзи“ и носител на няколко награди за фантастика.

СВЕТОСЛАВ НИКОЛОВ

ФЕРИБОТ В СРЕДАТА НА РЕКАТА

Едър, възпълен, пооплещивящ мъж е застанал пред двуетажната си, типично американска къща. Вдясно от него зее към небето огромната чиния на сателитна антена, вляво преданото гледа рошавичък пекинез. Малко по-назад, на поляната, играе синът му. Всичко, дори цигарата между месестите пръсти на мъжа, говори за някакво тихо, провинциално, почти идилично спокойствие...

Така известният фотограф на писатели-фантasti Пети Перит е видял и „увековечил“ Джак Чокър. След прочетеното за и от мъжа на снимката аз лично изпитах желание да поспоря с фотографа. Къде-къде по-подходящ фон за неговия обект щеше да е забързаната деловитост на някоя аерогара или пък неповторимата атмосфера на който и да е Еврокон! И въобще — май последното, което може да се твърди за Чокър (днес автор на повече от тридесет книги), е, че с времето се е превърнал в улегнал, вгълбен единствено в своите светове професионалист. Дори само защото и досега той продължава да е активен член на световното братство на фантастите, обиколил всичките петдесет щата на Америка и още дузина други страни, лектор в няколко колежа и университета, кореспондент със собствени рубрики в специализирани издания като „Фентъзи ривю“ и „З-100 джърнъл“, а също (особено любопитно!) прочут аукционер на произведения в областта на фантастичното изкуство, реализирал от тази си дейност продажби за над пет милиона долара...

Но нека започнем по-отначало. През 1960 г. шестнадесетгодишният тогава младеж от Балтимор, все още ученик в колеж, решава да се заеме със списването на фензина „Мираж“, номиниран скоро след появата си за... „Хюго“! Година по-късно бял свят вижда и издателството му „Мираж прес“, профилирано в научнопопулярната и справочна литература за Нф и фентъзи. Не е далеч от ума, че по онова време Чокър вече познава и си кореспондира

с повечето водещи американски фантасти, много от които публикуват в неговите издания.

От онези години е и трайното му влечеие към историята. То методично напомня за себе си независимо с какво се занимава бъдещият писател. (А след сержантската служба във военновъздушните сили той сменя доста професии: учител, стажант-съдия, та дори и звукорежисьор на рокконцерти...) Може би тъкмо това увлечение в края на краишата го подтиква да завърши успешно през 1969 г. почти езотеричната за нас специалност „история на идеите“ в Джон Хопкинс Юнивърситети.

Първият му роман „Джунглата на звездите“ излиза, когато Чокър е на тридесет и две — необичайно късно за човек с неговия темперамент и замах. Истински знаменателна за по-нататъшния му живот обаче се оказва 1978 г. Тогава е положено началото на една от най-прочутите му саги — „Светът на кладенеца“. Тогава, върху един стар ферибот в средата на река Съскоюхена, той се оженва за Ева Уитли и се премества да живее в предимно селскостопанския западен район на родния си щат Мериленд. И също тогава решава да се отдаде изцяло на писателската професия.

Три години по-късно се появява и книгата, която днес държите в ръцете си. Мастити енциклопедисти определят романа „Лилит: змия в тревата“, пък и цялата тетralогия „Четиримата владетели на Диаманта“, като класика в направлението „сайънс фентъзи“. Те... Но нека поспрем за момент! Коя е тази Лилит? И какво всъщност означава „сайънс фентъзи“?

Може би ще се изненадате, но според едно от тълкуванията си Лилит е първата жена на Адам, сътворена като самия него от пръст и страстно бореща се за равноправие (покорно моля да ме извинят всички онези, на които не казвам нищо ново!). А още: зъл дух, комуто приписват всевъзможни поразии, свързани с новородени и техните създателки. През епохата на Ренесанса това име се асоциира с образа на прекрасна, изкуителна и притежаваща магически заложби хубавица, способна да променя облика си най-вече заради пъклени намерения. Като такава Лилит присъства в произведения на Анатол Франс, Марина Цветаева и някои други, вече позабравени днес творци. Но за нас, струва ми се, по-интересното е, че съвременен американски писател, при това автор на фантастика, възражда този малко известен

митологичен персонаж, който удивително точно пасва на пасторално красива, уви, само на пръв поглед, планета в Диаманта на Уордън.

Колкото до понятието „сайънс фентъзи“ (Сф) — нищо пологично от прогнозата, че рано или късно във фантастиката би трябвало да се появи такова направление! Би трябвало — просто защото е резултат на естествения стремеж към синтез, присъщ на всяко изкуство. Но, бързам да добавя, нека не го приравняваме с нескопосно забъркан тюрлюговеч от наука и магия или, да речем, от псевдомитологични сюжети и квазимодели на възможното бъдеще! Сф има своя територия (макар и не „желязно“ ограничена) и свое точно темпорално начало — 50-те години на XX век, когато в САЩ започва да излиза и списание със същото име. „Интелектуална собственост“ на поджанра са теми като: алтернативни и паралелни светове; прояви на психични енергии; нови измерения; суперсъщества — разумни или напротив, и т.н.

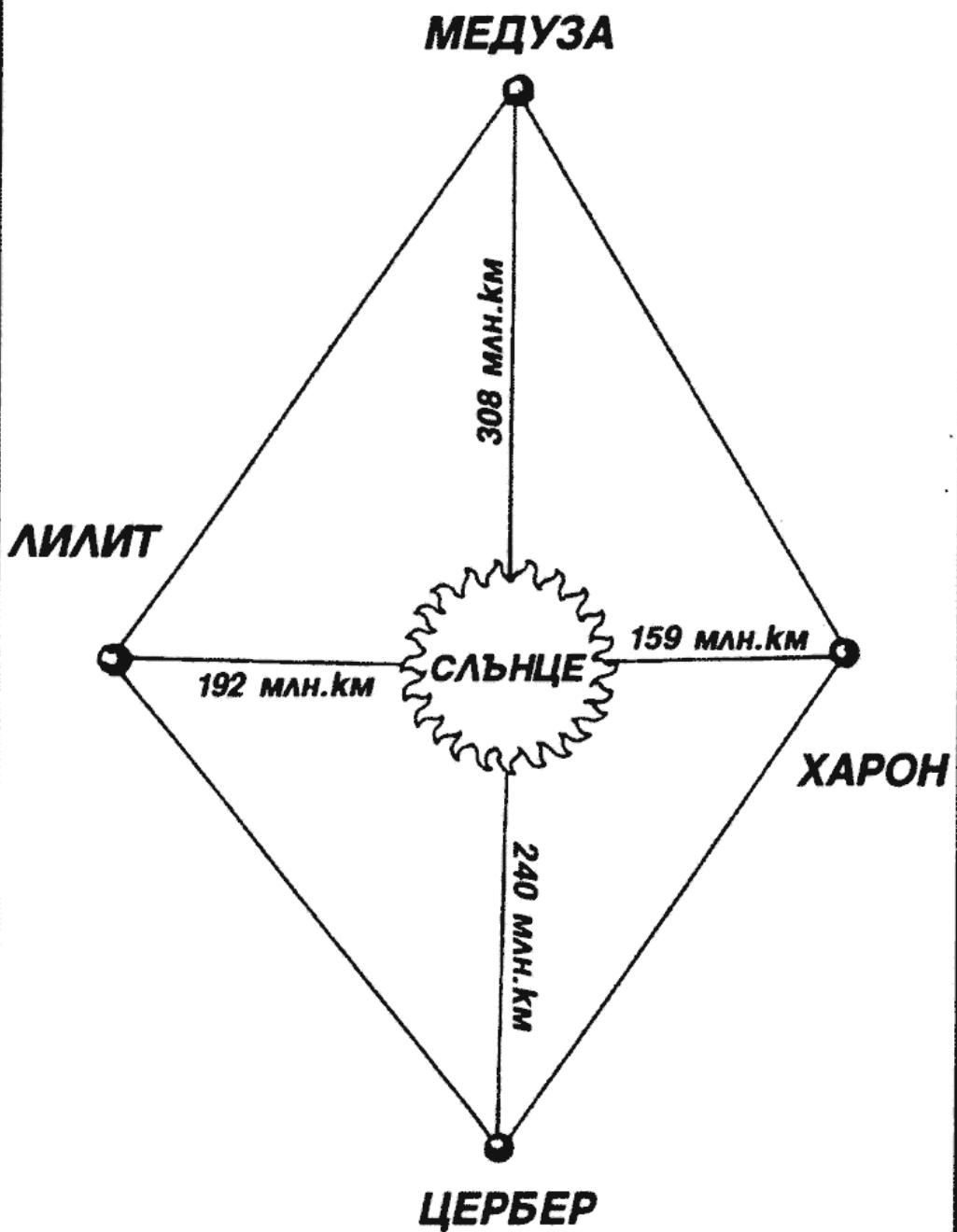
Като *незадължителни* съставки то включва и: различни видове магии; богове, демони и майстори на меча; митологични и свръхсъществени креатури. Освен Чокър в тази област работят автори като Мериън Зимър Бредли, Самюъл Дилейни, Брайън Олдис, Андре Нортън, Джон Варли, Джейн Уулф... и дори самият Зелазни. Все писатели, за които оригиналните идеи и вътрешната творческа свобода са от особено значение. Сигурно затуй след няколко десетки страници вече не ни изглежда толкова невероятно, че сред главните действащи лица на планетата Лилит е например магьосницата Сумико О'Хигинс — същевременно и гениална биохимичка, съчетаваща генното инженерство чрез психическо въздействие със сатанински ритуали и човешки жертвоприношения... В края на краишата така е във всяка литература: дали ще повярваме на писателя или не, зависи от трудно поддаващото се на хладен анализ негово умение да излъчва някакъв свой личен, неповторим „шум“.

Смея да твърдя, че Джак Чокър може да прави това.

Светослав Николов

ДИАМАНТЪТ НА УОРДЪН

Диамантът на Уордън

ПРОЛОГ
НАЧАЛОТО НА БЕДИТЕ

1

Дребният човече със сако от синтетичен туид не приличаше на бомба. Всъщност изглеждаше досущ като повечето чиновници, младши компютърни оператори и започващи кариерата си политицани в Командването на военните системи. Двете подобни на мъниста кафяви очи бяха някак прекалено раздалечени над орловия нос, устицата му се кривеше между хълтналите бузи, накратко — безцветен тип, в когото няма да се загледаш втори път. Точно затова беше извънредно опасен.

Носеше всички необходими входни карти и след като вратите, предназначени да улавят в капан или направо да убиват, провериха отпечатъците на дланиете му и особеностите на ретината, пропуснаха го без нито миг електронно колебание. Държеше в ръка малко куфарче, необичайно само с факта, че не беше приковано към китката, а просто заключено. Но и това нито привлече вниманието, нито събуди у някого опасения — предположиха, че е настроено да реагира на сигналите, изльчвани само от определено тяло.

Срещаше по ярко осветените коридори измамно себеподобни нищожества и те го подминаваха с бегло кимване, ако го познаваха, но най-често се държаха тъй, както биха постъпили в тълпата на някое кръстовище. В тези хора не се забелязваше нищо изключително, издигащо ги над обикновената маса, защото освен длъжностите и местоработата им, между тях нямаше никаква разлика. Но ниският мъж беше изключение, понеже представляващ бомба.

Той стигна до малка стая, където се намираше един-единствен пулт за достъп до компютъра, а пред него — удобно наглед кресло. Никакви строги предупреждения, огромни стражи или роботи-часови, макар че именно това помещение беше входът към военните тайни на междузвездна империя с впечатляващи мащаби. Нямаше нужда от подобни излишества. Никой не можеше да включи самостоятелно пулта. Това изискваше съчетаните и почти едновременни действия на трима човеци и два робота от Сигурността, всеки от които получаваше различна кодирана заповед от независими източници. Какъвто и да е

опит за използване на пулта без намесата на останалите би довел не само до изключване на компютъра и празен еcran на терминала, но и до незабавна тревога в системите за сигурност.

Човечето седна в креслото, нагласи го удобно за работа, после се наведе и отвори небрежно куфарчето. Извади малко кристално устройство, задейства го с лениво движение на палеца си и го прилепи към активиращата пластина на терминала.

Екранът светна. По него преминаха всички кодове за достъп, а след това и въпросът дали режимът на ползване ще бъде гласов или четящ. Не можеше и дума да става за разпечатки. Не и при *този* компютър.

— Четящ режим, моля — каза човечето с пискливия си носов глас, в който не се долавяше и следа от акцент. — От branителни файлове C-476-2377AX и J-392-7533DC, бърз преглед.

Компютърът като че примигна от последното искане. Бързият преглед означаваше приблизително четиристотин реда в секунда. Това въщност беше горната граница на четящия режим. След миг съвестно се зае да изпълни задачата. И двата файла бяха изведени на екрана и пробягаха пред очите на дребния мъж за по-малко от секунда. Той беше толкова доволен, че реши незабавно да изпита късмета си и поискаше още.

— Моля, покажете ми в поредност стратегическите планове за критични ситуации, бърз преглед.

Машината се подчини. Обемът на материалите беше такъв, че минаха около четири минути, преди те да свършат.

Човечето си погледна часовника. Блазнеше го желанието да продължи, но всеки допълнителен миг увеличаваше риска някой да надникне тук или да бъде предприета внезапна проверка. А това в никакъв случай не съвпадаше с намеренията му.

Прибра устройството в куфарчето, щракна ключалката и се изправи. На излизане допусна незначителна грешка, но не можеше да се очаква, че ще е наясно с всички подробности. Би трябало да заповядва на електронния проклетник да изчиisti временната памет и да задейства кодовете за повторен достъп. Ако някой забравеше да направи това, компютърът не оставаше включен (бе недопустимо, щом съхраняващ такива тайни), нито пък преминаваше в пасивен режим. Когато „видя“, че операторът напуска помещението, без да я

пренастрои според изискванията, машината уведоми контролната смяна за този факт, а след това си самоналожи авариен режим до подаването на правилните команди.

Още докато ниският мъж наближаваше първия пропускателен пункт, цялото му начинание вече се пропукваше по шевовете.

Младата жена се втренчи в тревожната червена светлина, мигаща на пулта пред нея. Направи бърза проверка за повреда в някоя от системите и установи къде нещо не бе наред — в Хранилището с ограничен достъп.

Въпреки че беше от хората, разполагащи с част от кодовете за включване на компютъра, на нея не ѝ бе позволено да задава въпроси за съдържащата се информация, но пък можеше да получи всички данни, свързани със сигурността. Знаеше, че днес още не е разрешавала достъп никому, така че натисна два бутона и нареди:

— Пусни записа на последната операция.

Лицето на човечето се виждаше ясно. И не само чертите му, а особеностите на ретината, топлинното излъчване и всичко останало, което можеше да бъде засечено от дистанционни сензори. Тя включи и останалите елементи от компютърната мрежа.

— Идентифицирай!

— Трехт, Аугур Пен-Гил, OG-6, Логистика — осведоми я машината.

Преди пръстите ѝ да докоснат бутона за тревога, двама от колегите ѝ вече бяха направили това.

Нямаше сирени, алармени звънци и мигащи лампи, които биха подплашили или предупредили всеки шпионин. Вместо това, когато Трехт застана пред третия и последен контролен пункт, долепи око към лещата на идентификатора и притисна длан към сензорната пластина, вратата отказа да се отвори.

Той разбра, че и хората, и роботите от Сигурността вече са се устремили към него от всички страни и реши светковично, че пречките би трябвало да са най-рехави от другата страна на вратата. Вдигна лявата си ръка, вцепени се за миг, сякаш събираще сили, и удари металната плоча близо до заключващия механизъм. Появи се

вдълбнатина и човечето без никакво видимо усилие дръпна вратата достатъчно, за да се промуши.

Щом мина, плочата се върна на мястото си с трясък и Трехт чу щракането на резервните ключалки. Попадна в чудесен капан между вътрешната и външната врати! Самата камера беше херметична. И ако някой все пак стигнеше дотук при опит за бягство, можеха лесно да изсмучат въздуха. Само че нямаха никакъв шанс да задействат капана срещу враг с подобни способности.

Вакуумът не му пречеше. Ритна външната врата веднъж, после пак. При третия опит тя поддаде. Напъна плочата с цялата си мощ и я задържа открайната, докато свистящият въздух нахлуващ в камерата. Когато налягането се изравни, рязко отвори и излезе спокойно в главното фоайе.

Предположението му се потвърди — силите за сигурност едва сега навлизаха в тази част от комплекса и гъмжилото от стъписани служители им пречеше да го гръмнат набързо. Четири обтекаеми робота от охраната се втурнаха към него, но той очевидно не се уплаши от появата им. Внезапно скочи срещу двата по-близки, тласна единия към другия и ги събори на пода. Никой не вярваше на очите си — този кълощав, невзрачен наглед човечец помете четири тона звънтящ от енергия метал, без дори да загуби равновесие.

Вече се носеше с цялата си бързина право към големите прозорци по фасадата на фоайето. Огромната му скорост беше недостъпна за възприятията на хората и повечето роботи. Без усилие премина през твърде дебелото стъкло, устойчиво дори на преки попадения с конвенционални бомби — сега то се пропука и пръсна като най-обикновен прозорец. Дребосъкът прелетя десетина метра надолу, приземи се на крака със съвършено чувство за равновесие и затича през широкия двор.

Въпреки всичко бе загубил предимството на изненадата. Още след пробива през първата врата силите за сигурност бяха разбрали, че имат настъпващи си старателно изпипан робот и, готови за най-лошото, се канеха да го нападнат с машини-убийци, многобройни въоръжени стражи и дори с малко лазерно оръдие.

Трехт спря върху затревеното хълмче и се огледа, за да прецени ситуацията, без да губи нито за миг хладнокръвния си делови вид. Най-неочаквано се ухили, докато се въртеше и оглеждаше цялата

огнева мощ, насочена срещу него. Разсмя се и кикотът му се извиси в писък, за да отекне в околните стени — нечовешки, призрачен, налудничав.

Бе дадена заповед за стрелба, но когато смъртоносните лъчи се кръстосаха на мястото, където стоеше, той вече не беше там. Издигаше се във въздуха безшумно и леко, със смайващо ускорение.

Автоматичните оръжия се опитаха да го проследят, но не се справиха с рязко променящия се ъгъл за стрелба. Един от офицерите, зяпнал в небето и отпуснал лазерния си пистолет, измърмори:

— Най-шибаното в цялата история е, че той даже не си съдра панталона.

Ръководството на операцията бе незабавно прехвърлено на Орбиталното командаане, но там не бяха готови за светкавичното бягство на дребния човечец, нито пък можеха да предугадят докъде ще се издигне и в каква посока. В този момент в орбита се намираха тридесет и седем търговски и шестдесет и четири военни кораба, заедно с над осем хиляди спътника от един или друг вид, без да се броят петте големи станции. Усъвършенстваните радари биха го засекли, ако променеше траекторията си или пък се опиташе да кацне някъде другаде на планетата, но докато оставаше в пространството, налагаше се да чакат привличащо вниманието действие. Прекалено много тела се въртяха над повърхността, а и той беше с твърде незначителни размери, за да го забележат и проследят.

Затова чакаха търпеливо, готови да пръснат на парченца всеки кораб, опитал се да избяга или просто да предприеме маневра вън от орбитата си. Освен това наблюдаваха внимателно всички монитори — ако се появиеше неидентифициран звездолет, щяха да разберат веднага.

Работът си игра на криеница с тях почти три денонощиya. Дотогава стана ясно, че е претърпял пълен провал в главната си задача — знаеше се кои планове е откраднал и те очевидно вече бяха неизползваеми. Все пак отмъкнатата информация имаше известна стойност, защото разкриваща наличните сили и тяхното разположение, а подложена на анализ от специалист би подсказала на един

предполагаем враг как мислят шефовете на Военното командване. Въпреки това роботът не можеше да изчаква безкрайно дълго, макар моментните позиции на бойните части да не позволяваха бърза и лесна промяна и всяко разместване щеше да бъде вариант на основния план. Засега възможностите за избор пред стратезите бяха стеснени, но нарастваха в геометрична прогресия с всеки изминал час. Роботът беше принуден да предприеме нещо. И го направи.

Малък планетарен спътник, вписан официално в архивите като останяла станция за климатичен контрол, доближи на три хиляди метра също тъй малка корвета. Този правителствен куриерски кораб при нормални обстоятелства щеше да е управляван автоматично на стационарната си орбита, но в момента нито един космически апарат не бе оставил без екипаж.

Роботът, все още с външността на идеалния чиновник, излезе от спътника през люк, който не трябваше да съществува. Но пък и самият спътник само привидно наподобяваше записаното в документите, отдавна прекопиран и заместен от нещо значително по-полезно.

С все същата лекота роботът се устреми към корветата и се долепи към външния ѝ корпус. Посегна към колана си и извади някакво оръжие, чийто висящ кабел го свързваше с малък, почти невидим терминал в лявата подмишница на шпионина. Бе прекарал три денонощиya в извлечане на невероятни количества енергия от устройствата във фалшивия спътник. Сега освободи точно изчислени порции от нея чрез оръжието. Мощният лъч бързо проби дупка с големината на портокал в корпуса на корветата. Мястото на пробива бе грижливо избрано — вътре имаше само двама стражи, човек и робот. Намираха се в помещението, където лъчът проникна през устойчивите тройни стени. Никой не успя да разбере дали взривната декомпресия или насочената енергия уби човека. А системите на робота очевидно бяха дали накъсо от въздействието на лъча.

След малко вражеското устройство отвори външния люк на въздушния шлюз и влезе в корветата, без да задейства алармени сигнали и срещне някаква съпротива. Последвалото страховито ускорение на кораба със сигурност би унищожило всяко човешко същество на борда му.

2

В тишината младият мъж слушаше съсредоточено записа. Външността му напълно се вписваше в калъпа, оформил повечето хора в този период от историята — телесно съвършенство. В очите на някой от доста по-ранна епоха той би изглеждал направо свръхчовек. Това се дължеше на генното инженерство. Ала сега почти всеки мъж или жена се отличаваше с подобно съвършенство, така че видът му беше съвсем типичен — въгленовочерна коса и кафеникави очи, законово определения ръст от 180 сантиметра и законово определеното нормално тегло от 82 килограма, около тридесетгодишен... Само че в някои области на по-особени занимания той не беше нито типичен, нито нормален и точно затова седеше тук.

Когато резюмето свърши с бягството на корветата, мъжът вдигна поглед към комодор Крега.

— Разбира се, наблюдавали сте и сте следили внимателно всички намиращи се в района кораби?

Не беше въпрос, а по-скоро споменаване на очевиден факт.

По лицето и особено в очите на Крега (по-възрастна версия на все същата норма) личаха четирийсетте години в повече на държавна служба. Той кимна.

— Естествено. Но ако в този момент просто бяхме унищожили устройството, след като то стигна толкова далече и направи какво ли не, щяхме да събркаме. Ограничихме се да поставим трасиращи индикатори по всичко, за което съществуваща вероятност да чака в орбита това... нещо. Все пак се оказа обикновен робот, макар и с твърде впечатляващи възможности. Бяхме длъжни да научим чий е. Допускам, че знаете за подпространствената балистика, нали?

— Достатъчно — заяви младият мъж.

— Е, щом вече разполагахме с направлението и скоростта (какво ускорение само!), можехме да изчислим и къде ще се появи. За щастие силовите лъчи изпреварват всеки материален обект, така че имахме свои хора в тази точка от пространството, когато работът изскочи там след пет-шест минути субективно време. Бяха достатъчно наблизо, за

да засекат следващата промяна в курса. Дотук нямаше нищо трудно. Той направи седем скока на сляпо, просто за да се отърве от нас, но и за миг дори не го изгубихме от поглед. Успяхме да го връхлетим броени минути след като започна да предава информация. Искал е да се застрахова в случай, че наистина сме толкова бързи, колкото е предполагал. И тогава се наложи да го обкръжим и да го пръснем на атоми. Нямаше друг начин. Вече бяхме видели с очите си на какво е способна тази малка прелест.

Събеседникът му поклати глава.

— Жалко все пак. Би било интересно да го разглобим. Сигурен съм, че не познавам подобен модел.

Комодорът кимна.

— Както и ние. Всъщност това устройство е на ръба на собствените ни технологични възможности, а вероятно и малко ги надхвърля. Заблуди рентгеновите скенери, анализаторите на ретината, телесното топлинно излъчване и какво ли не още. Дори и приятелите на нещастния служител, за когото се е представяло. Това предполага извлечане не само на паметта, но и на самата личност. Както и да е, макар че малката му орбитална база се взриви, когато роботът я напусна, от нея остана достатъчно, за да се натъкнем на някои неща вътре. Мога да ви уверя, че не сме я правили ние. Почти в нито една система няма дори далечна прилика с нашите. Е, можем да стигнем до определени изводи за функциите ѝ, но и когато предназначението е очевидно, не е постигнато по начина, по който *ние* бихме го направили, нито пък материалите са типични за случая. Налага се да приемем твърде неприятния факт, че роботът и базата му са били проектирани, построени и управлявани от чужда сила, за която нищичко не знаем.

Другият го погледна с явен интерес.

— Но вече сте научили това-онова, нали?

Комодорът тъжно тръсна глава.

— Не, не сме. Няма спор, сега ни е известно повече от преди, обаче пак е крайно недостатъчно. Онези гадове са направо гнусно хитроумни. Но след малко ще стигна и до това. Нека първо да видим какво знаем или за какво можем да се досетим...

Той завъртя креслото си и натисна някакъв бутоң. Една от голите стени примигна и се превърна в екран, показващ огромно струпване на звезди, сияещи в червено.

— Конфедерацията — ненужно поясни комодорът. — Седем хиляди шестстотин четиридесет и шест свята, според последната статистика, пръснати в една трета от галактиката. Доста добро постижение за раса, развила се отначало на едно-единствено място в нищожен спирален ръкав на системата. Тераформирани планети или светове, към които хората са се приспособили, дори такива с шестдесет местни разумни раси, прекрасно нагодени към нашата култура и ред. Ние притежавахме всичко това, управлявахме го според собствените си разбирания. Никоя от другите раси нямаше дори нищожен шанс да ни се опълчи. Трябаше или да приемат нас и методите ни, или да измрат, точно както и собственият ни свят е бил умиrottворен преди векове. Ние бяхме шефовете.

Младият мъж не каза нищо. Не виждаше нужда да го прави. Роден и израсъл в тази култура, приемаше думите на Крега без да се замисля, както би ги приел всеки друг.

— Да, но сега се сблъскахме с цивилизация, която притежава равни на нашите технологични възможности, а вероятно дори леко ни превъзхожда. Анализът води до очевидни заключения. Първо, ние непрекъснато разширяваме сферата си на влияние. Явно съществува и друга доминираща раса, която върши същото от своята изходна точка в галактиката. Открили са ни, преди да ги намерим... лош късмет. Разузнавали са, изследвали са и са установили няколко факта. Второ, стълковението е неизбежно. Вече се борим за надмощие в едно и също пространство. Трето, твърде вероятно е да са по-малобройни от нас, макар да имат на своя страна известно технологично превъзходство. Навярно и те приемат, че ще се стигне до война, но не са уверени, че могат да победят. Ако бяха *сигурни*, досега да са ни нападнали. Значи имат нужда от информация, при това — от всевъзможен характер. Каква е военната ни организация? Как са разположени отбранителните ни сили и как бихме ги използвали? И най-важното — какъв е начинът ни на мислене? Задълбоченото познание, докато ние си оставаме в неведение за техните похвати, би дало на военната им машина невероятно предимство, дори да приемем, че в огневата мощ сме равни... Четвърто, те опипват почвата отдавна, следователно до прекия сблъсък има още време, може би години. Сигурно са ни открили случайно — някой от разузнавачите им се е увлякъл, загубил или престарал. Обаче са имали достатъчно време да

създадат роботи, прикрити като хора, да разположат шпионски станции в орбита над Военното командване — представете си само! — и да стигнат до споразумение с някои от нашите, които са ни предали.

Събеседникът му изведнъж се оживи.

— Така значи...

— Именно! — изръмжа комодорът. — Според последното заключение самите те физически са толкова различни от нас, че и да се скъсят, няма как да се разхождат тук незабелязано, защото не им е по силите да променят тъй драстично външността си. Значи им остава да правят роботи с човешки вид... кой знае колко са вече? Започвам да подозирам и собствените си подчинени, да търся изменници. Естествено такива са и отговорностите на тази служба.

В по-ранни времена биха нарекли Службата за оперативна сигурност „тайна полиция“, каквато си и беше без никакви съмнения. Но за разлика от миналите ѝ разновидности, тя почти не се занимаваше с всекидневието на обикновените граждани. Задачите ѝ бяха значително по-мащабни.

Човечеството отдавна бе открило сполучливо решение на проблема. Нямаше свобода нито за обществото, нито за личността, но пък се постигаха резултати — не само на един отделен свят, а където и да било из междузвездната империя, толкова необятна, че единствено тоталният контрол можеше да я превърне в неразделно цяло. Системата беше еднаква. Все същите идеи и идеали, същите ценности, същият начин на мислене и възприемане на света... навсякъде. Гъвкава, приложима при същества с коренно различен биологичен произход... е, понякога ги вместваше в себе си разтърсващо и безмилостно, но все пак погльщащо чуждите култури и форми на живот. Работната формула проникваше във всичко и налагаше равновесието в най-крайния му вид, ала оставяше място и за варианти с оглед на местните условия, както и шанс за издигане в обществото според способностите и целеустремеността.

Естествено срещаха се общности, които нито можеха, нито искаха да се приспособят. В някои случаи хората успяваха да ги „превъзпитат“ с изтънчени похвати, но това невинаги беше възможно. Съществуваха светове, където формулата не се прилагаше заради непреодолима разлика с човечеството... и в краен случай те се подлагаха на безмилостно прочистване. Имаше още един проблем —

самата система пораждаше индивиди, способни да заобикалят правилата, защото притежаваха необходимите воля и лукавство. Понеже ставаха твърде опасни, налагаше се да ги преследват и залавят, за да ги превъзпитат или унищожат.

— В предишни периоди силните на деня са се отнасяли значително по-меко с онези, които не са се поддавали на никаква обработка — каза комодор Крега. — Нямали са под ръка съвършенството на сегашната система. Както ви е добре известно, решението обикновено било доживотно заточение в Диаманта на Уордън. Все още пращаме някои там, ако са с особени дарби и способности, от които се нуждаем, или гък очакваме, че биха стигнали до значимо откритие. Тази политика дава своите плодове, макар че вече обхваща по-малко от стотина души годишно.

Младият мъж усети нервен спазъм в стомаха си.

— Ето към кого са се обърнали за помощ враговете ни! Значи натам е избягал роботът, към Диаманта на Уордън?

— Познахте — потвърди Крега.

В една галактика, чиято система на управление се основаваше на идеалния ред, на еднообразието, хармонията и твърдата вяра в природните закони, Диамантът на Уордън беше истинска лудница. Той сякаш съществуваше напук на всичко онова, което Конфедерацията обхващаше и изповядваше.

Холдън Уордън бе открыл звездната система преди почти две столетия, когато тя беше още далеч извън административните предели на империята: Сред останалите разузнавачи Уордън отдавна се бе превърнал в легенда — той мразеше почти всичко, свързано с цивилизацията, а най-вече не понасяше другите човешки същества. В обичайния случай щяха бързичко да се разправят с него за антисоциалната му нагласа, но в съвременната психология съществуваше цяло направление, посветило се на откриването и използването на враждебни за обществото черти от характера, които същото това общество може да обърне в своя полза. Трябваше да се съобразят и с факта, че само хора като Уордън бяха способни да понасят самотата в продължение на години и психическото натоварване на разузнаването в дълбините на космоса. Нямаше

разумен човек според стандартите на Конфедерацията, който би приел подобна работа.

А Уордън беше още по-тежък случай. Прекарваше възможно най-малко време в „цивилизацията“, обикновено само за да презареди кораба и го напълни с припаси. Летеше по-надалече, по-дълго и по-често от всеки друг разузнавач, а откритията му изумяваха дори само с числеността си.

За лош късмет на своите началници, той смяташе за единствено важна задача откриването на нови светове. Нехайно оставяше всичко друго, включително предварителния оглед и изследванията, на онези, които щяха да го последват към оповестените в щаба координати. Не че изобщо не проучваше новооткритите планети, но предпочиташе да общува колкото се може по-оскъдно с Конфедерацията, при това — по вбесяващ начин.

Когато получиха от него сигнала „4AW“, идеше им да заподскачат от вълнение — цели четири обитаеми планети около една звезда! Подобно явление бе нечувано, то излизаше от рамките на всякаакви статистически вероятности, особено ако се имаше предвид, че в само една от четири хиляди звездни системи се съдържаше нещо поне частично използваемо. Чакаха напрегнато немногословният разузнавач да им съобщи как е нарекъл планетите и да обобщи първоначалните сведения — не само защото откритието му беше изумително, но и понеже съвсем не знаеха какво още ще им каже Лудия Уордън и дали изобщо ще успеят да разшифроват посланието му.

Накрая получиха подробно съобщение и най-лошите им опасения се потвърдиха. Все пак този път разузнавачът бе спазил процедурата и изследвал планетите от най-близката до звездата към най-далечната.

„Харон — гласеше първият доклад. — Прилича ми на ада.“

„Лилит. Във всяка райска градинка се крие по някоя змия.“

„Цербер. Доста кучешки вид има.“

И накрая:

„Медуза. Който ще живее тук, трябва да е с чакъл в главата.“

Следваха точните координати, заедно с кода, потвърждаващ, че Уордън е проучвал от разстояние, а не е кацал, както правилникът допускаше. Последният сигнал — буквите „22“ — вдъхна нови

страхове. Той означаваше, че разузнавачът еоловил нещо твърде странно в новата система и ги предупреждава да са крайно предпазливи.

Ругаеха яростно Лудия Уордън, защото не бе им дал никаква нишка за разплитане на кълбото, но въпреки туй веднага организираха стандартна експедиция с всички възможни предпазни мерки. Беше внушителен отряд — пълен научен екип от двеста сред най-добрите и опитни служители на Експлоатацията, защитени от четири тежковъръжени кръстосвача.

Най-лошото в кратките описания на Уордън беше, че почти винаги се оказваха точни, само че нямаше как да разбереш това, преди да попаднеш на мястото. Цялата армада изскочи от хиперпространството и хората от експедицията зяпнаха чудноватата гледка — гореща звезда от клас F с грамадна система, включваща газови гиганти с пръстени, великански астероиди и множество плътни планети. А в средата, близо до своето слънце, бяха четирите тела с изобилие от кислород, азот и вода. Четири скъпоценности, крещящи безмълвно „Живот!“. Макар че се движеха по твърде различни орбити с радиус от 158 милиона до 308 милиона километра, когато експедицията се появи там, завари ги в извънредно рядко взаимно разположение. За кратко време четирите планети бяха почти под прав ъгъл една спрямо друга. Въпреки че беше изключение, което почти не се наблюдаваше впоследствие, това стана повод веднага да ги нарекат Диаманта на Уордън. А и те наистина си бяха диаманти, колкото и случаен да изглеждаше моментът на откриването им за човечеството — искрящи накити с още незнайна, но видимо огромна цена.

Все пак дори и някои от най- pragmaticично настроените членове на експедицията съзряха в „диаманта“ от планети лоша прокоба — както ги бе предупредил и Уордън. Затова също като него не кацнаха веднага. Оглеждаха, взимаха проби, анализираха, ала изобщо не откриха нищо подозрително. Нямаше никакви признания за свръхестествена намеса, въпреки невероятното струпване на четири толкова подобни свята, даващи възможности за съществуване на живот. Надсмяха се сами на себе си за глупостите, суеверията и внезапната податливост към първобитни страхове — а уж вярваха досега, че стоят над тези дивотии! Поолекна им. Е, имаше и такива, които подозираха, че Диамантът на Уордън е плод от усилията на

древна цивилизация за приспособяване на планетите към нейните нужди. Но и да е било така, не бе останала никаква следа от подобни начинания.

Предпазливо се запознаха отблизо с планетите.

Харон беше горещ, обвит в изпарения, разположен най-близо до слънцето. През повечето време валеше дъжд. Дребните, приличащи на динозаври зверове стъписваха с вида си, а може би наистина бяха опасни, но не изглеждаха неуязвими. Не беше за пренебрегване вероятността в моретата, заемащи по-голямата част от повърхността, да се крият и по-сериозни заплахи, ала само установила се на планетата експедиция би могла да провери това. Засега се задоволиха с факта, че пищното царство на джунглите, с наклон на оста по-малък от 6 градуса, имаше температурен диапазон от 28 до 60 градуса по Целзий. Благодарение на удобно разположената суша беше годен за заселване и практически използваem, но не и уютен.

Харон наистина напомняше за ада.

Следващата по отдалеченост от звездата беше Лилит, един почти съвършен наглед свят. Незначително по-малка от Харон, тази планета също съдържаше около 70 процента вода на повърхността си, но бе с несравнено по-умерен климат и приятно разнообразие на сушата. Планините бяха ниски, имаше обширни равнини и блата. Всякакви земни форми без особени крайности и климатични ексцесии. Наклон на оста — 84 градуса; планетата беше почти „полегнала“, което означаваше, че липсват резки промени на сезоните. Вярно, тук също беше горещо. През деня температурата достигаше 40 градуса, а 20 или дори 25 сигурно се смятала за мразовито време.

Гъстите гори избуяваха в най-свежа зеленина, а видът на растенията наистина изглеждаше чужд за човешкото око, но не прекалено — множество плодове и други дарове на джунглата се оказаха ядовити. Най-вероятно господстващата форма на живот бяха насекомите — от великански чудовища до мънички създания, подредни от главичка на топлийка. Специалистите по тераформиране в Конфедерацията се стремяха да създадат изкуствено именно такива условия, но рядко успяваха. Планетата беше пред очите на изследователите, прекрасна като същински рай. И никаква змия не се мяркаше в тревите... засега.

Цербер явно бе по-суров свят. 25-градусовият наклон на оста пораждаше климатични крайности, простиращи се от ледените полярни шапки до над четирийсет градуса на екватора. Най-страницата особеност на планетата обаче беше повърхността ѝ, наглед почти изцяло покрита с разноцветни гори. Едва при кацането стана ясно, че на Цербер изобщо няма сула, а огромни растения, издигащи се от океанското дъно, понякога през няколко километров слой вода. Бяха толкова изумително сбутани едно в друго, че тук-там дори образуваха устойчива твърда опора. По горните пластове на тези величествени морски гори растяха съвсем различни видове, оформящи уникатна екосистема. Най-често срещащите се животни приличаха на птици, имаше и някакви насекоми, но изглежда, че животинският свят тук бе осъден, освен ако не се криеше в дълбините на вездесъщия океан. Впрочем водните растения бяха толкова големи и скучени, че хората спокойно биха могли да живеят по тях и вероятно дори да строят градове върху дърветата... Чудновата планета, безспорно, но все пак поддаваща се на овладяване. Не установиха наличието на други природни ресурси, освен дървесината. Нямаше условия и за съвременни удобства, значи заселването не беше кой знае колко примамливо. Да, обитаем свят, макар да беше вярно, че предлага кучешки живот.

Последна и най-неприятна от всички бе Медуза — замръзнали морета, заслепяващи виелици, назъбени високи върхове. Наклонът на оста достигаше 19 градуса и все пак даваше известно сезонно разнообразие, но то се вписваше във формулата „от зле към по-зле“. Дори в тропиците лятото едва нагряваше въздуха до някакви си двайсетина градуса, а около полюсите цареше невъобразим студ. Макар и покрита с массивни ледници, Медуза единствена проявяваща вулканична активност. Не беше съвсем лишена от гори, но предимство имаха тундрата и степите. Срещаха се млекопитаещи — кротки тревопасни и извънредно свирепи и гадни на вид хищници. Груб, жесток свят, който хората навярно можеха да опитомят поне от части, за да заживеят там. Но — членовете на експедицията охотно се съгласиха с Уордън — поиска ли човек да дойде на Медуза, значи наистина има чакъл в главата...

Четири планети — от обгърнат в пара ад до скована от лед тундра — с поносими температурни разлики, с поддържащи живота

въздух и вода. Беше невероятно, приказно и... действително. Така че екипът от Експлоатацията кацна и разположи главната си база край брега на тропическа лагуна, сякаш появила се от най-романтичния плакат на някоя туристическа агенция. Кацна на Лилит, разбира се. Помалки групи се отправиха към другите три планети за предварителен оглед, взимане на пробы и уточняване на обстоятелствата.

Уордън бе дал много верни определения за три от световете, но подозренията му към Лилит изглеждаха породени от естествения скептицизъм на човек, видял нещо твърде хубаво, за да е истина. Или пък бе развил някакво шесто чувство през годините на самота в толкова многобройни и непознати звездни системи? Кой знае...

Щом стъпиха на планетите, екипите на Експлоатацията се изолираха от военните кораби и прекъснаха всякакви транспортни връзки с Конфедерацията. Първоначалните проучвания щяха да продължат поне година. През това време изследователите щяха да бъдат и екзаминации, и опитни зайчета, заети да се изучават и наблюдават един друг, както изучаваха и наблюдаваха новия свят. Имаха совалки, с които можеха да преливат от планета до планета; ако се наложи, разполагаха с въздушни и наземни возила, за да си вършат работата... но никакви междузвездни полети. Рискът беше твърде значителен. Човечеството се бе парило прекалено често, за да си позволи подобно нехайство.

Минаха шест месеца, преди змията на Лилит да „изпълзи“.

Когато всички машини се повредиха, беше вече късно. Хората гледаха безпомощно как най-напред енергията се изцеди от апаратите, сякаш излучена от жадно дете. След две деноноция уредите, колите — изобщо всички изкуствено изработени предмети — започнаха да се превръщат в боклук. Четирима учени загинаха при тези злополуки, а останалите видяха с ужас как техните трупове също се разложиха бързо.

След седмица нямаше и следа от нашествието на експедицията. Просеките като че обраснаха за една нощ. Металите и пластмасите, органичните и неорганичните съединения се разпадаха и не след дълго

представляваха само фин прашец, погълнат от богатата почва. Не остана нищо освен шестдесет и двама зашеметени, голи както майка ги е родила учени. Объркани и уплашени, те вече не притежаваха дори най-елементарните инструменти, с които да се опитат да установят какво, по дяволите, ги бе сполетяло.

Само седмица по-рано бяха възстановени преките контакти между пръснатите по четирите планети групи. От останалите три свята на Лилит пристигнаха по няколко представители, за да съобщят за откритията си и да обсъдят следващите стъпки. Дойдоха, спориха, съвещаваха се и предадоха първите си изводи на чакащия в космоса кръстосвач, после се върнаха на Харон, Цербер и Медуза, без да им хрумне, че са взели и змията със себе си.

Научната секция на кръстосвача се вкопчи незабавно в проблема. С помощта на дистанционно насочвани роботи-лаборатории най-сетне намериха онова, което дотогава бе останало скрито за всички... освен за шестото чувство на Уордън. Змията всъщност беше чужд организъм, смайващо микроскопичен и заселващ се на колонии в живите клетки. Не беше разумен в смисъла, който хората влагаха в това понятие — не се забелязваха признания на мисловни процеси. Но явно живееше по изумителен набор от правила и успяваше да ги натрапи на цялата планета. Имаше невероятната способност не само да се приспособява към новите условия, а и да извлече от тях максимална полза за себе си. Животът на отделния организъм продължаваше не повече от пет минути, но тази миниатюрна твар действаше с темпо, надвишаващо стотици, може би дори хиляди пъти човешките възможности за наблюдение. Все пак бяха ѝ необходими шест месеца, за да свикне с новите същества и вещи в своя свят и да се промени достатъчно, включвайки пришълците в симбиотичната си система.

На другите планети странният организъм се сблъска с твърде различни условия — в атмосферното равновесие, притеглянето, радиационното равнище, — които за мъничето бяха все коренни промени. Нямаше как да приспособи толкова чужда среда към себе си, вместо това то се нагоди към нея. На Медуза промени своя гостоприемник — хората, после бързо се справи с животните и растенията. На Харон и Цербер създаде ново равновесие по собствения си вкус. Страницен ефект от въздействието му бяха

физиологични промени, предизвикани от избора на най-желаното за микроба място в тялото.

За жалост наложи се да поставят Диаманта на Уордън под карантина, докато учените трескаво търсеха лек за болестта. Затварянето на някои от жертвите ѝ в херметични камери, за да бъдат изследвани, не даде резултат — нещо свързващо малките организми с Диаманта и отдалечени от тази планетарна система, те измираха, убивайки междувременно и своите домакини, тъй като отдавна живееха в клетките им и ги „пренастройваха“ според личните си нужди. Без новите управници същите тези клетки пощуряваха и причиняваха грозна, мъчителна смърт, макар и милосърдно бърза.

Колкото и чудно да беше, хората от една планета можеха да се местят на другите, защото микроорганизмът в тях бе мутиран до такава степен, че вече не разпознаваше единствено в Лилит своя роден свят и, постигнал търсеното равновесие, нямаше никаква причина да се променя отново.

Хората можеха да живеят и работят на четирите планети от Диаманта на Уордън, но попаднеха ли веднъж там, трябаше да останат завинаги.

Разбира се, това не възпря учените. Идваха, основаваха свои колонии, макар то да не беше никак лесно на Лилит, особено ревнива към всичко чуждо... Бяха решени да изучат и разкрият тайните на Диаманта. Два века по-късно потомците им още се занимаваха със същото и от време на време посрещаха нови попълнения, а напредък почти нямаше. Планетите, микроорганизмите, дори промените в тях самите устояваха на усилията им. Както е присъщо на този тип хора, упорството им се разпалваше още повече от трудностите.

Но не те населиха Диаманта; сториха го антиобществените елементи. Когато най-сетне мащабът на проблема бе осъзнат от властниците, някой даде идеята да превърнат четирите планети в съвършения затвор.

Започнаха да пращат там неукротимите на цели тумби — всеки, чиито връзки му позволяваха да избегне срещата с момчетата от психоотделите или пък имаше изключителна дарба, която превъзпитанието би заличило, а също и политически затворници от безбройните светове. Властниците натикваха там неудобните, вместо да ги убият или променят психиката им, със смътната надежда някой

някога да си спомни, че не са изтребвали ненужните за системата, а само са ги прогонвали. Мъже, жени — нямаше значение. Каймакът на подземния свят, елитът сред престъпниците. Живееха, раждаха децата си и умираха, а потомците им на свой ред създаваха деца... и така нататък.

Естествено четирите свята попаднаха под влиянието (всъщност под господството) на криминални таланти, затворени завинаги и с осъдна симпатия или чувство за принадлежност към човешкото гъмжило на Конфедерацията. Независимо от това те търгуваха с нея. В автоматизираните кораби микроорганизмът се поддаваше на унищожаване чрез сложни стерилизационни процедури. Затова други гениални престъпници, още незаловени или вече оглавили правителства, имаха възможността да трупат в световете на Диаманта пари, скъпоценности, шедьоври на изкуството и какво ли не, без Конфедерацията да е в състояние да при pari до тях.

А през това време най-силните, изобретателните и безмилостните си пробиваха с нокти и зъби път до властта на тези четири странни планети, докато не постигнаха в края на краищата господство над всички дела на заселниците. Лилит, където не беше възможно съхранението на нищо веществено, се оказа идеалното място за укриване на информация от типа на специални банкови сметки, служебни тайни, за които дори Конфедерацията не биваше да подозира, и въобще на сведения, каквито никога не се доверяват на компютър, тъй като машините все пак са уязвими пред надарените в техниката. Колкото и да са защитени, предпазните системи са измислени от човек, значи може да се намери друг човек, който да ги преодолее.

Тези престъпни крале — Четиридесета владетели на Диаманта, отчуждели се от собствената си раса, истински гении, пратени в безнадеждно изгнание, разполагаха с тайните, откраднатите скъпоценности и компроматите на Конфедерацията и влиянието им в нея се простираше от единия до другия ѝ край, макар да бяха лишени от възможността някога да я зърнат отново.

— Значи Четиридесета владетели са ни предали — въздъхна младият мъж. — А защо не унищожим планетите? Тъкмо ще се

отървем от тях веднъж завинаги.

— И според мен това е най-добрият изход — съгласи се комодор Крега. — Само че не можем. Твърде дълго ги оставихме да правят каквото си поискат. Сдобиха се с политическа неприкосновеност. Прекалено много богатства, тайни и власт са събрани в ръцете им. Вече няма как да ги пипнем, защото те са в състояние да изнудят всеки от високопоставените, дръзнал да вземе подобно решение. Другият се прокашля.

— Ясно — промълви той с оттенък на отвращение в гласа си. — А защо не пратим агенти на тези светове и проучим по-подробно какво става там?

— А, опитахме отначало — увери го Крега. — Нищо добро не излезе и от това. Помислете — молим някого да се съгласи на вечно изгнание, да се превърне в нещо различно от нормалните хора. Само фанатик би склонил, но такива типове са прословути с некадърността си като шпиони. Пък и Четиримата владетели не са лесна плячка. Държат под око новодошли, а свръзките тук им съобщават всичко, което те биха пожелали да узнаят. Току-виж, успеем да внедрим един добър агент, но цял куп?... Никога. Просто ще изловят и изтребят дори невинни покрай виновните. Освен това са изключителни познавачи на човешката психика, значи агентът трябва да е дяволски способен, за да му се размине. А всеки с толкова ум в главата си ще осъзнае веднага, че е попаднал завинаги в капан и е принуден да остане там, в световете на Четиримата владетели, до последния си ден. Трудно се намират верни хора, пък и дори най-преданият и отدادеният на службата си ще се сети от кого зависи да живее добре по-нататък. Всъщност един от сегашните Владетели е бивш агент на Конфедерацията.

— Тъй ли?

Крега кимна.

— Може би най-добрият в подрывните операции... знаеше всички хитрини. За него да се озове в Диаманта беше не страшна участ, а почти пленителна възможност. Тръбеше, че му е писнalo да се мотае из Конфедерацията. Пратихме го на Лилит, за да се вмъкне във върховете на тамошната йерархия и той точно това направи. Бих казал дори твърде успешно. Само че докато го тъпчехме с информация, от него не получавахме почти нищо... и сега е един от враговете ни.

— Тежък проблем — съчувствоно отбеляза младежът. — Не разполагате с надеждни хора на планетите и всеки, способен да се справи със задачата, накрая се озовава на противниковата страна. Значи сега те ни продават на друга раса?

— Именно — кимна Крега. — Виждам, че ситуацията ви е ясна. Разбира се, ние *имаме* свои хора там. Но на никого не можем да разчитаме напълно и който и да е от тях би ви прерязал гърлото на секундата, ако реши, че така му е изгодно. Все пак използваме различни примамки — някакви дребни услуги или пък изнудване срещу онези, чиито близки са в Конфедерацията. Намираме с какво да ги притиснем. Не е голямо предимство, защото Четиримата владетели действат безжалостно срещу постъпки, които според тях дори само намирисват на измяна. Единствената добра страна в положението е, че планетите са открити сравнително скоро и все още не са гъсто населени. Над нито една не е установен тоталитарен контрол, а системите на господство и потисничество са съвсем различни за всяка от тях.

Събеседникът му поклати глава.

— Разбирам накъде всъщност водите разговора, но съм длъжен да ви напомня току-що казаното от вас за бившите агенти. Освен това, дори да ме натикате там насила, ще бъда един-единствен човек на някой от световете...

Комодор Крега се ухили.

— А, не е каквото си мислите. Сам знаете, че сте изключително способен детектив. Разровихте неща, до които друг не би и припариł. Надхитрихте най-сложните компютри и няколко безспорно талантливи престъпници, колкото и да сте млад. Всъщност вие сте най-младият човек с ранг Инспектор в историята на Конфедерацията. Сега предстои да решим едновременно два различни проблема. Единият е да идентифицираме враждебната чужда раса и да я проследим до базите ѝ. Трябва да разберем кои са те, къде са и какви са намеренията им. Може вече да е късно, но ще действаме така, като че имаме достатъчно време. И вторият — трябва да унищожим техния източник на информация, тоест Четиримата владетели. Вие какъв подход бихте избрали?

Инспекторът се усмихна замислено.

— Ще платя на Владетелите повече, отколкото им дават нашествениците — предложи първото, което му дойде наум. — Ще ги накарам да работят за нас.

— Невъзможно. Вече обмислихме това — навъсено отвърна комодорът. — Няма да ги съблазним, защото разполагат с предостатъчно средства. Не опира и до по-голяма власт — сегашната им стига. Ние ги изолирахме завинаги от цялата останала вселена, затворихме ги на онези планети. Доскоро не можеха нищо да направят, за да си отмъстят, но сега имат съюзник и сигурно ще опитат. Боя се, че за такива хора най-важно е тъкмо отмъщението, а това естествено не можем да допуснем. Дори няма как да отменим присъдите им, освен ако учените не стигнат до решаващ пробив в изследванията си. Никой не работи по-упорито по въпроса от тях. Не, сделка е невъзможна. Нямаме козове в играта.

— Значи се нуждаете от доста способен човек на всеки от световете, който ще търси следи, водещи към пришълците. Би трябвало да използват някакви преки контакти — нали им е необходима информация, за да програмират и изпращат малките си играчки като засукания робот... Един агент винаги може да се превърне в изменник, но ако е доброволец, няма да търси отмъщение и няма как да не се чувства по-близък с човечеството, отколкото с някаква чужда раса.

— Съгласен съм. Ще трябва да намерим най-подходящите за всяка планета. За да могат да оцелеят и дори да преуспеят в местните условия, и в същото време да съберат достатъчно сведения, без да бъдат заловени. Но как да спечелим малко ценно време?

Младият мъж си позволи усмивчица.

— Лесно е. Поне лесно е да се каже, въпреки че сигурно е почти невъзможно за изпълнение. Ще убиете и Четиридесетте владетели. Разбира се, други ще заемат местата им, но междувременно ще спечелите месеци, дори години.

— И над това си мислихме — потвърди Крега. — Дори вкарахме проблема в компютрите. Нужен ни беше майстор в разследванията, готов доброволно да се заеме със задачата и имащ квалификация на професионален убиец. И то не един, а четириима плюс координатор, защото всички ще работят едновременно и очевидно нито ще имат начин, нито повод да поддържат връзка помежду си. Естествено ще се

застраховаме с резервни кандидати, които да изпратим, ако нещо се случи на първите. След като зададохме необходимите качества и задължителни изисквания, изскочихте вие.

Другият се засмя нерадостно.

— Готов бях да се обзаложа. Аз и кой още?

— Никой. Само вие.

За пръв път детективът изрази недоумението си. Намръщи се.

— Само аз ли?

— Е, има много други, но по най-различни причини не можем да разчитаме напълно на тях. Или притежават определени недостатъци, или... откровено казано, са заети с важна работа в другия край на Конфедерацията.

— Значи пак остават два проблема. Първо, да измислите как, по дяволите, ще ме накарате да се заема доброволно с подобна задача, и второ, как ще... — Гласът му внезапно затихна и той рязко се наклони напред в креслото. — Май се досещам...

— Предполагах — доволно кимна Крега. — Макар това да е най-грижливо пазената тайна на Конфедерацията. Процесът на Мертън всеч дава резултати. С почти стопроцентова сигурност.

Другият поклати разсейно глава, докато обмисляше чутото. Когато преди повече от година го повишиха в Инспектор, отведоха го в претрупана с апарати и малко загадъчна лаборатория и го потопиха в състояние, подобно на хипноза. Така и не разбра какво точно му направиха, но после главоболието го измъчващо три дни и това събуди любопитството му. Процесът на Мертън. Мълвата твърдеше, че бил ключът за вратата към безсмъртието. Разследванията погълнаха огромна част от свободното му време и накрая успя да установи само, че елитни учени в Конфедерацията работят над процес, чрез който всички спомени, цялостната личност може да бъде записана и съхранена и след това пренесена върху друг мозък — да речем, на клонинг. Освен туй научи, че след всеки опит новосъздаденото копие на човека или полудявало неизлечимо, или умиralо. Каза на Крега каквото знаеше.

— Така беше — потвърди комодорът, — но отрицателните последици вече са минал етап. Клонингите просто не издържаха. Отглеждат ги в изкуствена среда, затова мозъците им си създават съвсем друга настройка на автономните функции, която се разрушава

при прехвърлянето. Още тогава можехме да пренесем цялото съзнание, а после да го върнем обратно както си е било, съхранявайки записа. Разбира се, стигнахме и до опити по прехвърлянето му в други тела. Вече съществуващите схеми в кората на главния мозък се заличават, също както се изтрива запис, сегне налагаме на освободеното място паметта и личността на някой друг. Крайно несигурно занимание — опитите рядко завършваха с успех заради съчетанието на множество фактори, които не са ми напълно ясни, а подозирам, че това се е отнасяло и за самия Мертьн. Например новото тяло трябва да е поне с две години по-младо от оригинала... От друга страна, някои наглед важни обстоятелства като пола и родната планета на обекта нямаха никакво значение. Засега успяваме с прехвърлянето в един от двадесет случая.

Инспекторът се размърда неспокойно.

— Каква е съдбата на останалите деветнадесет?

Крега сви рамене.

— Умират бързо или се побъркват, затова ги унищожаваме. Правим опитите с престъпни нищожства, които бездруго трябва да бъдат обработени психически или избити. Сnehме записа на вашето съзнание преди четиринаесет месеца... разбира се, знаете това. Сега можем да ви размножим в още четири екземпляра. С различни тела естествено, но в главите им ще си бъдете вие, до последната подробност. Ако се наложи, ще направим и повече от четири копия. Затова ще сме в състояние да ви пратим едновременно на четирите планети, с криминално минало и убедително алиби. Ще бъдете на всеки от световете, но всъщност *самият вие* ще си останете с нас, за да обработвате получените от копията сведения.

Младият мъж мълча почти минута и накрая тихо промълви:

— Брей, проклет да съм!...

— Четири пъти проклет и все пак напълно свободен от проклятието — отзова се комодорът. — Сам виждате, няма никакъв риск. Още повече че вече разполагаме с вашия запис.

Инспекторът прехвърляше през ума си новите факти.

— Ще имате нужда от по-скорошен — изтъкна той. — Каква полза, ако моите четири екземпляра се събудят в нови тела на път за Диаманта на Уордън, без да си спомнят последните четиринаесет месеца, особено пък този разговор?

Крега кимна.

— Прав сте. Но аз и без това обновявам своя собствен запис всяка година. Ако не се брои главоболието, щом процесът е минал успешно първия път, така ще бъде и с всеки следващ.

— Ободряваща новина — промърмори малко смутено Инспекторът.

Не забравяше, че му бяха направили обработката без изобщо да го предупредят, а от думите на комодора се подразбираше, че понякога нещата не приключват толкова благополучно. Опита да се отърси от тази мисъл и попита:

— А как ще получавам тези данни? Дори ако предположим, че моите четири копия успеят да измъкнат всичко, което искате да знаете, как ще го науча *аз*?

Крега бръкна в едно чекмедже на бюрото си и измъкна малка кутия. Вдигна внимателно капачето и му я подаде.

— С помощта на ето това — каза, без да обяснява повече.

Инспекторът огледа предмета. Беше миниатюрно топче от непознато за него вещества, което едва се открояваше на черния фон.

— Имплантиран сигнализатор? — Гласът му прозвуча недоверчиво. — Че каква работа ще ни свърши?

Всички ченгета бяха запознати с устройството. Можеше да се присади къде да е в тялото и веднага ставаше незабележимо. След това сигналът позволяващ носителят му да се проследи навсякъде — най-обикновено полицейско приспособление.

— Не е сигнализатор — отвърна комодорът. — Признавам, разработено е на основата на разпространения модел, но по-скоро е резултат от изследванията на Мертън. Имплантира се на точно определено място в мозъка. За съжаление не съм толкова наясно с биотехнологиите, за да ви обясня подробно всичко. И вие ще имате такова устройство. Работи само когато двете тела притежават абсолютно еднакви мозъчни схеми, иначе получавате безсмыслици вместо данни. Като се възползва от сигнализатора, специалният приемник може да засича носителя във всяка точка на планетата. Усила сигнала до необходимото ниво и го записва в апаратата на Мертън. После този запис се преработва и така напълно еднаквият с носителя наблюдател получава пълна представа за преживяното от новото тяло. Доколкото разбрах, впечатлението е като от филм, но

възприеман с всички сетива. И ще съдържа съвсем точно онова, което вашият двойник е казал и извършил. Настаняваме ви удобно в един от заградителните военни кораби и вие получавате почти непрекъснато „меки“ записи чрез наблюдателните спътници около планетите. Както виждате, ще имате предостатъчно информация. А устройството въщност е полуживо и дори на Лилит, която мрази всичко чуждо, ще продължи да работи като част от тялото. Вече се уверихме в това. Пратихме там двама-трима, без да знаят, че имат същите неща в главите си. Тестовете минаха успешно.

Другият кимна.

— Изглежда сте помислили за всичко. — Поколеба се и продължи: — Ами ако все пак откажа? Нека се изразя по друг начин — ако се съглася, а моите... така наречени двойници откажат да ви сътрудничат, щом стъпят на планетите?

Крега се ухили малко зловещо.

— Осьзнайте какво ви предлагаме. Ако се справите със задачата, лесно можем да ви направим безсмъртен. Защото никаква друга награда няма да е прекалено голяма за успеха ви. Не сте религиозен и знаете, че отидете ли си от този свят, всичко свършва завинаги... освен ако успеете. Тогава и вие, и дори вашите копия чрез въведените в съзнанието ви техни записи ще продължите нататък, ще преъздете. Ще живеете. Мисля, че това е твърде убедителен довод.

Младият мъж не изглеждаше напълно убеден.

— Чудя се дали и те ще се съгласят с вас — промърмори той едва чуто.

Четиримата владетели на Диаманта. Четирима невероятно могъщи хитреци, които трябваше да бъдат ликвидирани. Четири ключа към решението на загадката, която можеше да означава гибелта на човечеството. И пет проблема — пет главобълъсканици.

Нямаше нужда Крега да му предлага такава награда. И без нея не би устоял на изкушението да поеме задачата.

3

Корабът-база беше дълъг седем километра. Рееше се в пространството извън звездната система Уордън, на около една четвърт светлинна година разстояние от местното слънце. Беше истински малък свят, напълно способен да се поддържа самостоятелно и ако не бе потискащата пустош извън стените му, службата тук можеше да е особено приятна.

От долните трюмове излитаха заградителните кораби — управлявани само от един човек или напълно автоматизирани, те кръжаха около планетите и позволяваха на базата да знае във всеки момент какво става в пространството по границите на системата Уордън и в самата нея. Всички доставки за световете на Диаманта трябваше да минат оттук, за да бъдат прехвърлени в безпилотни междупланетни превозвачи. Никому освен на военните не беше разрешено да навлиза в периметъра, очертан от орбитите на заградителните кораби, но дори и техните космически апарати не кацаха на планетите. Наказанието за нарушителите беше просто — залавяха ги, ако беше възможно, иначе ги унищожаваха. Ако някой не желаеше да се съобрази с разпоредбите, би могъл да се промъкне край един-два пилотирани кораба или автоматични пазачи, но за да стигне до целта, трябваше да мине по лабиринт между стотици от тях, при това надлъгвайки се с най-добрите отбранителни компютри.

Затова посочването на Диаманта като средище на някакъв си заговор с чужда раса бе посрещнато с присмех и недоверие от военните. Повечето от тях бяха убедени, че избягалият робот се е насочил натам просто за да заблуди преследвачите си.

Аналитичните компютри и специалистите по стратегия не споделяха мнението им. Иначе казано — *не можеха да си позволят да мислят друго, което би обяснило пристигането на един много особен тип в базата.* Всички разбираха, че му е възложена специална задача, корабът гъмжеше от слухове кой е този мъж, за кого работи и какво прави тук. Но никой, дори командващият местните сили адмирал, не знаеше цялата истина.

Посетителят бе придружен и от отделен модул, който скачиха към секцията за контрол на Сигурността. Там се занимаваше с тайнствените си дела, далеч от погледите на всички останали, заобиколен от часови, които също нямаха представа кого и какво пазят, защото им беше забранено да влизат в модула. Кодът за достъп съответстваше на мозъчните вълни на мъжа, гласовите му данни, генната структура и всичко онова, за което можаха да се сетят обзетите от параноя специалисти по безопасността. Ако нежелан посетител се опиташе да влезе, щеше да бъде незабавно спрян и връчен на охраната. Всеки нежив предмет щеше да бъде пръснат на атоми.

Макар че човекът беше тук от много месеци, още не знаеха името му. Не че се държеше затворено — напротив, участваше в спортните игри из залите за отдих, хранеше се в стола на секцията, дори бегло флиртуваше с някои дами от военния и цивилния персонал на кораба. Неговата загадъчност ги привличаше. Беше симпатичен, приветлив, спокоен. Но през изминалите месеци не разкри и най-незначителна подробност за себе си дори на тези, с които се сближи. Напротив, по-съобразителните забелязаха, че се отличава с умение да прониква във всички лични тайни на околните. Възхищаваха му се за непоклатимото самообладание и абсолютния професионализъм. И най-високопоставените сред тях се бояха от него.

Повечето дни той прекарваше поне по няколко часа в тесните си помещения и винаги спеше там. Умуваша и се чудеха какво ли има вътре, докато почти се побъркаха от любопитство, но така и не стигнаха до истината.

Още щом влезе в командния отсек, чу бръмченето на оповестителя и за пръв път го обзе смесица от искрено вълнение и напрегнато очакване. Отдавна направи каквото му беше по силите с постъпващите физически данни и вече изпитваше досада от еднообразието. Компютърът му предлагаше обработените частични сигнали, но те бяха твърде наситени с емоции и непълни, за да извлече особена полза от тях. С надеждата този път да не се повтори същото, той отиде при креслото за управление на отсека и се настани удобно. Компютърът се зае да изпълни програмата — разположи сензорите по главата му, вика в организма отмерени дози от необходимите вещества и започна прехвърлянето на информацията.

Доста дълго мъжът сякаш беше скован в мъглата на някакво полуухипнотично състояние, после в ума му бавно изплуваха образи. Но сега те му се сториха по-отчетливи и ясни и повече наподобяваха собственото му мислене. Лекарствата и малките неврални сонди бяха си свършили работата. Неговата личност и памет отстъпиха мястото си на почти същия, но странно отличаващ се човек.

— Заповядвам на агента да докладва.

Компютърът изпрати команда дълбоко в неговото съзнание, което вече не му принадлежеше.

Според обясненията на техниците щеше да преживее отново случилото се с неговия двойник, пратен на планетата, а умът му да обработи, подреди и съгласува наученото в свързан разказ.

Записващите устройства се включиха.

Мъжът в креслото бавно се прокашля. Минаха повече от три часа, преди от устата му да излезе нещо друго освен отделни думи и възклициания, но компютърът нямаше закъде да бърза, пък и му беше известно, че в съзнанието на агента са постъпили твърде много данни, затуй още се мъчи да ги подреди.

Накрая Инспекторът заговори.

ПЪРВА ГЛАВА

ПРЕРАЖДАНЕ

След разговора с Крега и кратката подготовка да уредя делата си, преди да се заема със задачата (но за това не е нужно да разказвам подробно), отидох в клиниката на Сигурността. Разбира се, бях ходил там много пъти досега, без да знам точно защо. Най-често се отбивах, за да програмират в мен информацията, необходима за някоя задача, после пак ме връщаха в нормалното състояние. Няма какво да обяснявам, че голяма част от работата ми излиза извън рамките на закона (предпочитам да казвам така, вместо направо да заявя, че върши престъпления) и повечето сведения за нея са твърде „горещи“, за да бъдат огласени някога. С цел да се избегнат ненужните рискове, след изпълнението на деликатна мисия всички агенти минават през изтриването ѝ от паметта.

Може би такъв живот изглежда чудат — мотаеш се насам-натам, без да знаеш къде си бил и какво си правил, но той си има и добrite страни. Всеки потенциален враг, военен или политик знае, че спомените ти са заличени, затова можеш да се радваш на съвсем нормално, спокойно всекидневие, когато си извън структурата на службата. Никой няма причина да иска главата ти — вече дори не подозираш какви си ги свършил, защо или за кого. А като обезщетение за тези празноти в мозъка живееш в лукс и безгрижие, разполагаш с почти неограничени суми и всякакви удобства. Аз лично се отдавах на безделие, плувах, играех комар, хапвах в най-добрите ресторани, от време на време се включвах в някой полупрофесионален отбор — доста ме бива, пък и така си поддържам формата. Наслаждавах се на всяка минута, ако не се броят редовните преквалификации (четири до шест седмици мъчения, приличащи на основната военна подготовка, но още по-садистични). Не ме мъчеха никакви угрizения за тоя живот на плейбой. Преквалификациите бяха достатъчни, за да не омекнат тялото и духът ми от цялото това чудничко безделие. Завинаги

присадените сензори в организма те наблюдават непрекъснато и решават кога имаш нужда от малко освежаване.

Често съм се чудил доколко са усъвършенствани тези приспособления. Отначало дори се тревожех, че цял отдел в Сигурността гледа моите изцепки и забивки, но после свикнах да не мисля за това.

Просто животът в тази професия е твърде приятен. А и можех ли да направя нещо? На повечето цивилизовани светове всички хора носят подобни сензори, макар и не толкова сложни и разнообразни като моите. Иначе как ще се поддържат редът, напредъкът и изобщо мирът сред толкова многобройно и разпръснато население?

Дойде ли обаче времето за следващата задача, няма как да се справиш без целия си досегашен опит. Изтриването на паметта, преди да бъде съхранена, не би било особено практично, защото агентът става все по-добър, когато не повтаря грешките си. Затова първата ти работа е да отидеш в клиниката на Сигурността, където пазят същия този твой опит и там ти го наливат отново в главата, та да си пълноценен и готов за поредната им измислица.

Винаги щом паметта ми се възвърнеше напълно, ставах изумен от креслото. Дори само ясните спомени за нещата, които съм вършил, стигаха да се чудя и мая — нима точно аз съм могъл да направя това или онова? Знаех, че този път ще има разлика, понеже щяха да направят още една крачка в същия процес. Не само цялото ми „аз“ щеше да се прероди в оная стая, но същите спомени щяха да бъдат натрапени на други мозъци и други тела — докато „паснат“.

Опитвах да си представя какви ще бъдат тези четири мои копия. Вероятно физически щяха да се различават от мен. Престъпниците, докарани тук, обикновено не бяха от цивилизираните светове, където хората са доста уеднаквени в името на равенството. Не, тези тела щяха да дойдат от границата, от средите на търговците, миньорите и пиратите, движещи се с предната вълна на разширяващата се империя. Такива също са необходими в една овладяваща нови пространства култура, защото опасностите, с които се борят, налагат високи изисквания за самостоятелност, упоритост, находчивост и творчество. Едно тъло правителство би избило всички наведнъж, но пък тъпите правителства бързо губят своята способност да оцеляват, когато с прекалена стандартизация задушат възможностите за развитие.

Естествено същата причина е довела поначало до създаването на резервата в Диаманта на Уордън. Повечето от тези корави типове по границата са непоправимо себични и застрашават реда в цивилизираните светове. Проблемът е, че почти всеки, способен да разкъса крепящите нашето общество връзки, е сред особено изобретателните, гадни, подли, хитри и оригинални умове, които човечеството може да създаде, така че не върви да го затриеш с лека ръка. Диамантът е неразрушим капан за такива хора и им дава възможност да продължат заниманията си, които при грижливо наблюдение могат да доведат до нещо ценно за Конфедерацията, дори то да е само идея, хрумване или просто свеж поглед върху банални факти.

Пък и криминалните по планетите на Диаманта се стараеха да угодят на Конфедерацията, иначе трябаше да изберат смъртта. С времето подобни творчески настроени умове станаха незаменими и осигуриха оцеляването си.

Проклетите психосонди този път ми причиниха адски мъчения. Обикновено усещах само гъдел в главата, следван от полуусънно състояние, събуждах се няколко минути по-късно в креслото и отново се чувствах цял. Сега обаче гъделт премина в болезнена физическа сила, която сякаш нахлу в черепа ми и започна да се мята вътре, докато ми отне властта над собствения разсъдък. Все едно великанска ръка стискаше и отпускаше мозъка ми, и това се повтаряше безкрай в мъчителни пулсации. Вместо да се унеса, изпаднах в несвяст.

Стреснах се и чух своето тихо пъшкане. Туптенето в главата беше изчезнало, но твърде добре си спомнях болезненото усещане. Минаха няколко минути, преди да събера сили и да стана.

Старите ми спомени нахлюха в съзнанието и отново се смяях от множество предишни свои изпълнения. Питах се дали на копията също ще бъде присадена цялата ми памет, щом няма как да бъдат унищожени след изпълнението на мисията си. Когато се сетих за това, напомних си, че двойниците ми непременно трябва да бъдат убити, ако носят всички мои спомени. Иначе какви ли не тайни щяха да се разнесат из Диаманта на Уордън и да попаднат в ръцете на хора, които чудесно умеят да извлечат изгода от подобни находки!

В същия миг осъзнах, че нещо не е наред. Огледах малката стая, където се бях събудил, и веднага разбрах какво ме тревожи.

Това не беше клиниката на Сигурността, нито друго познато за мен място. Намирах се в тясно помещение с обем не повече от дванайсетина кубически метра, макар таванът да беше малко по-висок от обичайното. Имаше койка в ниша, на която седях в момента, умивалник, до него стандартен люк за подаване на храна. Видях и капака на затваряща се тоалетна в стената. Толкова. Нищо друго... или все пак не съвсем?

Започнах да се озъртам и лесно забелязах най-очевидното. Не можех дори да шавна, без това да бъде засечено от оптическите, а вероятно и от шумовите монитори. Вратата почти не личеше в стената и явно не бих успял да я отворя отвътре. Веднага разбрах къде съм.

Беше затворническа килия.

И още по-лошо — усещах леко трептене, което не идваше от определен източник. Не ме дразнеше, даже се долавяше трудно, но знаех каква е причината за него. Бях в кораб, който летеше нанякъде в пространството.

Станах, олюлях се от лек пристъп на световъртеж, но скоро ми олекна. Наведох глава, за да огледам тялото си. Невероятно мускулесто — сигурно бе принадлежало на някой миньор. По него имаше белези, явно лекувани не от медицински специалист. Разпознах две рани от нож.

Кожата ми беше почти изцяло покрита с гъсти и груби черни косми. По гърдите, ръцете и краката си имах повече козина, отколкото бях виждал досега на човек. Е, нямаше как да не забележа, че и полово съм надарен по-щедро, отколкото бих повярвал, че е възможно.

„Това не съм аз! — безмълвно крещеше съзнанието ми. — Един от тях съм — от копията!“

Отново се отпуснах на койката и си заповтарях, че е невъзможно. Нали знаех кой съм, помнех всяка подробност от живота и работата си.

След малко стъписването ми отстъпи пред гнева... и отчаянието. Аз бях копие, имитация на съвсем друг човек, който също си беше жив и вероятно се забавляваше, следейки всяко мое движение, всяка моя мисъл. Тогава намразих онзи с такова ненормално напрежение, че то не се поддаваше на никакви разумни доводи. Седи си, значи, в удобство и безопасност, наблюдава ме как действам — а когато всичко

свърши, ще се прибере да му изтряят паметта и ще се върне към нехайното си живуркане, докато аз...

Щяха да ме натикат в един от световете на Диаманта, да ме затворят там, като че бях някой бандитски главатар, чак до края на живота ми... или поне до последния ден на това тяло. А после? Щом направех всичко, което се искаше от мен? Сам си го казах още при събуждането, сам си произнесох присъдата. Какви неща знаех, мили Боже! Разбира се, ще ме следят през цялото време. И ще ме убият, ако се издам. Все едно, приключва ли със задачата си, пак ще ме убият — за всеки случай.

В този момент моите професионални навици се намесиха и потиснаха яростта. Върнах си самообладанието и започнах да обмислям онова, което ми беше известно.

Наблюдение? Естествено по-строго от когато и да било преди. Спомних си, че Крега говореше за някакъв органичен предавател. Кефиш ли се сега, копеле мръсно? Голямо удоволствие ли е да преживяваш отново бъркотията в главата ми?

Отдавна усвоените умения пак се намесиха и ме укротиха. Няма значение, казвах си. Първо, знам как мисли той, а това е преимущество. Двойникът ми най-добре от всички разбираше колко трудно е да пречукаш кучи син като мен.

Все пак страшен шок е да осъзнаеш, че не си този, за когото се мислиш, а изкуствено творение. Тежък удар е и да разбереш, че предишният живот, който си спомняш, дори да не е твой, е минало свършено. Никаква цивилизация, никакви игрални маси и красавици, никакво неудържимо прахосничество. Но докато седях на койката, започнах да се адаптирам. Нали точно затова избират хора като мен — способни сме да се нагодим и впищем в почти всякакви условия.

Въпреки че това не беше моето тяло, пак си бях същият. Паметта, мислите и личността правят човека, а не тялото му. Внушавах си, че то е само биологическа маскировка, макар и необичайно хитроумна. А кой всъщност съм аз... струваше ми се, че моите спомени принадлежат на онзи тип не повече, отколкото на мен самия. Преди да ме вдигнат от креслото в клиниката на Сигурността и без това съм бил друг човек. През повечето време голяма част от паметта и знанията ми са липсвали. Именно съществото, шляещо се между две задачи, е било изкуствено, създадено едва ли не насила. Точно той, нищожният

плейбой, който вече бе изчезнал от мен, не беше истинският. Действителното ми „аз“, затворено и съхранявано в техните психохирургически компютри, излизаше на бял свят само когато имаха нужда от него... и бяха прави да постъпват така. Пуснат безконтролно на свобода, щях да бъда не по-малка заплаха за структурите на властта от който и да е противник.

Биваше си ме. Крега бе казал, че съм от най-добрите. Затова сега бях тук, в това тяло, в тази килия, на този кораб. И доколкото зависеше от мен, нито щях да изтрият съзнанието ми, нито да ме ликвидират. А пък онзи, седнал пред пулта... чудно защо вече не го мразех с такава сила, дори не изпитвах към него почти нищо. Щом си свърши работата, пак ще го изтрият, а може и да го убият, ако аз и другите ми двойници-агенти открием твърде опасни факти по планетите на Диаманта. В най-добраия случай отново ще се превърне в предишния досаден нехранимайко.

Аз пак ще съм тук, ще живея, ще бъда истински. Дори още попълноценен, отколкото той някога е бил.

Не се заблуждавах. Щях да вложат голямо старание, за да ме ликвидират, ако не им играех по свирката. Някой роботизиран спътник можеше да го направи автоматично и никого нямаше да мъчат угризения. *И аз* така бих постъпил. Да, обаче бях уязвим само докато не стана господар на сегашното си положение, докато не се приспособя към своя нов и единствен свят. Изпитвах непоколебима увереност, защото добре познавах тяхното мислене и методи. Трябваше да свърша мръсната работа вместо тях и те също го знаеха. Но само докато надуша начин да им се изпълзна. Можех да ги победя дори в игра по собствените им правила. Ето още една причина да търпят хора като мен — за да спипат онези, които майсторски прикриват в сянка целия си живот и постъпки, успяват да останат невидими и за най-добрите им следящи системи... да ги спипат и довършат.

Но ако аз ги надхитрях, нямаше да пратят още един опитен агент по следите ми, защото просто биха поставили друг в същото положение.

Тогава осъзнах, а несъмнено и те отдавна си бяха направили сметката, че нямам друг избор, освен да изпълня задачата. Само докато

правя каквото се иска от мен, ще избегна опасностите на първоначалната си несигурност. После... ще видим.

Обзе ме, както ставаше винаги, възбудата на новото предизвикателство. Загадки за решаване, цели за постигане. Обичам да печеля в играта и всичко става още по-лесно, когато смисълът на задачата не ме засяга — само трудностите по пътя, противникът, физическите и умствените усилия, необходими за справяне с поредното предизвикателство. Да науча колко опасна е тази чужда раса. лично на мен вече ми беше безразлично. И без това отсега нататък щях да заседна завинаги в световете на Диаманта. Ако пришъльците победят в наближаващия сблъсък, онези от Уордън ще си живеят като царе, защото са им били съюзници. Ако другата раса бъде победена — никаква разлика, не очаквах промени в Диаманта. Значи проблемът се превръщаше за мен в чисто интелектуална главобълсканица.

Другата цел ме поставяше в горе-долу същото положение. Да издирия Владетеля на планетата, на която ще попадна, и да го убия, ако мога. В известен смисъл това беше по-трудно за изпълнение, защото щях да действам на напълно непозната територия, значи имах нужда от време, а вероятно и от съюзници. Пак предизвикателство. Но ако успея, собственото ми влияние ще нарасне още повече, при туй задълго. Разбира се, можеше и той да ме докопа пръв, ала така само би решил затрудненията на всички замесени в бъркотията. Дори мисълта за поражение ме отвращаваше. Предстоящото стълкновение предлагаше най-добрите условия, поне според мен. Преследването с цел убийство е най-увлекателната игра, защото или побеждаваш, или умираш, без да си принуден да понасяш факта, че си загубил.

Изведнъж ми хрумна, че единствената разлика между моя милост и някой си Владетел от Диаманта на Уордън е, че аз съм на страната на закона, а той... или тя — срещу него. Но не, не бях прав. На своя свят той е законът, а аз ще действам против него. Чудесно. Точка по въпроса на чия страна е правдата.

Разсъдих, че засега срещам едно-единствено затруднение — започва с голям пасив от точки. При нормална процедура щях да ме натъпчат с цялата достъпна и подходяща за случая информация, преди да започна изпълнението на задачата. Но този път пропуснаха. Предположих, че защото са имали нашия оригинал в единствен

екземпляр, а са изпратили копията с четири различни мисии. Процесът на прехвърлянето е достатъчно тежък за новото тяло и без допълнителните усложнения. Все пак този метод ме отпращаше далеч зад стартовата линия. Казах си кисело, че все някой е бил длъжен да помисли предварително по въпроса.

Някой наистина се бе сетил, но мина време, преди да открия до какво решение е стигнал. Около час след събуждането ми се чу тих звън откъм люка за храната и аз застанах пред него. Почти мигновено се появи затоплен съд с тънки пластмасови нож и вилица. Забелязах, че са самоуничожаващи се. Щяха да се разтопят в лепкава слуз след по-малко от час, а изсъхнаха ли — да се разпаднат на прах. Стандартни прибори за затворници.

Храната беше възгадна, но не очаквах по-добра. Впрочем обогатеният с витамини плодов сок се оказа доста приятен. Насладих му се бавно и запазих пластмасовото контейнерче (направено от неразтворимо вещество), за да си сипвам вода в него. Останалото бутнах обратно зад люка и то се изпари безследно. Спретнато и чистичко.

Май единственото, което не можеха да контролират, бяха телесните ми функции и половин час след като изядох първото си блюдо като нов човек, усетих, така да се каже, повика на природата. На отсрещната стена се виждаше капак с надпис „тоалетна“, а до нея имаше малка халка. Обикновено, също стандартно приспособление. Дръпнах халката, измишльотината излезе от стената и, проклет да съм, но в кухината зад нея имаше тънка като хартия сонда! Така че настаних си се на чинията, облегнах се на капака и си получих едновременно облекчението и инструктажа.

Апаратчето се задействаше при допир с кожата, само не ме питайте как работи. Не съм от техничарите. Не можеше да се сравни с психопограмирането, но позволявало да ми говорят и дори да ми предават образи, които само аз можех да видя и чуя.

„Надявам се, че вече преодоля шока от осъзнаването кой си.“

Гласът на Крега сякаш отекваше направо в мозъка ми и аз стъпisanо разбрах, че дори евентуалните ми надзоратели няма как да заподозрат какво става.

„Налага се да те подгответим по този начин, защото процесът по прехвърлянето е твърде рискован. О, не се тревожи — резултатът не

подлежи на промяна. Но предпочетохме да ти дадем малко време, за да понагодиш мозъчните си схеми, без да те подлагаме на излишно претоварване. Е, не можем да се бавим повече, докато се «донагласиши». Ще трябва да се задоволим с този метод, за което искрено съжалявам, понеже на тебе измежду четиримата се пада най-трудната задача.“

Чувствах как вълнението ме обзema. Предизвикателството, ах, това дяволско предизвикателство...

„Твоята цел е Лилит, първата от колониите в Диаманта — продължи гласът на комодора. — От научна гледна точка планетата е истинска лудница. Липсва всякакво разумно обяснение за онова, което ще завариш там. Но мястото сигурно все пак си има свои правила, вместващи се в рамките на някаква логика. Ще оставя подробностите на въвеждащите беседи, които ще чуеш след кацането. Ще бъдеш посрещнат и инструктиран като затворник (заедно с останалите осъдени от твоята партида) от представители на Владетеля на Лилит и така ще е много по-добре, отколкото да ти даваме информация от втора ръка. Колкото и да са ограничени възможностите на това устройство обаче, ще те снабдим с нещо, което чудно защо липсва на самата планета — пълна карта, с всички достъпни за наблюдението ни подробности.“

Усетих остра болка, последвана от замайване и гадене. Олекна ми почти веднага и разбрах, че вече разполагам в главата си с подробна физическа и политическа карта на планетата Лилит. Сигурно щеше да ми свърши добра работа.

По-нататък чух поток от факти, които едва ли бих научил от въвеждащите беседи. Обиколката на планетата бе приблизително 52 000 километра по екватора или през полюсите. Също като останалите светове от Диаманта на Уордън, Лилит представляваше почти идеално кълбо — твърде необичайно свойство, макар мнозина да си въобразяват, че почти всички планети във вселената са кръгли.

Притеглянето достигаше 0,95 от земната норма, така че очаквах да се чувствам по-лек и да скачам по-надалеч. Щеше да мине известно време, докато нагодя реакциите си и непременно трябваше да се заема с това веднага след кацането. Освен това атмосферата съдържаше повече кислород, което също щеше да ме направи донякъде по-живлен, но означаваше и че огънят гори по-бързо и по-силно. Разликите не

бяха кой знае колко големи. Повечко вода, 85 градуса наклон на орбитата и 192 — милиона километра разстояние от слънцето — ето причините на този свят да е доста горещо и влажно, с минимални сезонни промени. Явно на Лилит надморската височина беше посъществен фактор от месеца на календара. Три градуса по Целзий постудено на всеки 1800 метра по-нагоре — ни повече, ни по-малко.

Географската ширина също нямаше кой знае какви особености. На екватора направо можеш да си изгориш — 35 до 50 градуса, от 25 до 34 в средните ширини и около 20 дори на полюсите. Никакви ледени шапки. Изобщо нямаше лед, което логично обяснява защо на планетата съществуваше само един огромен континент и множество острови.

Денонощието продължаваше 32,2 стандартни часа, с това също трябващо постепенно да свиквам. Трудничко щеше да ми бъде. Осем часа в повече от привичното. Справял съм се обаче с какви ли не сътресения, щях да се приспособя и към новите. Годината се състоеше от 344 местни денонощия. Сравнително голямо кълбо, но със слабо притегляне, значи дори не си струва да се говори за залежи на метали. Приятен пандиз, с две думи.

„Владетел на Лилит е Марек Крийгън — обясни комодор Крега. — Несъмнено най-опасният от четиримата, защото само той не е осъден престъпник, а също като тебе беше агент на Конфедерацията. При това — един от най-добрите. Ако можеше да напусне системата Уордън, сигурно щяхме да го обявим за най-опасния човек извън закона въобще.“

Прониза ме тръпка. Причините за възбудата ми бяха много. Първо, страховитото предизвикателство да открия и очистя някой подобен на мен, обучен по същия начин и смятан за най-опасния престъпник... Фантастично! Отгоре на всичко, сведенията ми посочиха два лъча надежда и бях съвсем сигурен, че Крега не се е сетил за тях. Щом онзи човек е бил от най-печените агенти, пратен там със задача, значи след изпълнението ѝ е бил заплашен от ликвидиране... а не са го убили. Имаше само едно възможно обяснение — не бяха открили начин. Измислил е как да се отърве и го е направил. Чудесно! Щом Крийгън е успял, ще успея и аз. А освен това си е пробил път до върха, станал е Владетел на Лилит.

Логиката на разсъжденията ми изглеждаше безупречна. Ако ме смятат поне за равен на него, значи в мен са заложени не по-малки способности, надхвърлящи тези на който и да е на планетата, без да изключвам и останалите, които ламтят за властта му. Каквото е могъл да направи той, ще го направя и аз.

„Задачата да откриеш Крийгън, още повече да го убиеш, сигурно ще се окаже почти неизпълнима — продължи комодорът. — Преди всичко той се появява рядко и винаги под прикритие. Всеки, видял истинското му лице, бива ликвидиран. Не се е установил на едно място, а постоянно скита по целия свят под чужда самоличност. Така държи подчинените си нащрек и си осигурява относително високата им преданост. Не знаят кой от околните може да е Владетелят и се боят до полуда от него, защото той е в състояние да ги убие по всяко време, докато те и с пръст не могат да го пипнат. При последното преброяване Лилит е имала 13 244 000 жители. Разбира се, резултатите са съвсем приблизителни. Населението не е чак толкова голямо, но всеки един от тях би могъл да е Крийгън.“

А, няма как да стане, възразих му мислено. Първо, Крийгън е от стандартния биологически тип на цивилизираните светове. Значи външността му се вмества в твърде тесни параметри. Мнозина отпадат веднага по този показател. Естествено щом е мъж, горе-долу половината жители на планетата също се изключват. В момента беше на седемдесет и седем стандартни години и двадесет и една от тях бе прекарал на Лилит, значи променената му външност вече не съответстваше на никакви снимки от младостта. Но това пък означаваше, че е старец, а на суров свят като Лилит възрастните хора сигурно се набиваха в очи. И така — да речем, че е над средна възраст, със стандартен ръст и телосложение, мъж. А когато започваш с тринайсетина милиона кандидати, дори такива оскъдни данни стесняват обсега на търсенето повече, отколкото Крега предполагаше.

Да, сериозна задача, но не и невъзможна. Още по-важно беше, че като Владетел и администратор той щеше да се появява непременно на някои места и да участва в определени съборища. Изборът ставаше значително по-малък, а тепърва ми предстоеше да стъпя на планетата.

Остатъкът от инструктажа съдържаше обичайните наставления. Щом свърши, аз просто станах от тоалетната чиния и я бутнах обратно

в стената. Чух шум от течаща вода и следващия път открих, че не само изпражненията ми са изчезнали.

Бива си ги момчетата от Сигурността, казах си. Дори вечно бдителните надзиратели, въоръжени с всичките си камери и микрофони, нямаха представа, че може да не съм този, за когото ме мислеха.

Всъщност самият аз получих ясна представа за кого ме смятат едва след инструктажа. За животно, би казал моят оригинал, макар да не изглежда чак толкова зле и несъмнено бях твърде надарен заекс. Е, нямах нищо против.

Значи бях Кал Тремон, пират-единак, убиец и изобщо гадняр. Висок над два метра, 119 килограма само кости, мускули и сухожилия. Квадратно, грубо лице. Куп въгленовочерна коса, преминаваща в брада като грива, с пищни извити мустаци. Широки дебели устни, над които се пъчеше леко сплеснат, но внушителен нос. Големи тъмнокафяви очи. Цялостното страховито впечатление се допълваше от рошавите черни вежди, които се сключваха над носа.

Изглеждах, а и се чувствах като първобитния пещерен човек, един от далечните ни праотци. Тялото ми беше в превъзходна форма, изумително могъщо и вдъхващо ужас, много по-силно от предишното. Мускулите играеха като въжета и се издужаваха. Имах нужда от време, за да свикна с това великанско, звероподобно тяло, но настроех ли го веднъж към себе си, не се и съмнявах, че то ще се превърне в сериозно предимство.

От друга страна, явно Кал Тремон никога не бе действал тихо и потайно. Бил е кротък горе-долу като изригващ вулкан. Той... Аз, поправих се. Отсега и завинаги *аз* бях Кал Тремон.

Излегнах се пак на койката и се отпуснах в лек транс, за да подредя информацията от инструктажа и да помисля. Особено внимание обърнах на сведенията за живота и ярката, доста кървава престъпна кариера на Тремон. Не ми изглеждаше като човек, склонен да се сприятелива, но там долу ме чакаше свят, претъпкан с мошеници и бандити. *Все някой* от тях го е познавал.

ВТОРА ГЛАВА

СТОВАРЕН И ИЗОСТАВЕН

Освен редовната појава на храната нямах друг начин да меря времето, но във всеки случай пътуването беше доста дълго. Явно не им се харчеха излишни пари, та да превозват затворници по най-бързите междузвездни маршрути.

Най-сетне се скачихме с кораба-база, отдалечен на около една трета светлинна година от системата Уордън. Установих това не по усещанията си в килията, а по-скоро по внезапната им липса — вибрацията, този постоянен мой спътник, изведнъж изчезна. Иначе в отмереното ми съществуване нищо не се промени. Предполагам, че изчакваха да съберат достатъчно криминални от всички краища на галактиката, за да си струва да ни откарат по планетите. Оставаше ми само да седя и да предъвквам получените данни за милион и първи път. Понякога размишлявах и над факта, че почти сигурно не съм далеч от бившето си тяло (вече го възприемах само така). Чудех се дали не наднича да ме огледа... както и другите трима, които вероятно също бяха на кораба.

Имах време да доумувам и над положението в Диаманта на Уордън и причините той да бъде превърнат в съвършения затвор. Разбира се, не приех без съмнения тази глупост — в природата не съществува идеален затвор, макар че този тук отговаряше на почти всички възможни изисквания. Скоро след като стъпех на Лилит и започнах да вдишвам въздуха ѝ, щях да се заразя с чудноват микроминиатюрен организъм, който на свой ред ще се заеме с домакинството във всяка моя клетчица. Щеше да си живее там, да си похапва от мен и дори да си заработка наследствия, справяйки се с вредните микроби, пазейки ме от болести и най-различни неприятности. Ако не с друго, мъничката твар се отличаваше с волята си за оцеляване, а за нея то беше възможно само ако и аз още мърдам.

Бездесъщата гадинка явно имаше нужда от нещо — някакъв елемент или друго условие, намиращо се единствено в системата

Уордън. Никой все още не знаеше какво е то, пък и никой нямаше възможност да проведе изследвания както трябва, за да го открие, но каквото и да беше, срещаше се само в Диаманта. Явно не представляваше съставка на атмосферата, защото совалките поддържаха връзките между планетите, а в тях пътниците дишаха изкуствено пречистен въздух без никакви злощастни последствия. Не беше и в храната. Поне това провериха. Okаза се възможно хората да живеят съвсем спокойно със синтезирана храна в напълно изолирана среда, например в изследователска станция, обикаляща в орбита над някоя от планетите. Но отдалечен прекалено много спрямо слънцето, миниатюрният организъм загиваше, дори да има въздух и храна от Диаманта. И понеже вече е променил клетките ти, за да се настани уютно, и те зависят от него, за да си вършат работата нормално — умираше се мъчително, в страшна агония. Критичното разстояние бе около четвърт светлинна година и с това съвсем логично се обясняваше позицията на кораба-база.

Климатът на четирите планети обаче се различаваше, и още как! На всяка от тях микроорганизмът правеше с хората нещо специфично. Явно то зависеше от отдалечеността на местната звезда, щом наглед този фактор беше най-важен за оцеляването му. Промените бяха необратими и се запазваха, дори ако човек после се прехвърлеше на друг свят от системата Уордън.

Тези организми сякаш притежаваха свойство, смътно наподобяващо телепатията, само че никой не можеше да посочи точно как контактуват помежду си. Явно не бяха разумни същества, но поведението им изглеждаше предсказуемо. Повечето причинени от тях промени свързваха колонията в едно човешко тяло с процесите в друго... или много други. Ако си способен — контролираш своите мъничета. Именно тази дарба определяше кой на кого е шеф по планетите на Диаманта. Лесна за разбиране система, макар никой така и да не бе успял да я обясни досега.

Знанията ми за Лилит се свеждаха горе-долу до факта, че това е почти райски свят. Ругаех непрекъснато, защото не бях зареден с нормално програмиране, та да се опирам на пълноценна подготовка. Докато науча кое как става, щеше да мине време, може би твърде много време.

Около денонощие и половина след скачването ни с базата (тоест, изядох пет порции храна) усетих друсане и тръсъци, които ме принудиха да се просна на койката с лек пристъп на морска болест. Но не бях недоволен. Досетих се, че разместват затворническите клетки и ги нагласяват за навлизане в планетарната система. Очаквах това с доста противоречиви чувства. От една страна, жадувах отчаяно да се измъкна от тясната кутийка, която ми предлагаше единствено неизчерпаеми възможности за влудяваща скуча. А от друга — излезех ли оттук, щях да попадна пак в килия, макар несравнено по-просторна и вероятно по-хубава — на Лилит. Затворът си е затвор, ако ще да е с размерите на цяла планета. Колкото и да ми се отплаща със забавления, загадки; вълнения и не знам още с какво, за разлика от тая дупка, там щях да си остана завинаги.

Друсането скоро спря, последва кратко затащие, изпълнено поне за мен с напрежение и после отново усетих трептенето, показващо, че вече се движим — много по-забележимо от преди. Сега или бях в по-малък кораб, или килията ми се бе озовала по-близо до двигателите. Както и да е, минаха още четири безкрайни денонощия (дванадесет порции), докато стигнем целта. Вярно, бавничко напредвахме, но и това беше доста добро постижение за кораб с подсветлинна скорост, най-вероятно модифициран и напълно автоматичен товарач. Когато вибрацията затихна, разбрах, че сме в орбита около планетата. Пак се разкъсвах между възбудата и раздразнението от приклещилия ме капан.

Чух пукане и внезапно зазвуча високоговорител, за чието съществуване досега не подозирах.

— Всички затворници, внимание! — заповяда метално кухата пародия на мъжки баритон. — Навлязохме в орбита около планетата Лилит от системата Уордън.

Не ми каза нищо ново, но останалите, колкото и да бяха, сигурно сега научаваха къде са попаднали. Можех да отгатна какво изпитваха, спомняйки си бъркотията в собствената си глава. Вероятно същото важеше стократно по-силно за тях, защото аз поне бях подгответен. Нищо че не идвах тук по-охотно от който и да е сред тях... За миг се сетих за Владетеля Крийгън. Доколкото знаех, той бе пристигнал доброволно — единствен от всички. Чудно, наистина, какво ли го е

подтикнало. Току-виж в Диаманта на Уордън има нещо, до което Конфедерацията не се е добрала...

— След малко — продължи гласът — вратите на вашите килии ще се отворят и ще можете да ги напуснете. Настоятелно ви препоръчваме да постъпите именно така, защото тридесет секунди покъсно те ще се затворят отново и вакуумните помпи ще започнат да изсмукват въздуха, за да стерилизират помещениета. Това ще означава смърт за всеки, който реши да остане.

Мила подробност, казах си. Похватите им не само предотвратяваха всякакви опити за бягство, но и ти предлагаха да продължиш или да умреш. Питах се дали някой би предпочел смъртта.

— Веднага след като влезете в главния коридор — дъднеше гласът, — ще спрете пред килиите си, докато вратите се затворят. През това време не трябва да правите нито крачка, иначе автоматичните системи за сигурност ще ви изпарят на място. Ще унищожим незабавно всеки, който не мълчи или откаже да се подчини на заповедите. Щом вратите се затворят, ще получите указания какво да приемете по-нататък. Подгответе се за излизане... сега!

Преградата се плъзна встрани и аз минах през отвора, без да се помайвам. Имаше малка бяла вдълбнатина с отбелязани места за поставяне на ходилата. Подчиних се на заповедите, колкото и да беше ввесяваща цялата тази история. Да си гол и изолиран в кораб, управляван изцяло от компютър, е нетърпимо унизително, защото ти се внушава, че всяко твоё усилие е пълна безсмислица.

Все пак поне можех да се оглеждам. Стояхме в дълъг, задънен коридор, към стените на който бяха прикачени тесните килии. Пребраох около дузина затворници. Подбрана реколта, отбелязах кисело. Почти по равно мъже и жени, голи и смачкани пандизии, които скоро щяхме да бъдем зарязани на света под нас. Като знаех разходите за превоз дотук, чудех се защо ли просто не изтрият съзнанията ни. Какво ли намираха компютрите и майсторите на психосондирането в подобни унили типове, та непременно трябваше да ги оставят живи? Поне самите затворници не бяха наясно, в това не се съмнявах. А и дали някой изобщо беше...

Вратите се затвориха с трясък. Ослушвах се напрегнато, сякаш очаквах писъка на някакъв муден трътъльо след започналото изпомпване на въздуха, но нямаше и намек за подобна мелодрама. Ако

някой бе предпочел този път към избавлението, ние поне не го разбрахме.

— По моя заповед — изляя гласът откъм тавана — ще се обърнете надясно и ще тръгнете бавно, в колона по един, до края на коридора. Там ще намерите совалка, която ще ви спусне на повърхността. Ще заемете седалките в посока отпред назад, без да оставяте празни места. Щом седнете, незабавно затегнете предпазните колани.

— Мръсни тъпанари! — промърмори жената точно пред мен.

Почти в същия миг кратък изблиг светлина от стената изсъска на пода пред краката ѝ.

— Добре де, добре! — изръмжа жената и мъкна.

Гласът бе сигнал за момент, но продължи, без да се спира на произшествието.

— Обърнете се надясно... *сега!* — И ние веднага се подчинихме.

— Насочете се бавно към края на коридора, както ви бе обяснено.

Вървяхме безмълвно и наистина никак не бързахме. Металният под беше дяволски студен (всъщност това местенце поначало не се отличаваше с домашен уют) и совалката май изглеждаше за предпочтитане в сравнение с проклетия хладилник.

Тя действително се оказа учудващо удобна и съвременна, но забелязах, че седалките не са предназначени за голи тела. Намерих си място на четвъртия ред, нагласих предпазния колан и зачаках всички да влязат. Първото ми впечатление явно беше почти сто процента точно. Совалката можеше да побере двадесет и четирима пътници, но ние бяхме само четиринацетет — осем мъже и шест жени.

Люкът се затвори автоматично и след секунда чух съскането на херметичните уплътнения. Без никаква тържествена подготовка последва груб тласък, откачихме се от транспортния кораб и поехме по последната част от пътя.

Отбелязах си мислено, че совалката е твърде усъвършенствана и модерна, за да превозва единствено затворници. Явно беше от орбиталните кораби, поддържащи връзките между четирите планети на Диаманта.

Високоговорителите над главите ни отново зашумяха и чухме много по-приятен женски глас, бих казал дори — със съвсем естествено човешко звучене. Чудесна промяна.

— Добре дошли на Лилит! — изрече жената възможно най-искreno. — Несъмнено вече са ви обяснили, че за всички вас това е последна спирка и нов дом. Въпреки че няма как да напуснете тази звездна система, тук не сте осъдени престъпници, а граждани на Диаманта на Уордън. Властта на Конфедерацията свърши в мига, когато минахте през отворения люк на совалката — част от нашата планетарна флотилия. Имаме общо четири пътнически и шестнадесет товарни кораба. Съветът на системата Уордън е ръководното тяло на нашата самоуправляваща се общност и правото ни на автономия е признато от Конфедерацията, а имаме дори и представителство в Конгреса. Всеки от четирите свята притежава своя администрация, независима от останалите. Няма значение какви сте били и какво сте вършили преди, сега сте граждани на Лилит. Не сте затворници. Нито едно ваше минало деяние няма да бъде припомняно, съхранявано в досие или споменавано. Отсега нататък е важно само как ще се представите като граждани на планетата Лилит от системата Уордън.

Тя... или то, не бях много сигурен, почака, докато преглътнем новата информация. Просто попивах невероятната разлика между това отношение и съвсем скорошното ни малтретиране.

— Поради уникалните особености на Лилит — продължи милият глас — совалката не може да остане дълго на повърхността, иначе рисковете от повреди нарастват. Освен това трябва да спазваме графика, защото и други ще използват този кораб. Ще ви бъдем благодарни, ако излезете веднага след отварянето на люка. Долу вече ви чака човек, който ще ви посрещне, ще отговори на въпросите ви и ще ви посочи вашия нов дом. Моля да сътрудничите на този човек, тъй като Лилит е първобитен свят, извънредно опасен за новодошлите. Ще пристигнем след около пет минути.

Макар че ни освободиха от натрапеното мълчание, никой не продума до самото кацане, може би защото все още не успяхме да се отърсим от стреса на доскорошното си положение. Другата причина се криеше в изопнатите нерви, поне в моя случай. Ето, наближава, казвах си. Започва се.

Изведнъж ми се стори, че пропадаме, сякаш се намирахме в самолет, натъкнал се на въздушна яма, но почти незабавно усетих как отново натежавам и последва тежко тупване. Совалката се бе спуснала точно толкова бързо, колкото допускаха нормите за безопасност и аз за

миг се запитах каква ли е причината за такава припъяност. Люкът изсъска и се отвори. Учудих се, когато ни бълсна тежка вълна от ужасно горещ и влажен въздух.

Без да губим време, направихме каквото ни каза жената (нямаше смисъл да дразним новите си господари, преди още да сме зърнали владенията им). С изненада видях как самоходната пътечка, спусната от люка, опира в пръстта. Никакъв космопорт, изобщо нищо такова. След секунди вече стояхме долу, голи и объркани, покрити с капчици пот от жегата. Озовахме се на затревена равнина.

Е, пристигнахме на Лилит. И още щом ни връхлетя горещият напор на тукашния въздух, телата ни вече бяха изложени на невидимото нашествие.

ТРЕТА ГЛАВА

ОРИЕНТИРАНЕ И НАСТАНЯВАНЕ

Открих, че наблизо наистина има посрещачи — не механиците и хората от различни служби, както очаквах, а пътници за следващия курс на совалката. Бяха петима или шестима, облечени в лошо скроени поли или цели блестящи одеяния, но общо взето не се различаваха много от добре познатите ми типове по границата. Всъщност изглеждаха хора почти като нас. Щом и последният бивш затворник се изниса от кораба, те побързаха да заемат местата ни в совалката, приличаща на огромна чиния. Подвижната пътечка се плъзна навътре и люкът почти незабавно се затвори.

— Тия не си губят времето, а? — подхвърли мъжът до мен и аз охотно се съгласих.

Поумувах още малко над вида на пътниците и осъзнах нещо странно, което не бе присъщо за хората, влизали в междупланетен кораб на познатите ми светове. Никой от тях не носеше абсолютно никакъв багаж, а и очевидно нямаше време да го натоварят преди отлитането. Бяха само с леките дрешки по себе си.

Отдалечихме се от совалката и наблюдавахме включването на двигателите и бързото ѝ издигане в небето. Корабът изчезна сякаш за секунда, но всички продължавахме да го следим с очи, вторачили се в точката, където се бе загубил от погледите ни. Като че прекъсвахме последната връзка с предишната култура, с привичните места и познатите ни... и с миналото си.

Пръв извърнах глава и забелязах извънредно привлекателната жена, която вървеше към нас. Бе облечена само в тъничка разноцветна пола и нещо като сандали с плоски подметки. Имаше впечатляващ ръст — не по-малко от 180 сантиметра, дълга черна коса и силно загоряла кожа.

— Здравейте! — каза тя с дълбок и гърлен, ала все пак приятен глас. — Аз съм вашата наставничка по ориентирането. Моля, последвайте ме, за да ви настаним.

Неколцина май още зяпаха в небето като омагьосани, но трябваше да тръгнем след жената и всички ние го сторихме. Бяхме решени да оцелеем, а животът продължаваше.

Описанията на Лилит като райско кътче бяха насадили у мен впечатление за твърде топъл свят, едва ли не същински курорт. Но почти голите жени и сламените колиби се оказаха малко по-първобитна гледка от очакванията ми... и променяха предварителните представи.

Да, бяха си съвсем истински жълти сламени колиби с покриви от настлана тръстика. Виждах, че и останалите се терзаят от същите въпроси. Макар и готови да се сблъскаме с какво ли не, все пак бяхме отраснали в лъскав автоматизиран свят. Дори най-изпадналите му поданици по навик поглеждаха часовниците си, за да научат часа, датата и каквите още други сведения им бяха нужни. Лампите се включваха, щом влезеш в стаята. Храната се появяваше току-що сготвена, стига да докоснеш сензорната пластина на стената. Смятахме за примитивни планетите, където липсваше пълен контрол над климата, зданията се градяха от камък или дърво или пък имаше изобилие от дървета и храсти. А това... Вече не само изглеждах като праисторически човек, но попаднах и сред подходящия декор за ролята!

Всички седнахме на земята пред една от колибите и жената ни се представи.

— Аз съм Патра. — Произнасяше „р“-то с леко натъртане. — Също като вас бях осъдена за криминални престъпления и ме стовариха тук преди около пет години. Разбира се, няма да ви разкрия нито деянията си, нито предишното си име — в световете на Уордън никой не задава такива въпроси, но мнозина решават по своя воля да споделят с други миналото си. Вие сами ще избирате дали да разкажете нещо на когото пожелаете или да го премълчите. Изцяло по свое желание ще се представяте с досегашните си имена или ще си измислите нови...

Спътниците ми шушукаха и кимаха. Лично аз харесах идеята. Ако не броим някоя случайна среща с бивш познат на Кал Тремон, щях да си спестя смущаващите въпроси и опасността да сгафя още в самото начало.

— Ще останете тук няколко дни — продължи Патра. — Първо, вече живеете в нов и твърде враждебен свят. Съзnavам, че мнозина сред вас и преди са попадали на нови и враждебни светове, но не сте срещали нищо, подобно на тази планета. Досега сте имали карти, наръчници, справочни компютри и какви ли не други механични помощници... да не говорим за смъртоносните оръжия. Тук няма да разполагате с нито едно от изброеното, значи остава аз да ви подгответя. Не се съмнявам, че вече знаете — организмът от Диаманта на Уордън навлиза в телата ни и живее с нас, така че през първите дни процесът може да предизвика някои неприятни странични ефекти. Не искам да ви тревожа; едва ли ще е нещо повече от леко замайване, загуба на чувството за ориентация, стомашни разстройства и други подобни дребни притеснения. Няма да се разболеете сериозно, само ще се чувствате зле от време на време. Това състояние отминава бързо и повече никога няма да си спомните за него. Съжалителството обаче си има и добrите страни.

— Ъхъ, направо ни закотвя на тая топка кал — измърмори някой. Патра спокойно се усмихна.

— Не е точно така, макар действително да сме ограничени в придвижването си единствено в тази звездна система. Това е житетски факт, приемете го като такъв. Дори не помисляйте да избягате или да надхитрите тукашната система. Няма как да го постигнете, след като и най-способните умове в галактиката не са намерили изход. Вместо туй ще си докарате бърз и страшно мъчителен край. — Помълча, за да осмислим думите й, макар сигурно разбираще, че няма да се примирим лесно. — Предимството, което този организъм ви дава, е никога повече да не се тревожите за болести. Ще живеете без зъбобол, без простуди, изобщо без опасения от зарази. Дори доста големите рани, ако не са смъртоносни или непоправимо осакатяващи, зарастват бързо, възможно е и тъканите ви да регенерират. На Лилит никога не сме имали нужда от лекари и не очакваме промяна в бъдеще. С други думи, организмът на Диаманта плаща за онова, което отнема.

Тя се впусна в описание на основните особености на планетата, които вече бях научил от инструктажа. После дойде време да ни нахранят. Ей с това най-трудно свикнах! Местното кулинарно изкуство май имаше на разположение само всевъзможни насекоми и треви,

понякога примесени с нещо подобно на жито, противно лилаво на цвят.

Някои от моята група отначало не можаха да се примирят с кухнята, но, разбира се, след време щяха да приемат неизбежното. За неколцина тя дори можеше да се окаже най-результатната диета на света.

Подозирах, че приспособяването към изискани гозби от насекоми и жилав лилав хляб няма да е лесно, но трябваше да ям, иначе... През следващите дни привиквах към храната и отделянето ѝ в храстите, като се забърсвах с листа, а не чаках услугите на механичните хигиенизатори. Такива ми ти работи. Вече споменах, че хора като мен ги подбират заради способността да се нагаждат към какви ли не условия — а ограниченията на тази планета чудесно се вписваха в същото туй „какво ли не“, предвидено от учебните програми.

Патра позна за последствията от нахлуването на малкия организъм в телата ни. Имах силни пристъпи на световъртеж, усещах странни болки и смъдене, също и сърбеж по всички органи — беше досадно до втръсване, но и така се живееше. Освен това май всички се продрискахме, но подозирам, че се дължеше повече на храната, а не на микроба.

Засега беседите на нашата наставничка засягаха неща, които вече знаех, и въпреки че по-подробните обяснения ми бяха добре дошли, те не ми предлагаха нужната информация. На четвъртия мъчително дълъг ден (климатът правеше съня доста неудовлетворителен и без твърде дългите светли и тъмни периоди), тя най-после стигна до интересното.

— Знам, че повечето от вас се чудят защо тук не виждат машини, липсват космопорт и всякакви сгради, няма съвременни удобства. Досега отбягвах да отговарям на въпросите ви, просто защото тези знания са особено важни и изчаквах да преодолеете най-лошите последствия от привикването с планетата. Лесно е да приемете каквото ще ви кажа и е извънредно трудно то да се обясни, но в него се корени същността на всичко, което виждате наоколо. — С лека усмивка тя сякаш ни погледна едновременно в очите. — Лилит е жива. Знам, че това ви се струва невероятно, но така е и с всичко друго в Диаманта на Уордън. Ще ви изложа основните факти, за да придобиете, макар и съвсем приблизителна, представа. Искам да повярвате, че всяко нещо пред очите ви — не само тревата и дърветата, но и скалите, и самата

пръст под краката ви — е живо като клетките на единен организъм и има в себе си същите микроби, обвързани в симбиоза с него, точно както и с вашите тела. Този организъм харесва света си *такъв, какъвто е*. Поддържа го такъв. Отсечете дърво и за нула време от пъна ще израсне ново — съвсем същото. А отсеченият дънер ще започне да се разлага със светкавична бързина. Само след три дни вече ще е изчезнал, потънал в почвата. Това важи и за хората. Когато умрете, за три дни ще се превърнете в прах. Ето защо храната ни е такава — каквото можем да съберем и сготвим за не повече от денонощие. Вероятно сте забелязали, че всеки ден тук идват хора, които ми носят порциите.

Неколцина закимаха, но аз се намръзих.

— Чакайте малко! Ако е вярно, защо тези колиби още са цели? Та те отдавна би трябвало да не съществуват.

Патра пак се засмя.

— Чудесен въпрос. Истината е, че те *не са* мъртви. Всяка от тях представлява едно-единствено растение на име „бунти“. Естествената му форма са онези жълтеникови стръкове, които виждате тук-там в гората.

— Значи казвате, че послушно са се превърнали в колиби заради нас? — недоверчиво попита една жена.

— А, не е точно така. Израстват в тази форма, понеже им е заповядано.

Доста вежди се вдигнаха след този отговор.

— А кой им е заповядал?

— Животът навсякъде е борба за надмощие — подхвана Патра.
— На Лилит това важи с особена сила. Такава е сърцевината на културата, която сме изградили тук. Разбирате ли, макар господстващият в системата Уордън организъм да не е разумен, той става неотделима част от онова, в което живее. Вие вече не сте човешки същества. Превърнахте се в нещо различно — на практика в представители на друга раса. Ако овладеете собствените си тела, а съзнанието ви е достатъчно силно и имате могъща воля, ще успеете да усетите микроорганизма във всичко около вас И в определен смисъл ще можете да общувате с него. Незнайно как, но тези микроби са свързани помежду си. Опитайте се да си ги представите като отделните клетки на грамадна твар! За разлика от нашите собствени те

не се събират на едно място, но взаимодействат, колкото и неразбираем да остава за нас използваният от тях начин. Обменят информация. Вие също бихте могли да ги накарате да вършат това. Имате ли дарбата и мощта, ще заставите микробите да правят едва ли не всичко, което ви хрумне.

Групата ни бе изпаднала в някакво особено зашеметено изумление, само аз, изглежда, бях малко по-добре подгoten за сътресението. Въпреки това трудничко смях новите представи.

— Способностите на хората да властват над микроба се различават твърде осезателно — продължаваше Патра. — Някои не постигат нищо. Боя се, че повечето си остават в положението, в което сте вие сега, и зависят от снизходъднието на по-силните умове, които могат да заповядват на микробите, необходими за вас — за храна или подслон — дори в самите ви тела. Има и хора с неовладяна дарба, успяващи понякога да проявят страховита мощ, но без изобщо да я контролират. Подобно на мнозинството, те са безпомощни почти във всичко, но се радват на малко повече почит, особено ако непредвидимата им дарба е опасна или смъртоносна. Степента на вашата власт над микроба е предопределена. Нямаме представа защо у някои тя съществува, а у други — не. Но поне *мога да ви кажа*, че по неизвестна причина дошлите тук поначало имат по-изявени способности от родените на планетата. Може би защото за нас микробът на системата Уордън си остава чужд и организмите ни помнят, че той не е естествена част от тях. Ако имате силата, тя ще се прояви спонтанно. Но щом това се случи, ще трябват обучение и упражнения, за да разкриете напълно способностите си. И едва тогава ще узнаете къде е мястото ви в този свят.

Да, струваше си да помисля, а и да се тревожа — не можех просто така да измъкна жокера от тестето и това ме изнервяше повече от обичайното. От добрите отношения с малките мръсничета в клетките ми зависеше дали ще стигна далеч или...

— Политически Лилит е разделена на окръзи — монотонно обясняваше Патра. — Тези райони са разпределени според населението си. В момента средният брой на жителите във всеки окръг е около двадесет и осем хиляди, а броят на окръзите е четиристотин и седемдесет. Всеки се ръководи от господар, наричан херцог. Той обладава огромна сила и може да стабилизира състоянието на мъртвата

материя. Затова херцозите живеят в изискани сгради и притежават произведения на изкуството, изящни сервизи и всякакви други лъскави дреболии. Естествено имат и оръжия.

Тя направи малка пауза.

— Херцогът е най-могъщият рицар на своя окръг. Подчинените му служители също се зоват рицари и управляват райони, наречени имения. И рицарите могат да контролират мъртвата материя, макар изобщо да не притежават властта на един херцог. За останалото население обаче това не е особена разлика. Простолюдието възприема херцога като най-могъщия сред рицарите и толкова. Между другото, именията се различават по размери, както и според броя на жителите си. Колкото по-значителна е силата на един рицар, толкоз повече хора контролира и съответно имението му е по-голямо. Разбира се, херцогът владее най-голямото имеение в окръга.

Едва забележимо поклатих глава. Явно херцозите и рицарите се разпореждаха какво да става тук. Замириса ми на някакъв вид феодализъм, само че постът на всеки човек се определяше от неуловима за науката вродена дарба, а не по наследство. Е, значи поне нямаше феодални династии.

— Администрацията на всяко имеение — каза Патра — е в ръцете на магистрите. Можете да ги смятате за шефове на отдели. Всеки се занимава с поверената му част от управлението. Магистрите са способни да контролират живите същества, но имат съвсем ограничени способности за стабилизиране на мъртвата материя. Все пак един магистър би могъл да убеди растението „бунти“ да му направи каквато къща поискан... На магистрите са подчинени надзорателите. Думата съвсем точно определя задълженията им. За тях е грубата работа. Боравенето им с мъртва материя обикновено се свежда до стабилизиране на най-прости дрехи, но все пак имат власт и над живите същества — често разрушителна. Могат да регенерира части от тялото си, дори цели крайници, както и да предизвикват този процес у другите. Разбира се, същото умеят и магистрите, рицарите и херцозите. Дължна съм да ви предупредя, че са в състояние да причинят и обратното — изсъхване на ръка, крак или пък непоносим болка...

— А вие каква сте? — обади се един мъж.

— Не съм от онези, които вече избраоих — засмя се нашата наставничка. — Аз съм пътешественичка. Общо взето, силата ми ме изравнява със съсловието на магистрите, но не принадлежи към определено имеение. Херцозите имат нужда от хора, които да пътуват, да пренасят съобщения, да уреждат търговски сделки... А също и да обясняват на новодошлите кое как е тук. Ние сме посредници, посланици, вестоносци — както предпочитате да ни наречете. Отговаряме за постъпките си само пред нашите господари. Зависи най-вече от темперамента ти дали ще искаш да се присъединиш към пътешествениците или към магистрите. И двете професии си имат предимства и недостатъци, а това, че сега съм пътешественичка, изобщо не означава, че някой ден няма да поема работата на магистър.

— Обяснихте ни какви са топлите местенца — отбелязах аз. — Значи ясно е с какво се занимават няколко хиляди человека, но преди малко споменахте, че планетата има над тринаесет милиона жители. Ами останалите?

— Те са пешки в играта — отговори Патра. — Вършат работата. По-точно, правят каквото им се каже. Помислете — пешките винаги са имали нужда от по-силните, за да се хранят, да притежават покрив над главите си, да бъдат опазвани от свирепите твари... Нищо друго не им остава.

— Роби — промърмори мъжът до мен. — Като в древните цивилизации, само дето тук са паднали още по-ниско.

Сравнението му никак не ми хареса, но в миг разбрах що за човек е и защо се намира на Лилит.

— Пропуснахте някой — обади се една жена, май същата, която се държа дръзко в транспортния кораб. — Оня, дето дърпа юздите. Що за сила е нужна, за да станеш Владетел?

Патра като че леко се подразни от тона ѝ, но все пак отвори.

— Винаги има само един Владетел — изрече тя натъртено. — Сега ни управлява Марек Крийгън. Изкачи се на този пост, като предизвика предишния Владетел и го уби, а с това доказа и силата си. Естествено Владетелите имат всички способности на херцозите, но и още една, неприсъща на никой друг — умението да стабилизират материя, чужда за тази планета. Могат да притежават устройства, произведени в друг свят. Всяко такова устройство се разпада, ако не е контролирано от Владетеля или от почти толкова могъщия му

административен помощник — Великия херцог Кобе. Освен че се подлагат на извънредни мерки за обеззаразяване, двете ни совалки са стабилизиирани от Владетеля Крийгън. Иначе отдавна щяха да са се превърнали в прах.

Е, това беше невероятното „кой какъв е“ на Лилит и какво отделните хора можеха (или не можеха) да си позволяят. Както и причината онези пътници да не носят багаж. Ясно ми стана и защо някои бяха облечени, а други не. Щом е от значение само способността ти да „стабилизираш мъртвата материя“, колкото повече дрехи носиш без проблеми, с толкова по-висок сан си. Дали херцозите се издокарваха с тъй много премени, че приличаха на ходещи гардероби? Ако е така, значи и високопоставените изпитваха сериозни неудобства, когато трябваше да демонстрират положението си. Нищо чудно, че Владетелят Крийгън е потънал в анонимността си. Иначе току-виж се задушил под официалните одежди.

На Лилит дрехите правеха человека... и човекът правеше дрехите. Докато си оставахме голи, стояхме на най-ниското стъпало в обществената стълбица. Добре че тук просто нямаше как да измръзнеш до смърт. Но работата не беше само в климата. Все пак откакто се помнех, в главата ми бе набивано чувството за свян пред другите. Не че сега — сред доскорошните затворници, всички в същото положение като мен — ми пукаше особено. Но предчувствах, че скоро ще започна да се притеснявам доста от голотата си, особено за областта между корема и краката.

По-късно през този следобед ни взеха кръвни преби. Нямах представа как точно биха могли да ги анализират, но явно резултатите се оказаха задоволителни. Вечерта Патра ни събра заедно за последен път.

— Утре совалката ще се върне и ще бъдете откарани на различни места. От този момент нататък всеки ще е зачислен към определено имение. Ще ви възложат работа. Мисля, че през първите седмици ще се заемат с обучението ви, за да свикнете със силите, властващи над този свят, както и с правилата му. Зависи от вас дали ще си останете пешки, или ще се издигнете. *Непременно* ще достигнете равнището, което заслужавате. Но колко време ще ви е нужно за това, не знам — седмици, месеци, години... Само помнете, че почти три miliona от

жителите на Лилит са дошли тук като вас. Останалите са родени на планетата. Имате равни шансове с всички тях.

Някои от спътниците ми си мърмореха нещо. Май бяхме попаднали във възможно най-отвратителната среда — безмилостно съперничество между носители на дарба, чиято сила изобщо не зависеше от притежателя й.

Почти не спах през ноцта. Не ми се вярва и повечето от групата ни да са се отдали на почивка заради беспокойството какво щеше да им донесе новият ден. Самият аз изпитвах тягостни чувства, които отдавна не ме бяха спохождали и изобщо не бях уверен дали ще се справя с положението. Съмнения разяждаха упованието в собствените ми умения и способности. Тепърва трябваше да науча още много за този свят — задължително, докато чакам странната система да ме намести в себе си. Единствената утешителна мисъл беше, че Марек Крийгън е дошъл тук с подобно минало и обучение, а е стигнал до върха. Повтарях си, че най-важното въщност е в приликата ни като личности, като човешки същества. Мълвата му приписваше страховита мош, но и той беше преходен и подвластен на смъртта.

А вече знаех немалко за него. Сигурен бях за възрастта, пола и общите особености на външността му, освен това научих, че предпочита анонимността и не се блазни от лекия живот. По всяка вероятност се представяше за пътешественик, за да обикаля и да държи под око местните величия и нищожества. Естествено и други бяха стигнали до тия изводи, така че той очевидно криеше още козове, за да опази маскировката си. Разбирах, че макар пътешествениците да притежаваха ранга на обикновени магистри, би трябвало да се ползват с по-голямо уважение, особено що се отнася до възрастните мъже сред тях. Дори най-силният херцог имаше защо да се опасява. Реших, че именно положението на пътешественик ще подхожда на целите ми тук, но засега нямах все още никакво право на избор.

Щом се сетих за това, уничието отново ме налегна и опитах да се ободря с мисълта, че само за няколко дни на планетата, без да съм видял почти нищо, бях успял да сведа кръга от заподозрени до шепа хора, едва ли повече от хиляда.

Да, задачата ми като че ставаше твърде лесна...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ИМЕНИЕТО ЗИЙС

Совалката, която ни бе стоварила в пункта за ориентиране (така и не научих точно къде се намираше той), беше сребриста. Макар тази, дето ни разнесе до новите ни домове, да бе мътночервеника, вътре по нищо не се отличаваше от първата. Чудех се дали пък не е същата. Може би я пребоядисваха при всяко излизане в орбита, за да възстановят загубите на материя. Не се и съмнявах, че графикът за използване на кораба е предварително подготвен. Все някой отговаряше за това, но без помощта на съобщителни връзки с разпръснатите райони на Лилит. Тоест — бе упълномощен от всички херцози и Владетеля, защото въпреки грижливо обмисления график винаги възникват и непредвидени ситуации.

Още не успях да си представя що за „сила“ е тази нито като съзнателен контрол, нито като външно проявление. Нищо, поне засега, не изчезваше, не забелязвах никой да пуска мълнии от разперените си пръсти. Без да видя силата в действие, не знаех как да открия дали и самият аз я притежавам. А ако бях лишен от нея, очевидно щях да съм загубил още преди началото на играта. Оставаше ми да се уповавам на преценката на хората от Сигурността. Техните компютри ме подбраха за тази задача, тъй че навсярно бяха предвидили факторите, откриващи пътя към властта тук. Макар същите тези умни машини, а и най-способните учени в галактиката да нямаха абсолютно никакво смислено обяснение за Диаманта на Уордън...

В мислите си все се връщах към Крийгън. Знаел е в какво се забърква, но доброволно и самоуверено се е обрекъл на вечен затвор. Очевидно е имал сериозни основания да се надява, че ще докопа властта, иначе не би се престрашил.

Кацнахме четири пъти, преди да дойде моят ред. Слизаха и се качваха не само такива като нас, но и обикновени пътници. Не пропуснах факта, че само ние, новодошли, не бяхме облечени. После кацнахме отново (всеки път се издигахме в орбита — навсярно за

почистване на совалката от микроба — така че пътуването доста се проточи) и съобщиха номера на моята седалка. Люкът изсъска и се отвори, подвижната пътечка се разтегна и аз отново стъпих на повърхността на Лилит.

Гледката беше невероятна. Прекрасна долина, заобиколена от високи планини с леки навеи от сняг по склоновете. Сякаш ги виждах на картийка от книжка с приказки — обширни поля със спретнати редове от дългурести и месести растения, достигащи цели три метра; езерца, толкова плитки, че ми приличаха на оризища; ливада, където пасеше смайващо грозден добитък. За първи път зърнах тварите, от които приготвяха варивата в пункта и стомахът ми инстинктивно се сви. Великански насекоми с вид на чудовищни хлебарки и грамадни, блещукащи многофасетъчни очи на стъблца сред дълга, къдрава, кафява козина. По време на пътешествията си бях виждал какви ли не чуждопланетни форми на живот, дори и по-отблъскващи от тези тук, обаче никога не бях ги похапвал.

От едната ми страна имаше градини с плодни дръвчета. Не познавах растенията, но плодовете бяха големи и най-разнообразни. Друг участък бе отделен за храсти, изпъстрени с подобия на къпини. Те поне изглеждаха приятни и годни за ядене. Но идиличната сценка придобиваше оттенък на призрачност от замъка, извисяващ се на фона на планинския склон. Вероятно терасата за него бе разчиствана допълнително, защото се издигаше на стотина метра над долината. Каменната постройка си имаше всичко — кули, балюстради, бойници. Бях убеден, че такова нещо тук можеш да видиш само на сън.

Под замъка, в самата долина, бяха струпани сламени колиби, същите като в пункта за ориентиране, ала разположени доста по-нагъсто. Значи там живееше простолюдието. Забелязах колиби и на други места из долината.

Чух трополене, обърнах се и застанах срещу съвсем просто изработена каруца — приличаща на шейна с колела, — теглена от голяма зелена твар с лъскава, почти кълбовидна черупка и незнайно колко крачета под нея. Главичката приличаше на закривен нагоре рог с две мъждиви червени точки и няколко чифта тънки антени.

На грубо скованата седалка зад животното седеше едър, мургав здравеняк с гадно лице, но това не ме разтревожи особено — в края на краищата, сега и аз бях едър, мургав здравеняк с подобен израз. Стори

ми се обаче интересно, че той не държеше юзди и ръцете му бяха съвсем празни. Просто си седеше там с отегчен вид и оставяше зеленото чудовище да тегли каруцата.

Мигновено осъзнах, че виждам първото проявление на загадъчната сила. Мъжът *наистина* направляващ насекомото, макар и без никакви механични приспособления.

Каруцата спря пред мен, собственикът ѝ се изправи и замръзна в тази поза, докато ме оглеждаше. Фигурата му вдъхваше страхопочитание с всички тия мускули на тежкоатлет, въпреки че лилитянинът не беше особено висок, а по-скоро твърде набит. Бе препасан с нещо като жълт бандаж, над който имаше странен широк колан от гъвкав тъмнокафяв материал. Изпод колана се подаваше доста застрашителен наглед бич.

— Е, к'во сега? — изгъгна мъжът. — Ще ме зяпа ли, или ще се качваш?

Добре дошъл в новия си дом, поздравих се кисело, прекрацих и седнах до него. Като повечето неща в този свят седалката бе направена от твърдо растително вещество, вероятно някаква кора. Без да чуе и дума, зеленото насекомо потегли отново и едва не ме събори на земята.

Мъжът до мен се ухили.

— Голямо друсане пада — отбеляза той, — ама се свиква. Нямай грижа, вие, пешките, и без туй не се возите често. — Помълча, за да ме огледа от главата до петите. — Бива си ги тия мускули, добре си направен. Ще ти намерим някаква работа. В предишния живот научил ли си занаят, та да си по-полезен тука? Дърводелство, да речем? Зидарство? Отглеждал ли си животни?

Едва не се разсмях на въпросите му. Беше нелепо жител на цивилизираните планети дори само да схване значението на тези думи. Сдържах се обаче, защото си припомних, че не съм в старото си тяло, а се представям за тип от границата, свикнал със сурово съществуване и трябващ да поддържам това впечатление възможно най-дълго.

Поклатих глава и отговорих:

— Съжалявам, ама за нищо такова не се сещам. Бива ме по електрическите и силовите инсталации, разбирам от оръжия.

Той прихна.

— Електрически! Хъ! Тука тия работи пукнат грош не струват. На Лилит електричеството го има само в светковиците, пък силата е у

някои хора. Няма да го бъде. Избий си от главата глезотиите, сега си пешка в имението Зийс. Аз съм Кронлон, надзирател на тоя участък. За мене ще се бъхтиш. Ще ми викаш „господарю“ и мен ще слушаш, никой друг.

— Не съм свикнал да ми заповядват — промърморих гърлено, но достатъчно силно, за да ме чуе.

Очаквах да го предизвикам, за да проверя колко струва, но той само избухна в кикот. Каруцата спря насред полето, на половината път към група колиби вляво от замъка.

— Я слизай — заповяда ми мъжът повече нехайно, отколкото заплашително и махна с месестата си длан. — Айде, айде, слизай.

Свих рамене и се подчиних. Бих приел като нещо нормално да се направи на страшен или веднага да замахне, но дори и да се готвеше за схватка, засега показваше учудващо хладнокръвие.

Той също скочи от каруцата и ме доближи на една ръка разстояние. Извисях се като кула над него, ала това май само подсилваше удоволствието му.

— Добре де, давай! Я ми поsegни. Айде де, поsegни ми!

Изпъчи брадичка насреща ми. Значи все пак щяхме да си премерим силите.

Пак вдигнах рамене, замахнах и с все сила стоварих юмрук в лицето му. Само че силата ми хич я нямаше. Ръката ми се скова във въздуха със свити до болка пръсти. Не можех да помръдна ни напред, ни назад. Усещах напрегнатите си мускули, които започваха да болят от усилието, но нямаше как да освободя натрупаната в тях енергия. Кокалчетата на дланта ми бяха на сантиметри от брадичката на мъжа.

Той замахна на свой ред и заби юмрук в корема ми с удар, като че предназначен да троши ребра. Сгромолясах се с пъшкане и изквичах от изненада и болка. Докато се превивах и борех за гълтка въздух, усещах, че ръката ми все още е вцепенена.

Онзи се надвеси ухилен над мен.

— Видя ли? Май още не ти се вярва, а?

Страхотно се забавляваше.

Ръката ми се отпусна изведнъж и както си лежах на пътя, довършил нескопосно удара, като почти се превъртях по корем.

Кронлон се засмя подигравателно, обърна се и тръгна към каруцата.

Събрах сили, скочих и се втурнах към него в опит да го поваля. Може и да ме е чул, но нямаше как да ме види, а съчетанието от моето ново тяло и по-ниското притегляне ми даваше и мощ, и бързина. Бях на повече от метър, когато краката ми омекнаха. Препънах се, извиках и отново се пльоснах в прахта.

Той се извърна да ме погледне, кискайки се като побъркан.

— Ама че работа! И да ме издебнеш не можеш. Чуй сега — ясен си ми. Вече те знам ей тука. — Тупна се с длан по главата. — Нищичко няма да измислиш, без да усетя навреме, и тогава ще накарам тялото ти да се гърчи. Добре, ставай вече.

Изправих се бавно, като чувствах само няколко леки натъртвания. В главата ми кипеше ярост, не просто защото бях безпомощен пред този човек, а понеже видях силата в действие, без да разбера нищо от същността й. На всичко отгоре мъжът пред мен се намираше на най-ниското стъпало в тукашната пирамида на властта!

Той свали бича от колана си и за секунда реших, че ей сега ще ме нашиба, но за моя изненада Кронлон ми подхвърли намотаното оръжие.

— Дръж! Знаеш ли как да си служиш с това? Хубаво, опитай тогава. Съдери ми кожата!

Достатъчно бесен бях, за да се възползвам. Бичът изглеждаше направен от сплетени надве-натри блестящи влакна, но добре уравновесен и дълъг. Изплющях няколко пъти по пръстта, за да свикна, и опитах съвсем буквално да изпълня наредждането на надзирателя.

Той си стоеше все тъй невъзмутим и се хилеше. Колкото и да се стараех, не успях дори да го докосна. След известно време ми се струваше, че мога да вдигна камък или да сека тревата с жилавите влакна, но и при най-точното прицелване все не улучвах на косъм Кронлон. Не исках да повярвам и продължих напъните си още няколко минути, а той ме дразнеше, без да трепне.

— Айде, стига майтапи — промърмори, когато му омръзна. — Вече разбра какъв ти е проблемът. Ако ще да пуснеш двайсеткилограмов камък на главата ми, пак ще падне настрани, ама обратното не важи!

Той протегна ръка и бичът сякаш по своя воля се изтръгна от дланта ми. За мое облекчение надзирателят отново го окачи на колана си. Сетне се ухили още по-широко.

— Схващам какво си мислиш. На лицето ти е изписано. Олекна ти, че не те набих. А знаеш ли защо? Тия неща са просто като служебна значка, всички надзиратели ги носят. Шефът Тийл сам ми го даде, направен за мен, и не ща да го оцапам или счупя. — Устните му се свиха, с усмивката изчезна и небрежният глас. Сега всяка дума тежеше от заплаха. — Имаш да избираш от две възможности. Толкоз. Изпълняваш заповедите, направо живееш за моите заповеди и ми се подчиняваш. Няма да питаш, няма да се чудиш и умуваш. Само ще изпълняваш. Тогава ще те бъде. Иначе сам си посягаш на живота. Аз няма да те пречукам. Мога да ти сторя по-лошо.

Изведнъж тялото ми пламна в най-ужасната, най-мъчителната болка, която някога бях изпитвал. Изпищях и се свих на земята, забравил всичко на света, освен това изтезание; търкалях се по тревата, потънал в нечовешкото страдание. Не издържах нито миг повече, болката сякаш заличаваше всичко от съзнанието ми. Можех само да жадувам за смъртта, която щеше да ме избави от нея.

И — също толкова внезапно — тя отмина. Но не почувствах кой знае какво облекчение, защото споменът за преживяното още изгаряше мозъка ми. Лежах с лице в стръковете и хълцах.

— Ставай! — заповядала Кронлон.

Забавих се единствено заради замайването, не можех да се опомня. Болката веднага се върна — за някаква си мимолетна секунда, която ми се стори вечност. Превъртях се и побързах да стана, треперещ и задъхан.

Надзирателят ме наблюдаваше, лицето му излъчваше весело задоволство. Явно бе правил същото много пъти досега. Мразех го с най-страшната омраза, на която бях способен.

Но той, изглежда, още не беше свършил.

— Как ти е името?

— Тре... Тремон — заекнах аз. — Кал Тремон.

Разкъсващият огън ме събори отново, после изчезна.

— Ставай! — заповядала Кронлон.

Пак се занадигах и на втория опит успях. Той ме чакаше търпеливо.

— Винаги ще ми казваш „господарю“ — предупреди ме с леден глас. — Като ми говориш, първо да чувам „господарю“, накрая също. Мина ли наблизо, ще стоиш мирно и ако ти заповядам нещо, ще се

поклониш, пък тогава ще изпълняваш. На всеки, дето е по-издигнат от тебе, ще приказваш само ако пита или ти нареджа. Разбра ли ме?

Още полагах усилия, за да дишам.

— Да... господарю — отвърнах.

Болката се върна.

— Тремон, аз к'во ти рекох, бе? Ама че си тъпо говно! Я ставай, копеле, ще опитаме пак.

За миг се обърках, поколебах се, но осъзнах, че намеренията му са сериозни... до смърт. Беше способен да ми причини ужасни страдания, без и едно мускулче да трепне на лицето му. Вече неистово се боях от това, а впилата се в паметта ми агония си оставаше толкова жестока, че бих направил какво ли не, за да я избегна. Страшно потискащо беше да разбера колко е лесно да ме смачат и стъпчат... но нямаше как да се спася. Дори вече не можех да подредя мислите си. Исках — само и единствено — да не ме боли.

Стори ми се, че стояхме още часове на сред полето, мигновените мъчителни удари се сменяха с все по-настоятелни заповеди, отново и отново... Отвратителното удоволствие на садиста. Тази процедура не ми бе непозната, ала за първи път участвах в ролята на жертва. Правилото е да терзаеш человека неуморно — причиняваш му болка, после му набиваш нещо в главата и пак правиш да го боли. Никога не си доволен, никога не ти е достатъчно. Тренировките на агентите ни приучват да изпадаме в безсъзнание след достигането на определен праг на поносимостта, но изведнъж открих, че сега и това не ми е позволено. Разбира се, агентите са способни и да умрат по своя воля, обаче не мислех да се оставя да ме сломи докрай.

Ако ме разпитваше за задачата ми или ме караше да издам други хора, без колебание бих поел по последния път в живота си... но не беше така. На всичко отгоре не си служеше с никакви инструменти за мъчения — пред мен стоеше най-обикновен възниসък грубиян и ме изтезаваше, без дори да ме докосне с пръст.

Както самият той ме бе предупредил, за всяко мислещо същество имаше две възможности в подобно положение — или да умре, или да се подчини напълно и безусловно. Моята самоувереност се рушеше полека под залязыващото слънце, волята ми се свлече до под нулата. Преди да се здрачи, вече целувах по заповед вмирисаните мръсни крака на Кронлон.

Когато влязохме в малкото село, седях превит до него, а някакво оцеляло парченце от старото ми „аз“, спотаило се в далечно ъгълче на съзнанието, неспирно повтаряше: „Както магистърът е десет пъти по-силен от надзирателя, тъй и рицарят превъзхожда магистъра, и херцогът — рицаря. А пък Владетелят е богоравен...“

Дори не помня как са ме настанили в някаква колиба, направена от слама и глина. Дойдох на себе си при изгрев-слънце.

ПЕТА ГЛАВА

СЕЛСКО ВСЕКИДНЕВИЕ

Скоро разбрах колко окаяно и първобитно живеят пешките. Спяха натъпкани в колибите си и само дебел слой от същите онези растения „бунти“ покриваше пръстения под, за да е малко по-меко на проснатите едно до друго тела.

Няколко дни не възприемах почти нищо от случките около мен, просто се движех напред-назад като автомат, почти не мислех и изобщо не изпитвах чувства. Другите пешки изглежда знаеха през какъв ад минава всеки новодошъл, макар повечето от тях да бяха родени на планетата и израснали в отвратителната ѝ обществена система. Не се опитваха да ме заприказват, нито ми досаждаха с нещо друго. Чакаха ме търпеливо да се свестя (ако изобщо успеех да си събера ума в главата) и сам да пожелая да общувам с тях.

Вдигаха ни от сън на зазоряване и всички се тълпяхме в обширното пространство по средата на „селото“, където отговорниците за храната раздаваха грамадни, напълно безвкусни хлябове и големи количества от някакви сочни жълти плодове. После се появяваше и надзирателят. Той живееше в колиба като нашите, но сам. Някой от пешките му поднасяше закуската в колибата, а сетне почистваше, докато ние превивахме гърбове из полето.

Още не можех да преглътна представата, че макар Кронлон да владее страшна сила, на Лилит той е нищожество, едва подало глава над нашето положение на презряна сган. Стигаше и един поглед към скромната му сламена колиба, после към онзи замък на склона и веднага ставаше ясно каква бездна го дели от господарите му.

Работата беше тежка — най-често копаехме и товарехме. Разбирах колко се е разглезило човечеството, дори в световете по границата... На Лилит животът бе спрятал в каменната ера. Всичко вършехме с ръце. Е, имаше и по някой инструмент, обикновено несръчно направен и с твърде кратък живот.

Две реки се спускаха от планините към малките езера, значи трябваше да се борим и с наводненията, и да напояваме полята. Почти всеки ден се изливаше пороен дъжд, но спираше бързо. Явно билото поемаше тежкия воден товар от другата си страна и само най-наситените с влага облаци успяваха да се изсипят над имението Зийс. Налагаше се да копаем на ръка напоителни канали. Носехме в шепи калта и тинята нагоре към количките, които други като нас дърпаха до езерата. Там трупахме груби пръстени диги. Стотиците километри напоителни и отводнителни канали се размиваха постоянно. Така че щом свършехме в единия край, беше време да започваме в другия.

Мъже и жени се трудеха наравно в полята и по каналите. Разбира се, силните и издръжливите поемаха по-тежката работа, а разпределението на задачите за деня ставаше според мускулите и възрастта. Деца, някои още по на пет-шест години, вършеха нещо край възрастните, под зоркия надзор на престарелите и немощните. Уредбата на това общество беше първобитна и проста, но добре обмислена. Поддържаше системата, макар и на най-примитивното племенно равнище. Някога на планетата, където праотците ни тепърва са се превръщали в човеци, сигурно всички са живеели по този начин.

Дните бяха много дълги, разнообразявани само от съвсем кратките почивки и четири прекъсвания за храна през шестнадесетте часа работа. Едва когато се спуснеше мрак и далечният замък отсреща се окъпеше в светлини, настъпваше време за отдых. Но и нощите бяха прекалено дълги. Имението Зийс бе разположено само на пет градуса южно от екватора, тъй че светлите и тъмните периоди почти не променяха продължителността си през годината.

За пешките вечерта беше времето за общуване и забавления, първобитни и прости като всичко останало. Някои танцуваха и пееха, ако все още имаха сили, разменяйки си елементарни закачки и клюки. Младите се любеха, наглед без никакви семейни ограничения или постоянни двойки. Бракът и подобни нему понятия като че бяха съвсем чужди на тези хора, но ако на двамата партньори им харесваше да са заедно, обвързваха се за постоянно.

Бяха жизнени и в същото време трагични хорица невежи във всичко, което не засягаше пряко злочестото им живуркане. Системата бе така втълпена в главите им, че не помня случай, когато на някой надзирател му се бе наложило да употреби страшната си дарба.

А аз бях изпаднал в чудновато умствено вцепенение. Вършех каквото ми заповядваха, поглъщах храната и заспивах, и почти не се случваше да помисля за нещо. Като си припомням сега онези дни, разбирам причините, макар че не мога да си го прости. Не че поражението от Кронлон и съкрушителният удар по моята напереност не заслужават прошка — не, истински ме дразни това, че веднага след премерването на силите се примирих с положението си на безмозъчна твар.

Не знам колко продължи всичко туй, дали дни или седмици. Нямаше и как да меря времето, защото на Лилит не съществуват часовници и календари. Но колкото и мудно да беше съзнанието ми, то се бореше да възвърне властта си над мен самия, да възстанови донякъде личността ми — отначало само в сънищата, после чрез откъслечни спомени. Схващах, че най-сериозно ме застрашаваше възможността да полудея, да се скрия в свят на измислици, да се откъсна от действителността. И като че ли първи започнаха вътрешната борба подбудите, заложени от психопограмистите на Сигурността. Онези типове не разчитаха на случайности и не допускаха рискове от провал. Винаги биха могли да подгответ още някое тяло, но искаха всеки агент, веднъж попаднал в Диаманта на Уордън, да им остане предан.

„Открий пришълците... Убий Владетеля...“

Заповедите отекваха в съня ми и станаха опорите, в които се вкопчваха остатъците от разбитото ми „аз“.

„Открий пришълците... Убий Владетеля...“

Бавно, съвсем бавно, нощ след нощ по някоя частичка се появяваше отново, за да се слепи с останалите около дълбоко вкоренените доктрини, за които нямаше и да подозирам, ако не ме бяха сполетели всичките тези премеждия.

„Открий пришълците... Убий Владетеля...“

Накрая разумът ми се възвърна. Във вечерните часове, преди да заспя от преумора, успях да разнищя какво всъщност бе ми се случило, дори да възстановя донякъде самообладанието си. Имах нужда от надежда и не ми оставаше друго, освен да търся изход от моментните си затруднения.

Логическите вериги, които подреждах в главата си, сигурно бяха доста нелепи, но за мен сега имаше значение само това, че ми

помагаха. Над всичко доминираше осъзнатият факт, че който и да е от попадналите на тази планета е минал през горе-долу същите изпитания. И всеки се е укротявал, макар и със скърцане на зъби, надявайки се да открие начин за надмогване на бедата.

Патра, онзи рицар в приказния си замък, дори Владетелят Марек Крийгън... На Лилит наследствените постове и титли бяха непознати, може би с изключение само на ония люде, от чиито умения управниците имаха най-голяма полза. Никаква власт не се предаваше от поколение на поколение, нито се възлагаше с избори. От последния надзорител до Владетеля — всички бяха извоювали в борба своето.

„Открий пришълците... Убий Владетеля...“

Който и да е на този свят, щом е успял да се издигне от калта на робството, значи е крачил нагоре стъпало по стъпало. Който и да е, без привилегии.

Но как действаше силата? Как човек откриваше, че я притежава?

Срамувах се от поведението си пред Кронлон. И преди бях изпадал в несгоди, когато врагът бе имал всички предимства на своя страна, но това ме е възпиравало само временно. Единствената разлика този път беше, че след като научих възможностите на противника, вместо да се захвана с проблема и да намеря път към победата (или пък да умра, докато се опитвам да го сторя), аз се предадох безславно. Денят, когато осъзнах и приех факта, че съм се сблъскал с ужасно устойчиво, но не и неразрушимо препятствие, беше този, в който се върнах сред човешката раса.

Започнах да общувам с другите от селото, въпреки че не научих почти нищо. Възможностите за празно чесане на езиците не бяха особено големи (например времето винаги си оставаше горещо и влажно), а и не е лесно да приказваш с хора, дори да са будни и жизнени, ако целият им свят се свежда до елементарен труд без помощта на никакви механизми. Какво да споделиш с някого, който е убеден, че светът свършва с тази долина, а слънцето просто се върти около нея? Естествено знаеха за съществуването и на други имения, но си ги представяха съвсем еднакви с това. А машините... да, виждаха понякога кацащата совалка, но какво толкова — нали и доста от големите насекоми летяха. Идеята за устройство, което не се задвижва с мускулно усилие, просто надхвърляше тавана на въображението им.

Тъкмо тук бе и същината на моята главобълсканица. Колкото и малко да бях научил, оставах си несравнено по-добре осведомен от местните хора. И щом си посьбрах парчетиите от съзнанието, отново изпитах жажда за смислен разговор. През целия си живот съм бил единак, ала има разлика между съзнателно избраната самота и онази, наложена от обстоятелствата. Поисках ли да се поразсея с разговор, винаги откривах подходящ събеседник. А сега сякаш всичко се бе обърнало срещу мен. Откакто се събудих в килията, нямаше и проблясък на късмет... Най-после ми провървя.

Тя се казваше Тай.

Няколко дни след началото на възстановяването си я срещнах на сборното място в селото. Тъкмо бяхме привършили с вечерята. И преди я бях мяркал, а видеше ли я човек веднъж, не можеше лесно да я забрави.

Беше висока към 160 сантиметра и съвсем тъничка, особено в кръста, но имаше тежки гърди и чудесен задник, а пясъчнокафявата ѝ коса (необичайна сама по себе си) се спускаше чак до същия този задник. Бих я нарека хубава, привлекателна млада жена, ако лицето ѝ не беше толкова детинско и невинно. Според целия мой досегашен опит такова лице и тяло никак не си подхождаха. Широко отворените ѝ очи винаги зяпаха с чисто любопитство. Израз на единайсет- или дванайсетгодишно момиченце над твърде съблазнителни форми. Май пътта бе изпреварила другото с няколко години.

Щях да приема противоречието много по-лесно, ако беше обичайно за пешките наоколо. Само че тя определено изпъкваше сред останалите. Още една малка загадка! Предположих, че мога да науча нещо повече за момичето, затова поразпитах двама-трима сред мъжете, с които работех.

— Ами че това е Тай — обясни ми един. — Избраница е на телесния магистър. Като гледам, май скоро ще откъсне това цветче. Още се бави, щото в нея имало някаква дива дарба и засега чакат да видят накъде ще избие.

Ето пак няколко непознати за мен реалии! Предчувствах, че съм се натъкнал на нещо ценно.

— Какво означава избраница на телесния магистър? Недей да забравяш, че не съм роден тук.

Въпросът ми предизвика видимо недоумение, с което започвах да свиквам, защото местните хора изобщо не бяха способни да си представят място, различно от имението Зийс. Но мъжът само сви рамене. Пешките все още ме приемаха доброжелателно, защото вярваха, че преживяното от мен сътресение (а поне това можеха да разберат, и още как!) ми е объркало всичко в главата.

— Нашият шеф Тийл си развържда жени, както отглежда снарки — обясни човекът. Снарките бяха онези космати чудовища по ливадите, ценени заради вкусното им месо.

— Ако се случи едно дете, особено пък момиче, да има нещо в повечко — хубост или пък друга отличителна черта, — телесният магистър, дето се занимава с кръстоските, веднага си го набелязва. Грижи се за тия момичета както му харесва, после ги съешава с подбрани младежи. Стана ли ти ясно?

Да, вече бях схванал и тази подробност от живота на Лилит; и тя ме отврати повече от всичко друго в гадния тукашен свят. Но не се изненадах особено.

— Не е пораснала такава... ъ-ъ, от само себе си, нали? — подканах го да продължи.

Той се засмя и изпъна единия си показалец.

— Виждаш ли го тоя пръст? Преди време, без да иска, си го отрязах. Много кръв изтече. Заведоха ме при телесния магистър и той с един поглед спря кръвта. Сетне ми погледна ръката, пипна я и ме отпрати. Полека-лека ми израсна нов, досущ като предишния. Погледни го само...

Събеседникът ми зашава с показалеца, за да се убедя.

— Че какво общо има... — започнах, но спрях навреме.

Осъзнах какво искаше да ми каже и недоверчиво поклатих глава. Той схвани погледа ми и се ухили.

— Ония, дето ги нарочват за разплод, трябва да раждат деца едно след друго, и да искат да раждат. Проумя ли най-после?

Няма спор — проумях. Бавно, за да е сигурен, че клетките и нервната й система ще понесат натоварването, този телесен магистър проникваше в организма на момичето със силата си, както бе заповядал на отрязания пръст да се възстанови, и както Кронлон

причиняващо вцепенение или болка. Правеше малки промени сигурно още откакто Тай бе навлязла в пубертета. Стимулиране на хормоналната активност, внимателно насочване на биохимичните процеси... Всъщност той я видоизменяше в неестествено творение, деформираше я. Гонеше някакви свои цели, превръщайки я в разплодно добиче. Но какво бе открил в това създание? Дали не е избрал заради прекрасния цвят на косата ѝ например? Вероятно причината се криеше в точно такава дреболия, ала ми хрумна и още нещо.

— Ей, Хоги — побутнах пак мъжа до себе си.

— Ъ?

— Ти каза, че у Тай имало някаква дива дарба. Що за чудо е това? Момичето... какво може да прави?

Той сви рамене.

— Де да знам. Все едно, и да знаех, няма да мога да го разбера. Ама виждам, че никой от надзирателите не ѝ досажда, даже Кронлон. Като че се плашат, значи има голяма сила в това момиче, само дето е дива. Ту я има, ту я няма. Не става по желание.

Кимнах. Това обясняващо защо местните величия са я оставили на мира досега, вместо да я отведат в голямото село или направо в замъка. Не са знаели каква точно е нейната сила и дали някой ден Тай няма да се научи да контролира способностите си. Бояли са се от скритите ѝ заложби, очевидно внушителни. Ако не овладееше силата си... е, ще почне да ражда деца и толкоз. А поемеше ли нещата в свои ръце, можеше и да застраши властта им.

Започвах да подозирам каква е истинската причина за разплодната програма. Висшите класи сигурно ужасно беснееха, че децата им трябва да попаднат сред пешките и да оставят владенията си и цялото свое великолепие на някой непознат или най-много — доскорошен служител. За първи път ми се стори, че подразбрах нещичко от душевността на магистрите и рицарите. Колко ли отчайваща, дори влудяваща е мисълта да се правиш на господ, но да не ти е по силите да предадеш сана си на своя потомък! Генетичните манипулатии тук бяха немислими, също както научните изследвания и лабораториите на цивилизованите светове. Естеството на тайнствената и страховита сила бе убегнало на въоръжената с технологии наука и щеше да си остане неизвестно. Значи нямаха друг избор, освен да

пробват с различни кръстоски. Сигурно са опитали първо помежду си, но не се е получило нищо добро и тогава...

Направи ми впечатление, че до момента, с изключение на Патра, чуха все за овластени мъже. Вярно, опитът ми беше съвсем ограничен и можех лесно да се заблудя, но ако предположението ми дори отчасти се окажеше истина, проблемите пред управниците ставаха още по-тежки.

Хоги можеше да отговори поне на този въпрос.

— Тъй си е, мъжете са повечко, ама и доста жени имат силата — увери ме той. — Чувал съм да разправят, че ако някоя от магистрите или херцозите надуе корема, не можела да се справи и дарбата ѝ ставала дива чак до раждането. А дотогава все някой може да ѝ измъкне хапката изпод носа, нали разбиращ?

И това разбирах. Тук постовете близо до върха се брояха с хиляди, а истински важните бяха точно 471 и притежателите им оставаха винаги изложени на опасността нахален новак да ги предизвика... а за жените беше направо немислимо да бъдат безпомощни цели девет месеца.

— Да не намекваш, че големите тузове са се отказали отекса? — попитах недоверчиво.

— Ха, как пък не! Като имаш силата, всичко е лесно. Порежеш се и заповядваш на кожата да не кърви. Така и жените си заповядват да не забременеят. Ясно ли ти е?

Всичко дотук ми бе сервирано с тон, който недвусмислено говореше: „Ей, момче, бива ли да си толкова тъпо...“

И всичко се връзваше в главата ми. Използваха за разплод онези юноши и девойки сред пешките, които се раждаха с голяма „дива“ дарба. Искаха силата им, но и възможност да я контролират... като упорито се стремяха да намерят ключ към загадката как да предават властта на децата си.

Но за мен най-важното беше, че това момиче *имаше* силата, макар и неовладяна. Трябваше да науча колкото се може повече за този, струва ми се, решаващ фактор и понеже Тай беше единствената избраница на случайността с която можех да говоря като равен с равен, наумих и да я опозная по-добре.

ШЕСТА ГЛАВА ТАЙ

На следващата вечер сам я потърсих, опитвайки се да се държа колкото се може по-нехайно. Вече ме бяха предупредили, че момичето трудно понася чуждо присъствие и не е много словоохотливо, но не вярвах да срещу катогоричен отпор. Тя седеше на един камък малко встрани от останалите, извън кръга светлина, очертан от факлите. Отпъждаше от лицето си вечно досаждашите дребни гадинки и дъвчеше лениво резен „грай“ — подобен на диня плод със специфичен сладко-кисел вкус.

Не можах да измисля някакъв по-особен повод, без да изглеждам натопорчен или нахален, затова просто застанах пред нея и казах:

— Здрави.

Тай вдигна глава, изгледа ме със своите грамадни очи на момиченце и се усмихна.

— А, здрави. Сядай.

— Казвам се... — подхванах, но тя ме прекъсна.

— Ти си Кал Тремон и идваш от Другия свят.

Малко се смутих. Гласът ѝ повече подхождаше на детинското лице и на истинската възраст на това прекомерно развито тяло.

— Откъде знаеш всичко това? — попитах с усмивка.

— Видях те как ме зяпаш — отвърна тя игриво. — Да де, мъжете все се блещят по мене, ама и аз те заглеждах; Разправят, че главата ти не е наред. Вярно ли е?

Открих, че симпатията ми към нея се засилва с всеки изминал миг.

— Така си беше — признах, — но сега съм по-добре. Това място изобщо не прилича на моята планета и затуй свиквам трудничко.

Тя метна огризката в храстите и се намести по-удобно. Притисна колене към гърдите си и ги обви с ръце. Залюля се напред-назад.

— А как е там... в Другия свят, де?

Ухилих се. Такова свежо хлапе!

— Нищо не е като тук — започнах, докато търсех в ума си думи, които тя би разбрала. — Изобщо не прилича. Например там е по-хладно. И няма пешки, надзиратели и рицари.

Забелязах, че последното я затрудни.

— Като няма пешки, кой върши работата?

Уместен въпрос.

— Хората, които искат да я свършат — отвърнах предпазливо. — Само че там и работата е друга. Най-тежката я вършат машините.

— Чувала съм за тия „шини“ — отвърна тя дълбокомислено. — Ама нали все някой ги развържда, храни и пои?

Въздъхнах. Обичайната безизходица. Как да обясниш цивилизацията на човек, отраснал в свят, където нищо изкуствено не работи и се разпада почти незабавно? Реших, че това е удобен заобиколен път към важната за мен тема.

— Там, откъдeto идвам, никой не притежава силата. А щом нея я няма, можеш да създаваш различни неща, които да ти служат дълго. Такива неща са и машините — вършат същото, каквото силата прави на Лилит.

Тя се замисли, но май не ме разбра. Все пак досега в разговорите си не бях стигал чак дотук с никой друг. Момичето явно имаше ум в главата.

— А защо нямате силата? — попита тя накрая.

Свих рамене.

— Не знам. Не знам и защо тук някои хора я имат, изобщо не разбирам що за чудо е тая сила. — Задръж малко, скарах се сам на себе си. По- внимателно! — Чух например, че ти я имаш. Вярно ли е?

— Ами, да. Нещо такова — отзивчиво кимна Тай. — Само дето не ми влиза в работа. *Мога да я усетя*, ама не ме чува, като й говоря. Мисля си, че другите точно това правят. Говорят й и й казват да върши разни неща за тях.

— Но поне я усещаш — настоях аз. — Как?

Тя отпусна ръце, плъзна се по камъка, протегна се и разтърка дупето си. После седна до мен.

— Ами, просто я усещам, това е. Ти не знаеш ли как става?

Тръснах глава.

— Нищичко не знам. Или нямам никаква сила, или не схващам какво да търся.

Тя вдигна безпомощно рамене.

— А вглеждал ли си се както трябва?

Надуших по-особен смисъл във въпроса ѝ и реших да го обмисля на спокойствие.

Пробвах да я поразпитам още, но на нея явно ѝ беше скучно и не искаше да си говорим за това. Предпочетох да не настоявам. Най-после бях открил приятел и нямах намерение веднага да сгафя. Щеше да има и други вечери.

Внезапно осъзнах, че тя седи *твърде* близо до мен и за първи път се досетих защо ме е забелязала и приела толкова лесно присъствието ми. Най-изпъкващата част от моята външност сигурно привличаше като магнит момиче с организъм, подложен на хормонални манипулатии. Също за първи път, откакто имах това тяло, изпитах пробуждащия се нагон, но нещо ме възпря. По дяволите, та тя беше толкова млада; пък и за нея думата „пешка“ важеше с особена сила!

След като лафовете за дреболии не доведоха до очакваната от Тай реакция, тя се поизправи напрегнато и ме изгледа със странно изражение.

— Ти да не си от ония, дето си падат по мъже? — попита ме озадачено.

Разсмях се, малко насила.

— А, не е това — отвърнах предпазливо. — Аз... ами, просто там, откъдето идвам, мъж на моите години не се чувства много свободно с малко момиче като тебе.

„Бих могъл да имам дъщеря на твоята възраст“, добавих наум.

Тя се вторачи сърдито в мен.

— Така си и мислех — промърмори нацупено. — Хич не ми е ясно защо вдигате връва за тая работа. Правила съм го вече, да знаеш. Откакто пораснах, доста често го правя. Магистър Тан казва, че било добре за мене. — Тя скочи, стори ми се, доста разочаровано. — Май ще ходя при надзирателя, щом е така. Той не се дърпа.

Пак въздъхнах. Съчетанието от жена и дете у нея засега ми идваше множко и не знаех как да се държа, разкъсвах се между опасенията си да не я настроя враждебно и подсъзнателното впечатление за малко момиче. Как да го обясня? Все едно някое страшноексапилно пубертетче да ти изтърси: „Ако не щеш да легнеш с мен, ще спра да дишам и цялата ще посинея. Така ти се пада!“

Противоречието между страстната жена и детето ме объркваше, особено като знаех, че тази жажда заекс ѝ е натрапена от бездушни и безразлични хора, които я смятала едва ли не за домашно животно. Проклет да съм, но виждах нещо извратено във възможността да се възползвам.

Е, искрено ми се ще да вярвам, че причината да отстъпя в края на краишата пред желанието ѝ онази вечер се криеше в страха ми да не се отчуждим и така да загубя единствения си източник на ценна информация.

Тялото, което получих от Сигурността, разбира се, беше въпрос на късмет. Крега бе казал, че похабявали доста материал, преди записът да „пасне“, така че дължах сегашната си форма на играта на вероятности. Но точно това тяло ми помогна да постигна първата сполука в задачата си на Лилит. Първобитната му мощ, остатък от по-ранни епохи в историята на човечеството, и особено свръхразвитите ми мъжки атрибути привлякоха Тай. Тя гледаше да не се дели от мен, поне вечер. С размерите си май превръщах другите мъже на нищожество в нейните очи. Пък и един плейбой, какъвто бях в старото си тяло, научава едва ли не всяка възможна разновидност на еротичните забавления, а точно тази важна страна от живота не се отличаваше с разнообразие сред пешките на Лилит.

Разпитвах я неуморно, без да досаждам, за силата и проявленията ѝ. Полека, внимавайки да не насиљвам нейното постоянно отвличащо се внимание, научих каквото можах. По-късно през нощта, когато Тай заспиваше до мен, аз опитвах да изхвърля от мислите си всичко и всеки, за да проверя ще усетя ли нещо.

Представях си я като особен процес в съзнанието, но нямаше кой да ми посочи правилния път. Тай се бе родила и израснала с тази сила, затова явно не беше най-добрият ми съветник какво точно да търся в себе си. За подобни наставления би трябвало да помоля някой надзорител или дори по-високопоставен, но не очаквах те да изтърват и една думичка.

Мисълта за Кронлон подхранваше ината ми. Този садист си играеше на малко богче, без да има капка мозък в главата си. Но някак бе открил дарбата у себе си, бе се научил да си служи с нея. Едва ли

някога щях да проумея как подбират осъдените за изпращане в Диаманта на Уордън, щом бяха си направили труда да стоварят тук и Кронлон, вместо просто да го затрият. Тай ме уверяваше, че той е от затворниците, а не се е родил на планетата. Вярно, бе минало много време оттогава, но мръсникът произхождаше от моя свят, а не от жестоката и първобитна Лилит.

Какво е направил, за да пробуди способностите си? Всяка нощ си бълсках главата над това.

Понякога, тъкмо преди да се унеса, като че успях да усетя нещо твърде странно, но то все се изпълзваше на съзнателното ми усилие. Започвах да се беспокоя, че съм безвъзвратно лишен от дарбата. Или пък ме възпираше обстоятелството, че това тяло не беше моето? Доколкото знаех, трябваше да налучкам усещането за чуждо присъствие. Но и без това телесата ми, доскорошно притежание на покойния и навярно неоплакан от никого Кал Тремон, ми бяха чужди, макар да свиквах малко по малко с новото си превъплъщение. Да, тогава не съзнавах ясно какво ставаше с мен, ала сега разбирам по-добре преживелиците си.

Моята памет, личността ми си бяха непокътнати, обаче всички ние сме и биологически същества, с ензими, хормони и вътрешни секреции. Бих оприличил психическото своеобразие на индивида с отчетлива, ясна черно-бяла снимка, а подробностите на физиологията — с цветовете и оттенъците. Дори сексуалните предпочитания се определят от малка група клетки дълбоко в мозъка. Само че прехвърлянето на личността не пренася и тези клетки. Наследяваш новото тяло с всичките му биологически и химически особености и те започват да те променят.

Тялото на Тремон се влияеше още по-силно, защото бившият му обитател се бе родил нейде по границата на цивилизацията. В световете на Конфедерацията физическите и химическите дадености на хората се регулират грижливо. Но Тремон, плод от случайна среща на двама нерегулирани родители, бе изложен на прастарата игра на гените, а също и на мутациите — вечна заплаха за бродещите в космоса.

Личността се гради върху тези дадености, а не обратното. Тремон е бил агресивен и безнравствен насилиник. Не би могъл да е още по-звероподобен, с всичко произтичащо от това.

Физиологическите процеси обработваха и моята личност, както бяха оформляли неговата, укротявани само от собствените ми спомени и възгледи, както и от вкоренените чрез културата навици и задръжки. Потискаха ги, но не можеха да ги възпират напълно. Естествено колкото по-дълго живеех в това тяло, толкова по-силно щяха да ми въздействат особеностите му. Вече започвах да се вглеждам критично към предишния си живот и да се питам защо съм постъпил така, а не иначе, защо съм харесвал и предпочитал нещо пред друго... Ставаше все по-трудно да приема онзи живот като свой. Да, спомнях си всичко твърде ясно, пък и само това минало имах, но все повече мислех и постъпвах тъй, сякаш аз — Кал Тремон, съм получил от Сигурността спомените и знанията на някакъв непознат.

Две седмици след като се запознах с Тай вече недоумявах какво толкова ме е възpirало в началото. Разбира се, обяснявах си своите притеснения от гледна точка на разума, но на емоционално равнище — все по-мощно у мен — беше извънредно трудно да схвана смисъла в поведението си.

Една вечер се връщах в селото след дълъг и изморителен ден, като вече предвкусах храната и жадувах за Тай. Тогава чух тревата да говори.

Беше мистично, невъобразимо преживяване, несравнимо с нищо друго в досегашния ми живот. Не искам да кажа, че чувах разговор, какъвто ние, човеците, бихме разбрали. Но някак си долових, че там, долу, е пълно с цели колонии дребосъци, свързани помежду си. Усещах неприятен за мен протест, когато стъпвах върху стръковете, после слабичкия сигнал на облекчението, щом вдигнех крак. Не мисля, че постигнах контакт с някакъв разум, но това все пак беше осъзнаване, друг вид възприемащ живот, макар и на примитивно равнище. Да, имаше връзка между нас, защото след малко до мен вече достигаше и далечното напрежение в тревите, върху които още не бях стъпил.

Чувствах се странно, сякаш едновременно и бях там, и не бях, а усещането ми се натрапваше настойчиво, защото наоколо имаше дяволски много трева. Развълнувах се, но в същото време си напомних, че съм преуморен, мръсен, смачкан и унил, а може би вече и побъркан.

Тай дойде при мен, щом свърши със задълженията си към съ branите на едно място бебета на селото, и веднага, преди още да си отворя устата, разбра какво е станало.

— Усетил си я днес.

Просто отбеляза, не попита. Аз кимнах.

— Така ми се струва. Беше... чудновато. Чувах тревата, долавях милиарди взаимносвързани, мънички живи същества.

Тя очевидно не разбра някои от думите, но знаеше за какво говоря и на лицето ѝ неочеквано се изписа съжаление.

— Значи — промълви изумено — досега нищичко не си чувал?

Това беше истинско прозрение, все едно откри, че наглед нормалният човек пред нея е бил глух през целия си живот и внезапно е бил одарен със слух. Но и за мен впечатлението беше не по-малко остро. Можех да го сравня с чудодейно придобиване на ново сетиво или пък с шесто чувство, което се развиваше с всеки изминал ден.

Щом вече знаех какво да търся, започнах да го намирам навсякъде.

Скалите, дърветата, животните в този свят се сливаха в някаква обща песен, извисяваща се над самостойното им съществуване. Беше невероятно, прекрасно. Планетата ми пееше, шепнеше ми.

Хората също, но с тях беше по-трудно, защото собствената им психическа активност отчасти заглушаваше мелодията, толкова тиха и изящна бе тя, а и е почти невъзможно да се отнесеш към човека безпристрастно, както към камък, храст или стрък трева. Ала в същото време всяко живо същество беше уникатно и с нищожно усилие за съсредоточаване вече не само усещах, но и можех със затворени очи да си представя мислената карта на околността — където и да се намирах.

Осъзнах какъв е ключът към тайнствената сила. Микроорганизмите на Лилит бяха във всяка моя клетка, вероятно дори във всяка молекула, и незнайна енергия ги свързваше с всеки друг микроб на планетата. Точно това взаимодействие виждах, долавях и чувах. Значи хората с дарбата също го виждаха, долавяха и чуваха.

Надзирателят чувстваше каквото чувствах и аз, но можеше и да изпраща послания чрез влезлите в симбиоза с него миниатюрни същества до същите като тях в другия човек или в камъка, да речем. Значи, магистърът умееше да прави това в още по-дребни подробности — навярно съзирайки отделните органи и системи в човешкото тяло и заповядвайки на клетките да се променят.

Когато някоя твар умреше или неодушевен предмет загубеше първоначалната си форма (например ако натрошиш камък), микробите

също умираха и без тях самата структура губеше устойчивост и се разпадаше. Предположих, че един рицар е способен някак да съхрани мъничетата живи в подобни условия. Но дори и тогава микроорганизмите нападаха и разрушаваха мъртвата материя, чужда за тяхната среда. Не знам защо си спомних за антителата в човешката кръв, които веднага се вкопчват в чужди агенти като вирусите например, нахлюят ли те в организма. Струваше ми се, че микробите от Диаманта на Уордън действат досущ като антителата срещу чуждата мъртва материя — атакуват, лишават я от стабилност и я унищожават.

В такъв случай Крийгън явно можеше да върши невъзможното — убеждавайки някак микробите да не разрушават внесено отвън неживо вещество! И всяко по-висше съсловие на управниците беше способно да предотврати общуването на подчинените с микроорганизмите в собствените им тела, за да се защити.

Но как да постигна хармония със своите собствени симбионти, как да предавам заповеди чрез тях до другите извън тялото ми? Тепърва ми предстоеше да го открия. Засега можех да усещам всевластната взаимовръзка, а почти всички пешки бяха лишени дори от това. Бе най-чудесното нещо, което ми се случи. Вече не се чувствах нито изтощен, нито унил. Имах дарбата. Оттук нататък трябваше да изучавам силата си, да я изprobвам, да науча начините за използването ѝ, да разбера докъде се простират способностите ми.

Кой знае дали щях да се изравня по могъщество с владетеля! Вероятно щях да имам нужда от помощ, дори от съюзници.

Но в онези дни ми стигаше, че най-сетне знам какво движи този налудничав свят... и бях уверен, че за мен скоро ще дойде краят на шестнадесетчасовото ровене в калта.

Беше повече от достатъчно.

СЕДМА ГЛАВА

ОТЕЦ БРОНЦ

През следващите дни моята нарастваща чувствителност към мълчаливото общуване в заобикаляния място изцяло ме погълна и аз се опитвах да науча всичко за него. Никой от пешките не можеше да ми бъде полезен освен Тай, която усещаше силата, ала без да е в състояние да я използва по свое желание. Положението на всеки жител на Лилит зависеше от контрола върху тази сила и понеже издигането обикновено ставаше чрез смъртта на единия от съперниците за поста, едва ли е нужно да подчертавам, че не се намираха никакви учебници или справочници по въпроса.

От доста време вече живея с тази представа и все пак е почти невъзможно да я опиша. Най-добре, струва ми се, подхожда сравнението с извънредно изострено възприятие към неизброими потоци насочена енергия. Не са особено мощни, но въпреки това човек ги долавя не в замръзналата им неподвижност, а винаги трептящи дори в наглед най-устойчивите и неизменни неща. Изглежда предаването на странната енергия не засяга газовете и течностите, макар тя да се съдържа у всяко, било и най-мъничко същество, обитаващо водата.

Енергията е една и съща навсякъде — няма разлика в излъчването от стрък трева, човек или насекомо, но всеки образ, оформлен от нея, е неповторим. Да, можеш да различиш даже една тревичка от съседната, да не говорим пък за човек от някое друго едро животно. В съзнанието си чувствах дори образите на милиардите микроби, които насеяваха тялото ми.

Все още опитвах и се учех, когато странникът се появи в нашето село. Явно бе пристигнал в долината по-рано през деня, обиколил е други групи работници, но не е стигнал до нашата. По здрач го заварих да си почива в съборното място сред колибите, похапвайки плодове.

Носеше дълга, сияйно бяла тога, която сякаш преливаше на вълни с всяко негово движение. На краката си имаше чифт изящни, майсторски изработени сандали и те веднага подсказваха, че насреща

ми стои мъж с огромна мощ. А той дъвчеше небрежно и разменяше банални приказки с нас — простите пешки. По лицето му вече се забелязваха фините бръчици на старостта, грижливо подстриганата му брада сивееше. И на челото, и на темето си имаше плешивини. Ала беше кълощав и жилав, очевидно в чудесна форма, както и трябваше да се очаква. Нямаше как да се досетя за възрастта му, но със сигурност бе прехвърлил седемдесетте.

Естествено в моята изпълнена с подозрения глава веднага се мярна догадката, че този човек е самият Владетел Марек Крийгън. Защо ли обаче би се появил точно тук? Идванието му в селото правеше предположенията ми доста пресилени. Освен това според описанията Крийгън имаше стандартни ръст и телосложение, защото произхождаше, също като мен, от цивилизованите светове. А този мъж бе прекалено нисък и широк в раменете.

Стори ми се интересно отношението на пешките към него. Те не смееха дори да погледнат един прост надзорител в очите и говореха с такива хора унизително угоднически, а до този мъж доближаваха спокойно и си бърбореха с него като равни. Забелязах Тай и отидох да я попитам кой е непознатият.

— Отец Бронц — отвърна тя.

— Е, и какво означава всичко туй? — настоях нетърпеливо. — Кой е отец Бронц, що за човек е?

— Магистър — каза Тай, сякаш след тази единствена дума нямаше нужда от повече обяснение. Всъщност тя само потвърди очевидното.

— *Това* вече знам — произсилих се, — но досега не съм виждал пешки да се държат толкова дръзко с никого от властниците. Дори от тебе странят заради силата ти. Той от замъка ли е? За нашия шеф ли работи, за херцога или за някой друг?

Тай се усмихна закачливо.

— Отец Бронц не работи за никого — изрече присмехулно. — Той е Божи човек.

Съвсем се обърках, но след малко предположих с какво се занимава непознатият. Явно момичето искаше да mi каже, че мъжът е някакъв свещенослужител, макар досега да не бях забелязал и помен от религия на Лилит. Разбира се, познавах свещеници в предишния си живот. Никога не съм разбирал защо култовете и древните суеверия

все още привличаха мнозина от жителите на цивилизираните планети. Ала знаех, че колкото по-упорито се опитваш да стъпчеш някоя религия, толкова по-бодро тя вири глава и се разпространява.

Пак зяпнах необикновения старец. Казах си, че е намерил твърде странно място да упражнява призванието си. Трябва и да е проповядвал някаква извънредно особена вяра, за да се озове на Лилит. Защо ли се е обрекъл на вечен затвор тук, щом можеше да си живее чудесно в някой храм с паричките на невежите поклонници? Освен това, питах се, как един служител на божество, което ще да е то (или пък те), се е издигнал до магистър, без да окървави ръцете си?

А в това време мъжете и жените от селото прииждаха, за да поговорят с него.

— Не ги ли е страх? — попитах Тай.

Допусках, че ако някой иска да събере съмишленици и има силата на магистър, лесно ще принуди сганта да слуша проповедите му. Той обаче никого не принуждаваше. Седеше и беседваше мило и благодушно.

— Споделят си грижите — подсказа ми момичето. — Случва се и да им помогне. Само той от надарените със силата обича пешките.

Смръщих се озадачено. Изповядваше ли ги... или им предлагаше застъпничество пред своя бог? Колкото и да умувах, не си представях ясно заниманията му. Е, още много имам да уча, напомних си. Досещах се само за един начин да узная нещо повече, но не ми беше особено приятна мисълта да доближа някого, навярно превъзходящ десетократно по сила тип като Кронлон.

Сигурно ме забеляза как стоя отстрани и го оглеждам. Обърна се към мен, махна ми и подвикна.

— Ей, ти! Ама че си грамаден и космат, а? Я ела насам!

Говореше доброжелателно, с плътен и напевен глас. С подобни гласове са надарени хората, умеещи да манипулират тълпите. Както и мошениците.

Нямах избор, затова пристъпих напред, ала безпокойството ми, изглежда, пролича.

— Не се тревожи — побърза да каже той. — Не хапя, не карам пешките да се гърчат от болка и не ям бебета на закуска. — Взря се внимателно в мен на светлината от факлите и очите му се разшириха.

— Бре, бре, ти трябва да си Кал Тремон!

Лицето ми не издаде нищо, но целият се напрегнах. Имах лошо предчувствие.

— Чувал съм какво ли не за тебе от други твои... хм, колеги — продължи отецът. — Понякога съм се питал как ли изглеждаш всъщност.

Изобщо не ми харесаха тези приказки. Значи наоколо се мотаеха немалко хора, които вероятно знаеха за живота и подвизите на Кал Тремон дори повече от мен.

— Седни, де — посочи ми той туфа трева. — И се отпусни най-после, за Бога! Няма защо да се боиш.

Докато сядах, мислено отбелязах, че отчето определено греши. Страхувах се не от неговата сила, а от осведомеността му. Оставил обаче настрана опасенията си и рещих да поговоря с отец Бронц.

— Да, аз съм Тремон — кимнах недодялано. — Що за истории сте слушал за мен? И от кого?

Той се засмя.

— Е, пристигналите насъкоро май са вършили горе-долу същото като тебе. Нали знаеш, на майсторите им се носи славата сред хората от техния бранш. Ти си легенда, Кал... дано нямаш нищо против да те наричам така. И онова нападение над Користан би стигнало да се прочуеш. Сам-самичък да пръснеш на парчета куполите на миньорската колония и да отмъкнеш джондит за четиридесет милиона!

— Мъжът смяяно поклати глава. — С такива способности и хитрост, да не споменавам пък парите, чудя се как изобщо са те спипали.

— Пратиха по следите ми изпечен убиец от Сигурността — измъкнах се колкото се може по-хладнокръвно, защото не бях и чувал за Користан, нямах представа какво е джондит, нито за какво служи. — Най-добрите са, рядко се провалят. Не ме пречукаха на място само защото бях предвидлив и унищожих данните за сметката, в която внесох парите от плячката. Имаха нужда от мен, за да измъкнат информацията и си върнат загубеното.

Свещеникът кимна дълбокомислено.

— Да, от онези агенти няма спасение. Даже да очистиш първия, цяла сюрия се спуска след тебе. Знаеш ли, че сегашният Владетел на Лилит също е бил агент?

Отново кимнах.

— Така разправят. Извинете ме, че казвам това, но е твърде чудно да срещна Божи служител тук, особено пък такъв, дето не се гнуси да приказва с крадци и убийци.

Отец Бронц искрено се разсмя.

— Всъщност се питаш защо не проповядвам, нали? Ами, моята работа е малко по-различна. Някога действително бях проповедник, и то добър. За съжаление май станах жертва на собствения си успех. Започнах с една-единствена църквичка, паството ми наброяваше двайсет-трийсет души, при това на забутан свят по границата. Постепенно стигнах до положението на епископ на три свята, два от които цивилизовани! — Лицето му стана отнесено, очите леко се изцъклиха. — Ax, какви огромни суми се стичаха в ковчежницата, какви катедрали... А тълпите по време на службите — благославях по половин милион наведнъж! Беше величествено!

Не криеше тъгата си по отминалите дни.

— Но как попаднахте тук? — подканих го да продължи.

Той изведнъж се върна в настоящето и ме изгледа сдържано.

— Твърде високо се възнесох. Прекалено много богомолци, прекалено много пари, а значи и прекомерна власт. Официалната църква започна да се беспокои. Все ме подминаваха при избора на архиепископ и пращаха разни глупави нищожества да ме командват. После се разтревожиха — и конгресът на Конфедерацията, и местните управници на много планети, където тепърва се установяхахме. Започнаха да притискат църковните йерарси. Но нищо не можеха да ми направят, защото не нарушавах и един параграф от закона. Не смееха да ми отнемат сана просто така. Щях да започна отначало другаде, а и моето паство би се намесило, за да ме върне. Не искаха да се примирят с поражението си и затова им хрумна да ме изпратят като мисионер в Диаманта на Уордън — идеалното изгнание, от което завръщане няма. Но аз отказвах. Заплаших ги, че ще се отцепя с последователите си и ще образуваме отделно изповедание. И преди се е случвало, когато отците на църквата са затъвали в разкол. Разбира се, така само си изпросих ответния удар. Поиграха си малко с компютрите, изровиха някакви раздути обвинения, че съм злоупотребявал с църковните фондове и съм използвал религията за политически цели. И ето ме тук — заточен на планетата, където не исках да отида доброволно, захвърлен като най-обикновен престъпник...

Вече разбирах, че у отец Бронц наистина няма нищо обикновено.

— И въпреки това продължавате да сте мисионер? — попитах недоверчиво.

Лицето му грейна в усмивка.

— Да, в счетоводството може и да не ме бива, но подбудите ми винаги са били искрени. Вярвам и съм убеден, че Бог си служи с мен за своите цели. В цивилизацията църквата е светска и прогнила като самото правителство, но не и тук. На Лилит се върнах към основите — никакви санове, никакви храмове, само чиста вяра. Тук пред себе си имам множество езичници, а над мен — никого освен Всемогъщия Бог.

— Той завъртя глава да огледа щъкащите по свои работи пешки и сниши глас. — Я ги виж! Що за живот е вашият? Няма надежда, няма бъдеще, само едно вкаменено „сега“. Ако не притежаваш силата, ти си пешка в най-буквалния смисъл на тази дума. Но нали и те са човешки същества! Жадуват да чуят обещание за нещо по-добро, дори да е отвъд сегашния им хал. На нищо не се надяват на Лилит и не могат да мръднат оттук, значи им остава единствено Вечността, за да намерят спасение. А пък на криминалните елементи, така да се каже, хора като мен са особено полезни. Кой друг ще чуе оплакванията им, колкото и жалки, и дребни да са, кой може да се застъпи авторитетно за тях пред господарите им? Само такива като мен, никой друг...

Въобразих си, че вече знам що за човек е отецът. Разбира се, беше безнадеждно луд, но страшните угризения за простиците му спрямо църквата го подтикваха да търси изкупление. Типичен мъченик. Спасява душата си чрез спасението на другите. Подобни хора са опасни, защото фанатизът ги заслепява за житейските факти, ала често се оказват и полезни. Да, той определено носеше утеша на пешките из селата, а току-виж направи нещо добро и за мен.

Отецът се озърна и видя Тай, застанала нерешително зад гърба му. Въздъхна тежко.

— О, не! — промърмори под носа си, но аз го чух.

Веждите ми подскочиха нагоре от учудуване.

— Какво има?

Той посочи момичето.

— Тежък грях извършват спрямо това хлапе и още много подобни на него. Твърде бързо се развиват, а попаднат ли в замъците, съдбата им е злочеста.

Нервите ми настърхнаха. Отбягвах да мисля за предстоящото и по мълчаливо взаимно съгласие никога не говорех с Тай на тази тема. Сигурно не исках и да си представя, че ще изчезне, поне не докато аз съм тук. Беше ми помогнала да се измъкна от черната яма, в която пропадаше съзнанието ми, дари ме с приятел, със събеседник, учеше ме, подтикваше ме да напредна. Бяхме двойка повече време, отколкото се бе случвало в селото преди. Не се залъгвах, че изпитваме нещо повече от твърде силни потребности, които само телата ни можеха да задоволят, но въпреки това никак не ми харесваше да мисля за бъдещето. Все пак почувствах се длъжен да поразпитам отеца.

— Какво ще й направят? — промълвих неохотно.

Той отново въздъхна.

— Първо, образно казано, ще я замразят. Един развиващ се, буден ум ще им пречи, затова ще я оставят завинаги в детството. Ще бъде дори по-инфантилна, отколкото е сега. Достатъчно е само да въздействат върху определена част от мозъка и внимателно да умъртвят необходимия брой центрове. Повечето телесни магистри са бивши лекари и лесно ще се справят. После подсилват жлезите й с вътрешна секреция или каквото друго се сетят... не разбирам твърде от медицина. Когато всичко в нея е както го искат, ще я натикат в нещо подобно на хarem с останалите подложени на манипулации момичета и ще опитват с бебе след бебе, за да открият разковничето на силата и начина да я предават на следващото поколение. За рицарите това е истинска мания, а пък на телесните магистри им харесва да продължават с експериментите.

Потреперих едва забележимо.

— Нима те са лекари? Аз пък мислех, че лекарите *спасяват* живота, че се грижат тялото и умът да са здрави.

Той се вторачи в мен.

— Ама че си чудак, Тремон! Естествено е лекарите да не са по-чисти и безгрешни от нас двамата, да речем. Сред тях има добри хора, както има и зли, а повечето от талантливите злодеи рано или късно попадат тук, в още по-благоприятни условия за прилагане на извратените си идеи. Освен туй до мен достигна слухът, че Конфедерацията дори ги поощрявала, като им осигурява компютрен анализ на резултатите в лаборатории на други светове, с надежда да бъде открита тайната на местния микроорганизъм.

Неволно тръснах глава, отказвайки да приема такова ужасно подозрение. Конфедерацията! Беше и идиотско, и абсолютно логично, да пукнат дано! В края на краищата всички досегашни експерименти бяха завършвали с пълен провал, а пък тук имаше само затворници... Но с подкрепата на Конфедерацията или без нея, споделеното от отец Бронц вещаеше мрачна участ за Тай.

— Колко остава, преди... да я отведат? — попитах, като определено се боях от отговора.

Той се вгледа съсредоточено в момичето.

— Ами, вече е била подложена на предварителните процедури. Разбиращ ли, не могат да я държат в това положение прекалено дълго, иначе ще развие интелектуалните си заложби, което излага на рисък опитите им. С други думи, ще бъде твърде умна за тях, с твърде сложна психика. Подозирам, че и ти си пришпорил плановете им, защото несъмнено знаят за връзката ѝ с един новодошъл от вънния свят, която няма как да не разшири нейния умствен хоризонт.

Стреснах се не само защото неволно съдействах за ужасната ѝ участ, но и понеже отец Бронц толкова лесно бе открил, че аз и Тай сме партньори.

— Как разбрахте?

Той се усмихна.

— Свещеникът трябва да възпита у себе си множество умения, но сред най-важните е прозорливостта за човешката природа. Виждам, че се шляе наоколо, че те гледа с обожанието на кученце... Не знам дали съзнаваш или не, но тя е сляпо влюбена в тебе. А какви са твоите чувства към нея?

Замислих се. Какви точно бяха чувствата ми към Тай? И аз не знаех. Не пресилвах въображението си, за да си внушавам, че сме се свързали задълго или пък че имаме кой знае какви задължения един към друг. Но наистина изпитвах нежност към това момиче, и то не само заради телесното привличане, а и защото вярвах, че може да се развие в пълноценна личност. Беше умна и любознателна, схващаща новите понятия несравнено по-бързо от всеки друг, роден на този побъркан свят. За известно време дори се бях усъмнил може ли мъжът да изпитва и бащински чувства, и полово влечеание към едно и също създание. Това ми намирисваше на кръвосмешение, макар да не бяхме

дори далечни роднини. Все пак достатъчно вярно изразяваше опасенията ми, които споделих с отеца. Той закима.

— Очаквах нещо подобно. Жалко, защото с теб тя сигурно щеше да се превърне в страхотна жена.

Помъчих се да проникна докрай в смисъла на казаното. Заложби, ето каква беше точната дума. Заложби. Точно това ме привличаше в нея и я отличаваше от живуркащите пешки наоколо. В това беше и нейната трагедия. Внезапно в гърдите ми се надигна бясна ярост, която не можех нито да проумея, нито да потисна. Щяха да ѝ отнемат бъдещето! Вълна на безумен гняв ме разтърси така, че затреперех от дивата емоция, без да мога да се справя със самия себе си.

Отец Бронц ме наблюдаваше мълчаливо и сериозно. Накрая се овладях донякъде, постарах се да изглеждам спокоен, като отхвърля чуждите за мен чувства. Тогава той заговори.

— За първи път — промълви тихо — видях пред себе си истинския Кал Тремон — страшен и смразяващ като в легендите. Усетих го! Велика мощ се надигна в тебе, сякаш лава се изкачваше нагоре по гърлото на вулкан. Тремон, някой ден ще станеш изтъкнат човек тук, ако се научиш да насочваш и използваш своя гняв.

Седях и го зяпах смяяно, осъзнавайки какви неразкрити способности имам. В кратък миг на прозрение разбрах, че като необикновено силен магистър Бронц беоловил внезапния скок на най-важната дарба у мен. Сега вече можех да си обясня защо някои се издигаха в този свят, а други не, и как ставаше това. Ключът беше в чувствата, в необузданите, безмилостни чувства. До този момент в живота си не бях изпитвал кой знае какви вълнения, защото не биваше да си позволявам подобна слабост в работата си на агент. Но когато се намесиха ензимите, хормоните и останалите вещества, превърнали Тремон в ужаса на галактиката... Те едва не ме бяха обсебили безвъзвратно! Отецът усети безпогрешно състоянието ми.

Не беше най-важна степента на заложената в човека сила, а контролът над нея — способността да сложиш юзди на емоциите, да ги насочиш, да ги изваеш с ума си. Изглежда точно по този признак се разделяха съсловията на планетата Лилит. Стана ми ясно и защо Кронлон с цялата му страховита мощ щеше да си остане незначително дребно човече. И как Марек Крийгън бе стигнал до ранга Владетел. Обученият, опитен агент, сред малцината най-вещи в професията си,

просто се бе озовал в извънредно благоприятни за самия него обстоятелства.

Нощта напредваше, повечето пешки вече спяха. Засега и аз бях една от тях, а наближаваше поредният много дълъг ден.

— Утре ще бъдете ли тук? — попитах отец Бронц.

Старецът поклати глава.

— Съжалявам, но ми предстои дълъг път. Доста се забавих по тези места. Очакват ме на юг в имението Шемлон. Но се радвам, че се запознахме и предчувствува, че пак ще се срещаме. Мъж с твоята сила бързо ще се издигне в нашия свят, ако бъде обучен както трябва.

Забележката му беше твърде значима за мен, за да я подмина.

— Обучен... — повторих. — От кого? Кой се занимава с обучението на новаците?

— Понякога никой или пък се намира човек, който познава друг човек — отвърна той загадъчно. Според слуховете най-добрите наставници са в колонията, основана някога от първите учени, стъпили на планетата — имението Моуб. Само че то е на хиляди километри оттук. Не се тревожи, все ще се натъкнеш на този, който ти е необходим. Способните винаги си намират наставник.

Оставил го да си седи на съборното място и тръгнах с Тай към колибата. Колкото и късно да беше, заспах трудно. Мислех си как ще се измъкна от участта на пешка, как след време ще открия Марек Крийгън и ще се опълча срещу него. Мислех си и за Тай, за горкото наивно момиченце, за онова, което правеха с нея. В ума си вече бях съставил списък от хора, достатъчни за цяла армия, с които исках да си разчистя сметките, без да съм виждал лицата на повечето от тях.

ОСМА ГЛАВА

КАК ДА СЕ ИЗДИГНЕШ НА ЛИЛИТ

Продължавах да упражнявам дарбата си, както и да се бъхтя по цял ден из полята. Повтарях си, че ако не друго, миналите седмици или месеци (не помнех точно) са ми позволили да постигна две неща. Едното бе, че свикнах с тялото на Кал Тремон и вече не само се чувствах съвсем естествено, но го смятах направо за свое. Освен това, неговите... не, *моите* мускули се развиха до степен, която преди ми изглеждаше недостижима. Вдигах товари три пъти по-тежки от самия мен, без дори да се замисля, и нямах никаква мускулна треска. Изобщо не се съмнявах, че съм в състояние да огъвам дебели стоманени пръти, ако ги имаше тук.

Ала второто си постижение ценях несравнено повече. Накараха ме да се смиря. Бях смачкан и пречупен с почти смехотворна лекота и преживях страшно унижение.

Макар че е странно да го казвам точно аз, но явно съм имал крещяща нужда да бъда научен на смирение. Бил съм твърде наперен и самонадеян, когато се захванах с това шуро начинание. Свръхчовекът, който никога не се бе провалял! Все още вярвах, че мога да се справя с всяка задача, но светът, където това изглеждаше осъществимо, бе затворил завинаги вратите си за мен. Сега се намирах на съвсем чужда и необичайна планета и правилата тук бяха коренно различни. Определено не бях в стихията си и ако исках да съхраня шанс за победа, първо трябваше да ми натикат муцуната в калта, за да започна от нулата.

Уверен съм, че това стана и единствената причина да съм още жив. Огънах се пред наглед несломима сила и загубих целеустремеността си, но не и волята да оцелея.

Беше скоро след като отец Бронц си тръгна от селото. Една вечер, когато вече привършвах полагащата ми се порция, вдигнах

глава, огледах мръсните, похабени лица на пешките до мен и усетих, че нещо не е наред.

Тай не беше с нас. Почти винаги се срещахме по това време и си изяждахме вечерята, седнали един до друг, а всекидневието в имението бе толкова еднообразно, че в редките случаи, когато тя трябваше да свърши някаква работа другаде, знаех за нея предварително.

Започнах да разпитвам, но никой не я бе виждал. Накрая открих жените, заедно с които тя се грижеше за бебетата, и те ми обясниха, че посред бял ден дошъл Кронлон и я отвел.

Намръзих се. Вярно, надзирателят не си отказваше забавления с момичетата, на които бе хвърлил око, но не и през деня. Той стоеше на обществената стълбица само едно стъпало над нас и също имаше свои задължения. Лошото предчувствие вече се обаждаше в съзнанието ми. Забравих за храната и тръгнах бавно през скучените пешки към колибата му. Разумните хора не постъпват така, но в момента нямах намерение да стоя безучастен.

Кронлон беше вътре. Отдалече го видях да надига голяма издълбана кратуна — сигурно се наливаше с местната разновидност на бирата. Пушеше нещо, може би „смрадлив трън“ или „блажена билка“. Пешките нямаха достъп до подобни излишества, затова и не бях сигурен. Не се случваше често някой да наруши доброволно уединението на надзирателя. Той забеляза приближаването ми с ъгълчето на окото си, извъртя се и устните му се разтеглиха в зла усмивка.

— Тремон! Виж ти, виж ти. Не знам що, ама те чаках да намиш тая вечер. Ела насам, момче!

Доближих го предпазливо. Макар да усещах, чувах, *виждах* микробите на Лилит във всичко, дори и в него, все още не постигах никакви успехи в усилията да им наложа волята си. Струваше ми се, че изльчваното от Кронлон е малко по-ярко, отколкото от околните... или беше тъй просто защото нервите ми се изопваха в негово присъствие? Трудно можех да забравя какви мъчения ми бе причинил.

За миг помислих дали да не се откажа, но разбрах, че е късно. Той ме видя, покани ме... тоест, заповядда ми да отида при него. Вече бях затънал до ушите.

Надзирателят се облегна и ме зяпна развеселено.

— Търсиш си малката кучка, а? Шибано е да спиш самичък, нали?

В очите му проблясваха жестоки искрици. Знаех, че гадното копеле се опитваше да ме предизвика.

Сгорещих се от необичаен изблик на гняв, но страхът засега се наложи и аз само кимнах, без да кажа нищо.

Той избухна в кикот, наслаждавайки се на силата и властта си. Ето ме пред него — гигант, който може без усилие да го разкъса на мръвки, но господството му над този гигант е също толкова сигурно, колкото над дребничката и слаба Тай. Заливаше се от смях; спря колкото да гълтне още бира.

— Няма я, момче! Отиде си завинаги. Ще свикнеш с празната постеля, щото птиченцето изобщо няма да се върне. Избери си някоя друга. Горкичкият мечок Кал! Лошо го прекараха!

Кронлон пак се закиска.

Бесът и отчаянието в мен почти не се поддаваха на контрол. Писваше ми да ме разиграва един слабоумен садист.

— Тя къде е... господарю?

Сдържаше ме само мисълта за ужасната му сила. Колебанието в гласа ми го развесели още повече.

— Брей, ти май много си падаш по нея, а? — възклика надзирателят, като че този факт беше за него просто ехидна шегичка.
— Виж к'во, момче, сутринта ми съобщиха да я отведа горе, в замъка. Не ѝ се тръгваше, ама дяволите я взели, никакъв избор нямаше. — Внезапно погледът му стана по-строг. — Тука никой нищо не може да избира, Тремон.

Разбрах, че не му се нравеше да бъде подсещан за това. Прикриваше собствения си страх и падението си зад жестокостта — единственото утешение, достъпно за нищожество като него.

Сигурно би трявало да го съжаля, но аз виждах пред себе си само един дребен мерзавец, който нямаше право дори да мие краката на хората, попаднали под властта му. Кипвах.

— И знаеш ли к'во ще ѝ направят? — продължаваше да дразни той. — Ще стане като крава, Тремон. Нали ти е ясно к'во е крава? Само виме и никакъв мозък!

Захласна се в смях от шагата си.

— Мръсен, лигав скапаняк — казах спокойно.

Той се смя още секунда-две; не схванах дали ме чу, нито пък това ме интересуваше особено в този миг. Бях вбесен — до полууда, до пълно безумие. Вече нямаше значение какво може да ми причини гаден червей като него, не мислех за болката, която щях да изтърпя. Изведенъж осъзнах, че и най-ужасното страдание е цената, която бих платил охотно, за да пречупя кирлиния му врат.

Надзирателят беше ме чул.

— Синко, к'во каза? Нещо те мъчи ли? Оxo, ей сега ще си мислиш за друго, тъпако!

Гласът му постепенно се извиси до крясък, той се изправи. Да, вече се уверих — усещането за микроорганизмите в него беше по-силно, изпълнено с напрежение и някак си по-ярко. Излъчващо нарастваща с всяка секунда мощ.

— Да му се не види, момче! — развика се надзирателят. — Що ли не те оправя аз тъй, че да не налиташ повече по женички! Май ще ти хареса да си скопец, а? Мога да ти видя сметката аз, мога!

Връхлетя ме терзанието, пламтящата болка във всяка клетка от тялото ми. Олюлях се и отстъпих крачка-две, но този път от ужасното мъчение яростта и погнусата ми само се разгоряха, изригнаха и ме превърнаха в кълбо кипяща омраза, насочена към ужасното човече.

Препънах се и паднах на колене. Но зверският бяс ме погълна изцяло и не усещах болката както преди. Колкото и да ме измъчващо, тя започна да отслабва, сякаш вече не достигаше до мен.

Бавно и решително се надигнах от пръстта и тръгнах към него.

Рошавите вежди на Кронлон се извиха от изненада. За миг видях как го обзе паника, после лицето му се изопна от старание да стовари върху мен цялата си сила.

Изревах и тътенещият първобитен звук отекна из цялото село, после се нахвърлих върху стъписания и изведенъж твърде уплашен надзирател.

Той се дръпна назад и едва не падна по гръб на масата. След миг грамадните ми длани обвиха врата му. Кронлон абсолютно ме научи какво е страх, показа ми и що е абсолютна, всепогълщаща ненавист.

Боричкаше се да откъсне ръцете ми от гърлото си. Някъде в далечните кътчета на своето съзнание усещах как болката затихва, страданието отпуска бързо бодливите си клещи.

А в мен самия се надигаше прилив на енергия — странна, неумолима мощ, веществена почти колкото свит юмрук. Но още преди да осъзнава какво става, бентът на напрежението се разкъса и вълната се изля към мъжа, когото бях проснал на масата. След миг експлозия на обгаряща жега и светлина ме накара да отскоча, падайки по гръб. Опомних се веднага, но докато надигах глава, надзирателят вече бе погълнат от сияние, подобно на свръхестествен, призрачен ореол.

И започна да се разпада пред очите ми.

Грозна гледка, ала в тогавашното си състояние просто я възприемах, без да мисля за нищо, напълно безчувствен. Кожата му се свлече, след нея и меките тъкани, накрая скелетът припламна ужасно и избледня.

Разумът ми проработи отново, аз се изправих и загледах втренчено последиците от невероятната сцена, разиграла се пред очите ми. След малко доближих мястото, където допреди секунди стоеше Кронлон, и се взрях напрегнато в гъстия мрак.

Всичко, буквално всичко твърдо на Лилит светеше от енергията на мъничките същества. Всичко — масата, тревата, пръстта, скалите, дърветата. Но не и сивкавия прашец, поръсил ръба на същата тая маса, и малкото петно на пода под нея.

Единственият остатък от Кронлон.

Разсъдъкът ми приемаше, че аз съм причинил това, но дълбоко в подсъзнанието си отказвах да му повярвам. Истината беше невероятна, немисlima. Незнайно как, обзет от зверска ярост, бях я предал на своите микроорганизми, а те бяха насочили емоционалната ми сила към клетките в тялото на надзирателя. Изгориха ги! Убиха ги.

Извъртях се, защото усетих, че вече не съм сам. Хората от селото се тълпяха навън и зяпаха стъписано, толкова уплашени, че никой не помръдаваше... дори ми се стори, че се боят да дишат. Тръгнах към тях, но те побързаха да се дръпнат от пътя ми. Доловях ясно страхът им. Опасяваха се не от изчезналия Кронлон или от нечие възмездие.

Именно аз им вдъхвах този ужас.

— Чакайте! — извиках успокояващо. — Моля ви! Не се бойте! Аз не съм... не съм като него. Няма да ви сторя зло! Приятел съм ви. Нали живеем и работим заедно!

Напразно ги увещавах. Нямаше съмнение, че вече не бях един от тях. Имах силата. Бях се откъснал от пешките завинаги, за миг

прокопах непреодолима бездна между своя живот и нескончаемото, еднообразно тяхно всекидневие.

— Но защо трябва да е все така?! — пледирах с искрено недоумение. — Кронлон го няма, а аз не съм деспот като него...

Торлок, един застаряващ мъж в селото, където повечето дори не доближаваха подобна възраст, беше нещо като старейшина тук. Сега изкуцука напред. Другите се бяха отдръпнали, сякаш можех да ги заразя с никаква страшна болест. Дори Торлок не посмя да ме доближи твърде много, но бе преживял какво ли не и не се боеше особено от мъжете и жените, надарени със силата.

— Господарю, трябва да си вървите — изхриптя той. — Вече не ви е мястото при нас.

— Торлок... — започнах аз, но старецът вдигна ръка да ме възпре.

— Моля ви, господарю. Утре сутринта Кронлон няма да отиде да научи заповедите за деня и ще пратят някой да види какво е станало. После ще ни определят нов надзирател. За вас може да е вече друго, но за нас не е.

— Защо не се махнете? — напомних му. — Имате време поне до утре на обяд.

Той въздъхна.

— Господарю, само си мислите, че разбирате как върви тоя свят. Още сте новак тука. Разправяте ни да бягаме... ама накъде? Към друго имеение, дето ни чака същото? В пущинака ли, да гладуваме с диваците, без никой да ни пази от благородниците и зверовете? И да ни гонят до смърт, като че сме дивеч? — Поклати глава. — За нас нищо не се променя. Сега трябва да си вървите. Отидете в замъка, кажете им какво направихте. Вече сте един от тях, нямате работа тука. Вървете, преди да ни навлечете неволно гнева на магистрите. Ако ви е грижа за нас, тръгнете веднага.

Втренчих се в лицата им за миг, невярващ на ушите си. Казах си, че са глупци и заслужават своята злочестина.

Предпочитаха да живеят така, вместо поне веднъж да рискуват!

Ами нека тогава останат с окаяното си живуркане. В мига, в който старецът бе споменал замъка, аз се сетих, че имам не една сериозна причина да отида там. Нали и Кронлон ми беше напомнил, че на този свят сме лишени от право на избор.

Буйството на адреналина в кръвта ми отшумяваше и вече не бях толкова уверен във всемогъществото си. Завъртях глава и погледнах приказните кули на планинския склон. Някъде там сега беше Тай...

Без да продумам повече, обърнах гръб на отхвърлилата ме тълпа и напуснах спокойно селото, за да тръгна през ливадите към замъка.

Преди да преполовя пътя вече се бях отърсил напълно от въодушевлението на силата и яростта. Сега предишното ми „аз“, склонно да обмисля и преценява, отново можеше да поеме юздите, макар да съзnavах, че това невинаги е за добро.

Дотогава не бях и припарвал близо до замъка. Познавах хора, които често ходеха там, но също като Кронлон, те не бяха от най-словоохотливите. Нямах представа колко души живеят в приказното владение, нито каква може да е силата им. Разбира се, рицарят и неговото семейство прекарваха повечето си време в замъка, а аз отлично си давах сметка, че не съм равностоен противник за магистър, камо ли за рицар. Чудех се ще успея ли да се справя и с добре обучен надзорител. Кронлон беше сравнително лесна плячка — дребнав, подъл, жесток и тъп. Подозирах, че на Лилит първите три недостатъка не са особено важни, но последният е непростим.

Започвах да се убеждавам, че типове като Кронлон, с малка дарба и ограничен ум, въсъщност служат като жертвени козли. Все никакой трябваше да върши тяхната работа. Но винаги оставаше рискът пешка с изчерпано търпение да прояви сила, надхвърляща тази на надзорителя. Е, случеше ли се подобно нещо, просто зачеркваха поредното нищожество от списъка на служителите.

Това заключение насочи мислите ми в интересна посока. Ако мощта ми само ме изравняваше с тази на Кронлон, щях да се озова в безизходица. Ако бях съвсем малко по-сilen, би трявало да му причиня жестоки мъчения, но щеше да е още жив. Да, имах дарба за магистър, в най-лошия случай.

Потенциален магистър, но... необучен. Не бях подгответен да използвам мощта си с усилие на волята, а дори изпепеленият надзорител го можеше. Казах си, че поне засега повече приличам на Тай. И се усъмних дали пък това не е причината да са се отнасяли към нея предпазливо. Сигурно някой е успял да я вбеси и тя го е

разпръснала на атоми... Но не е била способна да го направи отново, по желание.

Спрях насред тъмното поле. Питах се — дълго и упорито — дали бях сред избраниците, или щях да се окажа от онези с дивата дарба като Тай? Това бе най-смущащият и отрезвяващ ме въпрос, който си зададох по пътя към замъка.

Колко вечери бях седял и усещал микробите на Лилит, както и сега ги забелязвах във всичко наоколо. Опитвах се да ги подчиня, да ги накарам да направят нещо за мен — ако ще е само едно огънато стръкче трева, но винаги се провалях позорно въпреки съсредоточената си докрай воля. И все пак бях накарал човек да се разпадне на прах! Как? Защо?

Не вярвах да е станало заради пълното отсъствие на ясна мисъл, макар че щом и хора като Кронлон постигаха желаното без усилия, може би беше именно така. Само че аз не предадох никакво послание на микроорганизмите. Дребните гадинки не осъзнаваха света, те реагираха на силни стимули, получени отвън. Ако силата не зависеше от мисълта, но се поддаваше на волево насочване, в какво тогава се криеше тайната й?

Отговорът се оказа толкова очевиден, че изглежда е трябвало само да формулирам правилно въпроса си... Разбира се — емоциите! Моята омраза, безмерното ми презрение и погнуса от Кронлон бяха подтикнали микробите в тялото ми да предадат опустошителния енергиен сигнал на неговите.

Ненавист, страх, обич... всички чувства предизвикват химически реакции в организма и най-вече в мозъка. Значи точно тези съединения служеха като катализатор за вездесъщите обитателчета на Лилит, влезли в симбиоза с всяка моя клетка, да излъчат енергията си. Емоцията, сведена до вещества и странични продукти, даваше силата... и в този момент много неща в главата ми се проясниха, представих си обучението като привикване към контрол над определени области на мозъка и тялото, които обикновено не се поддават на управление. Почти като... йога!

Стоварваните тук престъпници обикновено бяха с разклатена психика и склонни към необуздани изблици. А повечето родени на планетата изглеждаха по-уравновесени по природа заради живота в неизменното си общество. Освен това те от първия си миг имаха

микроорганизмите в своите клетки — в устойчиво равновесие. По него си приличаха с местните живи същества, които битуваха в хармония с микробите, а не привикваха тепърва към чуждото влияние. Логично беше дошлите от други светове да имат предимство в овладяването на странната сила. По ирония на съдбата моето хладнокръвно и аналитично съзнание не можеше да постигне нищо, а емоционалните люшкания на Кал Тремон (новото, което ме бе отчуждило от собственото ми минало) свършиха чудесна работа.

Тръгнах отново към замъка, но по-бавно. Размишлявах за онова, което знаех и което ми предстоеше да науча. Минаха около два часа, преди да застана под стълбите от дялан камък, виещи се по склона до самия замък. За първи път от доста време малко се срамувах от голотата си, от засъхналата пот и кал по кожата ми, от дивашкия си вид, неуместен в компанията на добре възпитани хора. Нямаше съмнение, че онези горе поне се радваха на някои блага на цивилизацията, макар и донякъде чудати за човек от външния свят. Вероятно дори притежаваха своя култура.

Колебаех се какво да направя и се проклинах, че не поразпитах старейшината в селото. Можех ли просто да почукам и да кажа: „Здрави, аз съм Кал Тремон. Току-що затрих надзирателя Кронлон и искам да стана член на отбора...“ Спазваха ли изобщо някакви официални процедури тук?

Нямаше какво друго да сторя, освен да изкача стъпалата и да проверя.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ЗАМЪКЪТ

Да, трябва да призная, че беше внушителен. Поне от хиляда години подобни творения според мен съществуваха само в детската фантазия.

„И те живели щастливо до края на дните си...“

От двете страни на главната порта се издигаха кули, а грамадната двойна врата от дърво с цвят на бронз изпълваше массивния каменен свод. Постройката ми се струваше достатъчно огромна, за да побере няколкостотин обитатели. Пръснатите по стените прозорци до един имаха цветни стъкла и струящата през тях светлина изглеждаше като нарисувана. Казах си, че поне хората вътре още не са си легнали и няма опасност да ги събудя.

Оглеждах се за никакъв по-обикновен вход, но май достъпът до крепостта минаваше само през великанската порта. Кой знае защо се запитах дали всеки рицар на Лилит има подобен замък или това е лична прищявка на местния господар Тийл. Едва ли на планетата съществуващеше нещо чак толкова страшно за човек с подобна мощ, та да се пази от него със стени и бойници.

Явно липсваше и камбанка или друго средство, чрез което да известя за идването си, затова заудрях по твърдото дърво колкото се може по-силно, с риск да си нараня ръцете.

Не очаквах някой да се отзове незабавно. Така и стана. Дебелите стени едва-едва пропускаха до ушите ми отзуви от музика и гласове, така че се налагаше да вдигна повече шум от тазвечерното събище. Бълсках упорито и си почивах от време на време, почти примирил се с необходимостта да спя пред прага на рицарския дом, докато на сутринта отворят портата.

Явно можех да изтръгвам гръмовен екот от дървото благодарение на огромните си мускули и най-сетне ме чуха. Нечий глас подвикна отгоре:

— Ей, ти там! Какво искаш, дяволите те взели?

Трепнах леко и отметнах глава назад, за да потърся с поглед говорещия. Надвесваше се от един прозорец на малката кула. Твърде далеч беше, за да видя лицето му, да различа дрехите и да се досетя какъв ранг имаше. Свих рамене. И какво от това?

— Господине, аз съм Кал Тремон! — отговорих с най-гръмкия си глас. — Преди малко разпилях на атоми един от вашите надзиратели и ме посъветваха веднага да се домъкна тук!

Онзи се поколеба за миг, сякаш се чудеше какво да ме прави. После каза:

— Почакай! Ще намеря кой да слезе и да се погрижи за тебе.

Пак вдигнах рамене. И без това нямаше накъде да отпраша, преди да ми отворят. Питах се какво ли ставаше вътре в момента. Дали бях говорил с най-низния слуга или със самия господар?

След няколко минути грамадната врата изскърца и се открехна, а през пролуката се показа жена. Беше висока, слаба, с типичната изправена стойка на аристократка. Преди време вероятно е била истинска красавица, но трупащите се години явно не щадяха никого на тази първобитна планета. Косата ѝ белееше в мрака, върху лицето ѝ като че имаше повечко бръчки, отколкото подхождаха на нейната действителна възраст.

Но за мен беше важно, че тя носеше дълга рокля или по-скоро роба от тъмнопурпурна коприна, избродирана със златни нишки. Впечатляваща премяна. Поне магистър, прецених веднага и се почувствах още по-безпомощен и смутен от външността си.

Тя ме обиколи и огледа като някакво породисто животно. Мръщеше нос и по всичко личеше колко ѝ е досадно да се занимава с простолюдието. Ухаеше на твърде хубави парфюми, за да си спомня онова далечно време, когато също се е въргаляла в мръсотията.

Накрая отстъпи назад и отново ме заопипва с поглед. Реших, че е добре да си мълча, докато ме заговори. Защо да се правя на нахалник?

След малко жената попита:

— Значи ти уби Кронлон, тъй ли?

Кимнах.

— Да, госпожо.

— Гиор ми каза, че си използвал израза „разпилях на атоми“ или нещо подобно.

Пак се ограничих само с движение на главата.

— Вярно е. Щом го докоснах, разпадна се на прах.

Тя замислено склони глава.

— Свободно си служиш с тези изрази. И говориш като образован човек. От Външния свят ли си?

Направих гримаса, защото се досетих какво мислеше за вида ми.

— Да, госпожо. Тук съм от... всъщност не знам точно откога.

Жената докосна брадичката си с пръсти.

— Тремон, какъв си бил в предишния си живот?

Постарах се да си придам невинно изражение.

— Ами... занимавах се по малко с каперство.

Тя прихна.

— Искаш да кажеш, че си бил пират?

— По политически подбуди — отвърнах колкото се може по-скромно. — Конфедерацията налагаше една идея, с която не бях съгласен и се противопоставих.

— Нима? И коя е тази идея?

— Как коя! Заблудата, че е възможно равенство — възкликах с цялата си престорена искреност. След толкова загубено време отново бях в стихията си. — Конфедерацията се опитва да направи равни всички и във всичко, а аз смятах, че някои хора са по-равни от другите и действах според убежденията си.

Жената изведнъж се разсмя звучно и гърлено.

— Тремон, ти наистина си забавен — отбеляза, когато се успокои. — Вече започвам да си мисля, че ще внесеш приятно разнообразие в това имение. Заповядай вътре, моля... Ще се погрижа да изглеждаш и да се чувстваш по-подходящо за човек с твоите способности.

Тя се обърна и аз я последвах през портата в доста по-добро настроение. След толкова време робски труд и унижения започвах да си възвръщам самочувствието. Преддверието бе осветено с маслени лампи, разпръскващи ярка, но непостоянна светлина. Тук беше влажно и доста по-хладно от всяко друго познато ми място на Лилит. Но студът изчезна, щом влязохме в главната зала — по-точно в покрития вътрешен двор. Беше просторен и квадратен, със страни по около четиридесет метра... и украсен с десетки хиляди дребни плочки, образуващи изискани орнаменти. Изумително, но в средата на двора се спускаше водопад, макар и не особено внушителен. Водата падаше от

процеп в скалата далеч над главите ни и се пенеше в басейн без да прелива, което означаваше, че на дъното му има един или няколко отводни канала! Зяпах смаян това чудо — приятно за окото и сътворено с немалко изобретателност. Който и да бе замислил подредбата и украсата на замъка, разбираше си от занаята.

Възрастната дама забеляза възхищението ми.

— Хубаво е, нали? — подметна тя дружелюбно. — Бих казала, че е направо впечатляващо. Никога не ми омръзва да го гледам. Водата се стича надолу по множество тръби — съхраняваме я в резервоари, загряваме я за пара, използваме я из целия замък. А излишъкът просто се връща в един подземен поток. — Тя пак се засмя. — Всички удобства на цивилизацията, момчето ми.

Махна ми да я последвам и ние продължихме нататък.

Понякога срещахме хора в подобните на тунели коридори, разклоняващи се като ветрило от голямата зала. Долавях косите погледи на мъже и жени, но никой не ни спря, нито попита нещо. Мнозина носеха съвсем обикновени дрехи, често само платнена препаска или пола от трева и прости сандали. Рядко се натъквахме на човек в развиващи се одеяния с разнообразни кройки и цветове. Имаше отделни екземпляри в странни за мен панталони, ризи и тежки ботуши. Накратко, попадахме на личности с какъв ли не ранг. Беше очевидно обаче, че тук никой не ходи гол. Примитивната невинност свършваше със света на пешките, който повечето обитатели на замъка едва ли виждаха често.

Но каквото и положение да заемаха според облеклото си, всички изглеждаха чисти, спретнати и... ами, изнежени в сравнение с хората, които познавах досега. Да, май наистина бях попаднал в едно от средишата на тукашната цивилизация и се чувствах досущ като варварин, нахълтал на тържествена церемония.

Накрая бях отведен в скромна стая в един от страничните коридори. Имаше дървена врата с резе отвътре. Не беше кой знае какво по стандартите на Външния свят, но ми се струваше, че е самият рай след няколкото месеца живот в претъпкана колиба. Помещението бе пет на седем метра, с малка масичка, на която беше поставена маслена лампа, ниша вместо гардероб и три обемисти сандъка. Леглото се намираше в средата — истинско, с копринени чаршафи и пухкови

възглавници. Рекох си, че дяволски отдавна не съм виждал подобна постеля.

На пода бяха нахвърляни кожи, вероятно от животното „нур“ — гигантска разновидност на паяците, отглеждани в едно от селата на името Зийс Приятна и уютна стаичка.

— Тук ще живееш, докато приключим с изпитанията ти и започнем обучението — каза ми моята домакиня. — Щом бъдеш подготвен, ще знаем точно къде ти е мястото. — Огледа ме и отново смиръщи нос. — Преди да се настаниш обаче, трябва да махнем от теб тази дълго трупана мръсотия. Пешките изобщо ли не се къпят вече?

— О, къпят се! — уверих я тутакси. — Но в доста първобитни условия... а и имат толкова работа, че рядко се сещат.

Тя вдигна рамене.

— Е, поне ти ще се изкъпеш, Тремон, при това веднага. Ще те заведа, а после искам да се върна в залата. Не се случва често да имаме толкова гости и се боя, че не си тъй важен за мен, та да пропусна цялото празненство.

Приех думите ѝ без обида, защото разбирах, че има право. Дори и с този относителен разкош животът в замъка вероятно беше скучен и еднообразен, подобно на всичко останало на Лилит, така че светските съборища привличаха като наркотици дошлиите от Външния свят, които познаваха настани с интересни събития дни. Тя ме отведе до баните — поредица от малки басейни с гореща вода. Също като голямата зала баните бяха замислени и направени от човек с дарба по-скоро на художник, а не на архитект. Съчетанието от дребни плочици и най-малките тухлички, които бях виждал досега, придаваше на помещението класическо изящество.

Там вече ни чакаха няколко млади жени, явно с ранг на надзиратели, ако се съди по широките им поли от листа и липсата на други дрехи. Дамата побърза да ме остави на грижите им. Да си призная, колкото и странно да беше преживяването, рядко съм се чувствал по-добре в баня. Навсякъде в цивилизацията или дори по граничните светове щях да изпитвам леко неудобство, но след месеците, прекарани като пешка, нямах нищо против да се потопя в горещия басейн с групичка полуголи млади жени около себе си.

Внимателни, опитни ръце ме сапунаха навсякъде с нещо пенливо и благоуханно. След това ме изтъркаха старательно, подрязаха

ми ноктите, оформиха майсторски брадата и косата ми. Ако някой смята, че е бил подлаган на по-силно сътресение, да има да взема — от мизерия в лукс за броени часове! Наслаждавах се и бях много по-спокойен, отколкото когато и да било след събуждането си в килията на затворническия кораб. Едва-едва навлизах в този нов живот, а месеците робски труд вече ми изглеждаха като далечен, избледняващ кошмар.

Младите жени обаче не отговаряха на въпроси и ми се сториха доста опитни в превръщането на всеки разговор в дружелюбни, но лишени от смисъл лафове.

Накрая ме отведоха обратно в стаята и ме оставиха сам. Не залостих вратата, не виждах защо да го правя. Просто се пльоснах на голямото легло, реших, че по-чудесно от него никога не е имало... и си позволих да се отпусна напълно. Докато се унасях, иззад едно скрито ъгълче на съзнанието ми сякаш надникна лицето на Тай, гледащо ме с укор. Друго не помня.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ДОКТОР ПОН И МАГИСТЪР АРТУР

Оставиха ме да спя до късно. И без туй рядко сънувам, но този път надминах себе си. Убеден съм, че спах по-непробудно от когато и да било през своя скитнически живот. Щом най-сетне се размърдах, сякаш бе даден беззвучен сигнал. Изглежда бяха ме наблюдавали през цялата нощ. Трябва да им е било адски скучно.

Все едно! Едва отворих очи и някъде далеч звънна камбанка, последвана от почукване на вратата, на което отговорих сънливо:

— Влизай, щом толкова ти се иска.

Момче на не повече от единайсет-дванайсет години промуши глава през пролуката.

— Моля ви да останете в стаята още малко — промълви то с приятен неукрепнал тенор. — Веднага ще ви донесат закуската.

Само кимнах и момчето затвори. Нехайно се запитах щеше ли да е уместно, ако му бях казал, че не мога да отида никъде, дори животът ми да зависи от това. Болеше ме всичко, дори и най-нищожното мускулче, а в главата ми като че имаше само каучук, обвит в паяжини. Бях си отспал предоволно за месеците преумора и отгоре на всичко за първи път бях свободен от грижливо стаяваното напрежение и неувереност.

Лежах си и запълвах времето с опити да открия шпионката за надзъртане, което не се оказа трудно. За да оглеждат цялата стая, сигурно я бяха разположили високо, най-вероятно на отсрещната стена. Бързото пресмятане на подходящите зрителни ъгли ме насочи към малка, избледняла тухлена ниша, откъдето почти несъмнено и сега нечие око се взираше в мен.

Закуската действително бе донесена скоро и аз се помъчих да стана, за да се преборя с нея. Нищо особено — препечени хлебчета от никакво зърно, мармелади, една-две кифлички със сладко и чаша сок — но след буламачите в селото подобно меню ми се стори блаженство. Най-добре ми дойде голямата чаша с горещо... е, не знаех точно какво,

но на вкус беше като кафе мока и определено събуждаше. Всичко беше извънредно вкусно и чудодейно възстанови изчерпаната ми енергия.

Когато младите прислужници с ранг на надзиратели се заеха да разчистят и да махнат сгъваемата масичка, бях готов за каквito и да са изпитания. Гледката как надарени със силата хора вършат слугинска работа напълно съответстваше на представата ми за замъка. От минал опит знаех, че един генерал или адмирал наглед е голяма клечка, властта му вдъхва страх и почит. Но в Командването на военните системи, да речем, по-младшите генерали и адмирали са си обикновени вестоносци с малко по-представителна външност. Сиреч — привилегированото положение не съществува само по себе си, а само спрямо онова, което имат околните...

Все пак съсловието на надзирателите си живееше сладко в сравнение с безправните маси на Лилит. Колкото и досадни задължения да им възлагаха, тяхната работа беше до известна степен достойна, цивилизована и преди всичко лесна. Набиваше ми се в очи, че повечето младежи в замъка явно се бяха родили на планетата, а това на свой ред ми подсказваше, че и Тай сигурно е някъде тук. Щеше да е доста сложно, но исках да проверя така ли е и да ѝ помогна според силите си. Донякъде и на нея дължах промяната в своя живот.

След като всичко бе вече подгответо за въвеждането ми в обществото, не чаках дълго своя водач и оценител. Не почука, което веднага ми подсказа високия му ранг, а и самият той беше фигура, която човек си струва да види. Кал Тремон, разбира се, бе грамаден мъжага, но това приятелче не му отстъпваше по нищо в размерите и имаше същото добро телосложение, макар то да не личеше особено под въгленовочерните дрехи със златисти орнаменти — хубава риза и панталон по мярка, лъскав широк колан и още по-блестящи тежки ботуши.

Лицето му беше гладко обръснато с изключение на гъстите увиснали мустаци. Имаше грубоват израз на човек, преживял какво ли не, дълго пърлен и брулен от слънцето и вятъра. Изпъкващите сиви вежди подчертаваха двете най-студени черни очи, в които някога съм се вглеждал. Грижливо подстриганата и сресана коса беше гъста, леко къдрава, а сивите нишки в нея по-скоро намекваха що за мъж е пред мен, отколкото да издават възрастта му. Можеше и да е на тридесет, и на шестдесет.

В миг прозрях, че си имам работа с опасен човек, чиято свирепост и надменно държание биха накарали Кронлон да изглежда безобиден като Тай. Станах и се поклоних сдържано — защо пък да не поставя по-добро начало на отношенията ни?

— Аз съм магистър Артур — изрече той с дълбок и гръмовен глас, който би накарал повечето хора да подскочат стреснато.

При това бях убеден — сега чух любезния, мил гласец на Артур. Наистина не ми се искаше да видя това приятелче вбесено, поне не от мен...

— Главен пристав съм на имението — продължи той, докато ме оглеждаше.

Не бих могъл да се досетя какво си мисли в момента.

— А аз съм Кал Тремон — отвърнах с надежда, че е достатъчно. Той кимна.

— Значи ти си изпепелил оня Кронлон, така ли? Е, отървал си ни от тълото плъхче. И без туй ми беше отвратителен, колкото и добре да си вършеше работата. Няма какво да го обсъждаме повече. Сега ще те заведа при личителите, а после ще те запозная с тукашните правила. Готов ли си?

Сведох глава, въпреки че още се усещах поотнесен след тежкия сън.

— Няма защо да губим време — отвърнах с лек поклон. — Да вървим тогава.

Той махна към вратата, обърна се и излезе. Постарах се да не изоставам и пътном отбелязах, че този човек крачи гордо, като военен. Реших, че не е от родените на Лилит.

През деня замъкът беше още по-оживен, наоколо щъкаха тълпи от хора, повечето заети с почистване и поддръжка, но имаше мнозина, които наглед се размотаваха безцелно. Всички ми се струваха толкова чистички и благовъзпитани, че събуждаха чудати асоциации в съзнанието ми. Напомняха ми по нещо на древна Гърция спрямо епохата на ранните промишлени революции. Явно първобитните технологии не означаваха непременно примитивен живот.

Но дори и малкото, което очите ми виждаха, беше достатъчно да ме стъписа. Още когато стъпих на Лилит, започнаха да ми внушават, че подобни здания, дрехи и предмети тук са напълно невъзможни. Затова хората спели под модифицирани растения бунти и не покривали

телата си с нищо. Сега имах възможност да оценя и другата страна на силата, давана от микроорганизмите в Диаманта на Уордън — жизненонеобходима, за да се развиват мисълта и обществото.

Способността да променяш околната среда според целите си — ето от какво ключово умение бяха лишени пешките и затова тънеха в жалка, робска нищета. Капризните правила, наложени от микробите, даряваха с тая способност само малцина избраници.

Не пропуснах да забележа и умело прикрития страх по лицата на хората, край които Артур минаваше, косите погледи и неловко извърнатите глави. Нямаше съмнение, че той вдъхва ужас дори и у малцината магистри, срещнали го по коридорите.

Приставът ме оставил при личителите и им нареди да го потърсят, когато си свършат работата с мен. Те кимнаха почтително, без да кажат нищо излишно и щом грамадният мъж напусна стаята, атмосферата веднага се поразведри. Заеха се да ме мерят, мушкат и преглеждат, доколкото им позволяше това липсата на каквито и да са уреди от Външния свят. И все пак разполагаха с някои хитроумни заместители, изработени от материали, които тукашната природа предоставяше. Имаха разновидност на увивна лоза, която им показва кръвното ми налягане. Малко жълто листо, чийто цвят се променяше до червено, позволяваше на опитния поглед да провери телесната ми температура. Всички данни бяха записани старательно с тръстикови писци върху тънки листа от растителна маса, които май заместваха хартията.

Тези мъже и жени явно бяха с ранг на надзиратели. Едва когато решиха, че са приключили задоволително с предварителния преглед, дойде време да повикат началника си. Той се оказа нисичък дундъо, чиято външност също намекваше за някогашна принадлежност към цивилизацията. Носеше бяла блестяща роба и сандали, очевидно това облекло му беше най-удобно.

— Аз съм доктор Пон — започна влезлият с типичния хладен тон на лекар. Взе листовете и ги прегледа небрежно. — Виждам, че сте отвратително нормален. Ако щете ми вярвайте, но така е с почти всеки тук. Отплата на микроорганизмите за това, че са се настанили в телата ни. Каквото и да са рани, освен увреждане на мозъка, зарастват бързо, та дори и откъснатите крайници... Местните вируси са твърде чужди за нашата обмяна на веществата, не се налага да мислим за тях. Въпреки това спазваме процедурите. Човек не знае кога ще се натъкне

на нещо необичайно. Особено ни интересуват сравнителните показатели на хора като вас.

Кимах и си припомнях, че тукашният господар Тийл е маниак на идеята за развъждане на аристокрация, притежаваща силата по рождение. Значи точно този човек отговаряше за любимия проект на рицаря!

— Бяхте ли лекар и... преди? — попитах колкото за да задоволя любопитството си, толкова и за да се покажа любезен.

Той се усмихна.

— Във Вънния свят ли? Да, разбира се, бях. Сам знаете обаче, че е много различно. Въпреки цялата компютърна диагностика, въпреки хирургическите автомати пак имаше болести, които се опитвахме да лекуваме, ако можем. Тук просто предписваме лечебни упражнения и местни отвари за дребни болежки, натъртвания, изтощени нерви... Преди всичко аз лично се занимавам с изследвания върху свойствата на самите микроорганизми.

Това ми се стори интересно, макар да си въобразявах, че вече знам за какво говори.

— Открихте ли нещо ново? — попитах предпазливо.

Докторът сви рамене.

— Напредваме по малко, но твърде мудно. Установихме някои физиологични и химически фактори, присъщи на притежателите на силата, но да ги възпроизведа у други все още е свръх възможностите ми. Ако имах някогашните си лаборатории и аналитични компютри, вероятно щях да постигна нещо, може би дори в спътниката база на Владетеля Крийгън, ала се боя, че тук съм принуден да пипам бавно и с примитивни средства.

Наострих уши.

— Спътникова база ли?

— Ами, да. Вие не знаехте ли? Онези от Медуза му я направиха още преди години. И тъй като е сглобена на друга от четирите планети, нашите мъничета не я докосват; там вече са се настанили техните далечни братовчеди, които се отнасят много по-мило към машините. Владетелят живее горе почти през цялото време.

Не повярвах на последното изречение. Дори Крийгън да отиваше в базата при нужда, щеше да е твърде уязвим за нападение от страна на Конфедерацията. Ако аз бях на неговото място, почти нямаше да

припарвам до спътника. По-скоро щях да оставя служителите си да поемат този риск и да използвам базата само като център за връзка с другите планети от Диаманта и с Външния свят.

Нямаше какво повече да науча по този въпрос от доктор Пон, така че опитах да измъкна още информация за заниманията му.

— Това, което казахте за присъщите химически фактори, е много интересно — подметнах небрежно. — Аз стигнах до заключението, че именно емоциите отприлика у мен прилива на сила и че веществата, наситили кръвта ми заради яростта, са послужили като сигнал за микроорганизмите.

— Извънредно прозорливо! — похвали ме той и се пооживи. Несъмнено се наслаждаваше на тези изследвания. — Да, разковничето е в чувствата, както скоро ще се убедите. Но праговите състояния, при които тези вещества навлизат в кръвообращението, са твърде различни при всеки човек, пък и количествата не са едни и същи. Микробите въобще са твърде придирчиви. Химическите катализатори заедно с усилието на волята дават достъп до силата. Вашият гняв ви е дал достатъчна мощ да убиете, а желанието да унищожите човека пред вас е насочило и освободило импулса. Отдавна подозирам, че на тази планета основният фактор е онова, което наричаме „инстинкт на убиеца“, защото не сме измислили по-добро понятие за него. Всъщност всеки жител на Лилит съдържа в себе си възможността, но малцина имат волята да се възползват от нея. Предполагам, че това е причината пешките да си остават каквито са.

— Споменахте, че се опитвате да възпроизведете катализаторите у онези, които не ги притежават или им липсват достатъчните количества — подсказах. — Но как?

Той вдигна рамене и стана, явно много доволен от моята любознателност.

— Елате, ще ви покажа.

Минахме по къс коридор и влязохме в голяма зала. Заковах се до прага, легко стъпisan от гледката. Вътре имаше десетина каменни плохи с постеля върху всяка от тях, където лежаха спящи или може би изпаднали в кома момичета. Взирайки се напрегнато, различих Тай в далечния ъгъл, но въпреки че нещо ме жегна, потиснах външната проява на чувства. Не биваше да се издавам. Още не му е времето, напомних си.

— Те... живи ли са? — попитах разколебан, тъй като се притеснявах какъв ще е отговорът.

Докторът кимна отривисто.

— О, да, живи и здрави са. Това са момичета от низшето съсловие, проявявали спонтанно силата, обикновено около началото на пубертета, но оказали се неспособни да я използват по своя воля. През първата година на менструацията биохимичните сътресения в организма на девойките са много по-резки в сравнение с момчетата на същата възраст. И понеже доста от тези промени предизвикват присъщите на Лилит прояви, наблюдаваме внимателно всяко момиче в имението. В събраните тук изблици са били особено впечатляващи, както можете да се досетите по твърде преждевременно развитите им тела.

— Мислех, че вие правите това с тях — избълвах неволно и веднага се опитах да прикрия грешката си: — Познавах едно от момичетата, затова ми е интересно.

Той май се изненада, но не пожела да ме разпитва.

— О, не, това е само страничен ефект от особеностите им. Доколкото успяхме да изясним проблема, по време на критичните промени в телата им микроорганизмите на Диаманта се объркват, получават неправилни заповеди или пък реагират погрешно на химическите стимули. Не всички момичета преживяват такъв период, в никакъв случай. Едва ли има и едно на сто, а пък от тях също едно из сто проявява достатъчно голяма сила и има подходящи деформации в телесното развитие. Точно такива ние проверяваме и наблюдаваме, но самата непредсказуемост на дарбата им по това време доста ни пречи. Току-виж ме осакатят или дори убият неволно, макар аз да съм готов да поема рисковете, ала господарят Тийл не е съгласен. Затова ги оставяме в селата, при пешките, докато опасността отмине. Между другото, коя сте познавал?

Посочих му Тай.

— Да, разбира се! Тя е най-новата. Все още ѝ правя предварителните анализи и не мога да кажа нищо конкретно, но толкова могъщ потенциал досега не съм виждал. Около нея има всякакви особени явления, включително и от най-опасните. Освен всичко друго вече е наранила пет-шест души, та дори и майка си.

Изумено поклатих глава! Малката Тай да е осакатявала хора? Не ми се виждаше възможно. И все пак потреперих. Често спях с нея през последните месеци и ако тя беше проявила дивата си дарба, можех да пострадам сериозно.

— А какво правите с тях тук? — попитах доктора.

— Вече ви казах — изследваме ги. От магистър нагоре всички са способни да проникват със сетивата си в другите. Бих поясnil, че в нашето малко общество рангът зависи преди всичко от фината настройка на възприятията. Един надзирател усеща и съответно контролира само организма като цяло. Вие сте убил Кронлон, вярно, но не сте могъл да въздействате единствено върху ръката му, да речем. А аз съм в състояние да прониквам несравнено по-добре. Каквото правех преди с микроскопи и микрохирургия, сега върша без помощта на никакви механизми. С натрупването на опит и изострянето на моята чувствителност вече успявам да проследя дори една-единствена клетка през цялото кръвообращение... и да я забавя, отклоня, спра или пък унищожа. Вие усещате микробите във всичко наоколо, нали? — Кимнах. — Е, представете си, че сте способен да възприемате и отделни клетки във всеки организъм. Ето какво могат магистрите. Естествено без медицинско образование те си нямат и идея какво да предприемат по-нататък, така че знанията ми дават голямо предимство. Всеки магистър развива различни умения според целите, към които се стреми. Дори от могъществото на Владетеля Марек Крийгън нямате никаква полза, ако ви липсва подготовката и тънкият усет на майстора. Затова толкова често виждаме силата да се употребява единствено за разрушение. Много по-лесно е и не изисква особени знания.

Бях готов да се съглася с него и си казах, че мнозина лекари от цивилизацията сигурно щяха да му завидят, както той им завиждаше за достъпа до всевъзможни технологии. Способност да надничаш в човешкото тяло, да се съсредоточиш върху която част пожелаеш, да я изучаваш в детайли по най-точни методи... само най-успъвършенстваните компютри на Външния свят едва-едва биха доближили постиженията му, а медиците все още трябваше да се доверяват на машините, без да знаят какво точно вършат.

— Толкова са неподвижни — промълвих аз. — Упоявате ли ги?

Пон енергично тръсна глава.

— Не, за нищо на света! Позволявам си само да блокират определени центрове в мозъците им и мога да ги освободя във всеки един момент. Момичетата изпадат в дълбока кома и така съм в състояние да ги изследвам, да взимам проби, изобщо да правя каквото ми хрумне. Търся онези измежду тях, които имат достатъчни количества от ензимите, предизвикващи най-вероятно реакцията на микроорганизмите. После ще се опитам да ги обуча, доколкото е възможно. Ето, Кира например вече може да разпръсква на атоми пълни скали по моя заповед.

Намръщих се. Чувствах как у мен се надигаше смътна неприязън към всичко това и лично към доктор Пон. Защо ли такъв лекар е бил изпратен на Лилит? Дали страда от болезнено влечеие към недорасли момичета? Или е извършвал незаконни опити с хора във Вънния свят? Вече знаех що за птица е, въпреки че го срещах за първи път в живота си. В историята на човечеството винаги е имало хора като него, чиято жажда за експерименти ги подтиква да пренебрегват каквито и да било нравствени норми. Отгласи от онази стара легенда за учения, създад кръвожаден изрод, дето май бе оставила неизяснен проблема кой всъщност е чудовището — творецът или неговото творение...

А тези момичета, сведени до състояние на зомбита, на опитни животни, може би и на играчки за забавленията... Помислих за Тай, попаднала в ръцете му, и никак не ми хареса онова, което си представих. Но с нищо не издадох чувствата си. Вместо това го попитах:

— Предполагам, че правите експерименти и по наследеното предаване на призиците?

— О, да! Опирате се на идеята, че подходящото вещество в подходящото количество е свойство, което се наследява. Откровено казано, допускам, че тя е само един от факторите, но господарят Тийл се е прехласнал именно по тази теория. Боя се, че неговата осведоменост в биологията е горе-долу на равнището на възгледите за спонтанното самозараждане на живота, но какво да се прави? Работя за него, понеже е умен и способен администратор. Угаждам му, а той се отнася благосклонно към мен. На кого му е зле така?

„На кого му е зле?“, повторих кисело наум. Наистина, на кого? Щом не смята тези момичета за повече от буци пълни, също като

насекомите, отглеждани в имението! Ето го и варварството в сърцевината на цивилизацията. Само малцината избраници са хора.

Точно такава философия впрочем можеш да очакваш в свят, управляван от най-талантливите престъпници, пръкнали се някога сред човечеството. Типове като доктор Пон — отчуждени от обществото психопати, и... подобни на Кал Тремон — пират и масов убиец.

— Крайно време е да пратим съобщение на Артур — каза докторът и закрачи към изхода на залата. Тръгнах след него. — Май много се забавихме с вас, а не бива да го ядосваме.

— Този Артур... С какво се е занимавал? Искам да кажа — във Вънния свят?

— За да попадне накрая тук ли? — изкиска се Пон. — Е, подробности не са ми известни. Мисля, че е заемал много висок пост във военната йерархия на Конфедерацията. Може би генерал или адмирал. Доколкото си спомням, възпламенил атмосферата на някаква планета преди години. Изтребил няколко милиарда души, нещо такова. Все повтаря, че го нарочили за изкупителна жертва, защото свършил мръсната работа. Само това знам. Но е гадняр.

Нямаше как да не се съглася. „Изтребил няколко милиарда души...“

След — време щях да си припомня кой е бил магистър Артур. И също, че за доктор Пон броят на избитите имаше значение колкото няколко смачкани хлебарки.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА ИЗБОР НА ДРУГ ПЪТ

Магистър Артур дойде веднага и изобщо не ми се стори ядосан. Беше си студенокръвен и грубоват като преди. Вече се съмнявах дали принадлежи към човешката раса.

През следващия час обиколихме замъка, а аз се ориентирах по чудесно нарисуваната скица, дадена ми от магистъра. Целият комплекс бе изграден съвсем логично във формата на буква D, коридорите се простираха ветрилообразно от големите зали, стаите бяха свързани в задния полукръг от други коридори за прислугата. По протежение на всеки имаше жилища, складове, всевъзможни помещения, както и бани за общо ползване. Хората обитаваха стаи според положението си — повечето бяха за надзирателите, които вършеха същинската работа тук. Двата коридора встрани от главния водеха към апартаментите на магистрите, а централният, разбира се — към разкошните покой на господаря Тийл и най-близките му хора.

Както малко по-късно се убедих, на картата не бяха изобразени неизбежните тайни проходи и тунелчета между помещенията — а вероятно също под и над тях — като онази дупка, откъдето ме наблюдаваха. Не се учудих, но реших, че си заслужава да науча повече за тези трудно достъпни кътчета на замъка.

Навън имаше голямо оградено пространство, където бяха настанени любимците на магистър Артур. По-точно, около склона на хълма бе издигнато истинско укрепление с високи пешеходни мостчета и стражеви кулички, напомнящи примитивна крепост от древността. Докато обикаляхме замъка, магистърът си остана все тъй безразличен, суховат и официален, някак откъснат от света наоколо, ала внезапно ледените му очи светнаха.

— Не показваме това на всеки, но се налага да отида там за проверка. Защо пък да не дойдеш с мен!

„Това“ се оказаха стада от грамадни насекоми, каквито не бях виждал нито на Лилит, нито на друга планета. Още щом забелязаха

Артур, множество служители от надзирателското съсловие се разтичаха и при влизането ни в грамадното укрепление тварите бяха грижливо подредени и ни очакваха. В затвореното от стените пространство тези застанали плътно едно до друго чудовища създаваха наистина страховито впечатление.

Огромните уки, както ги наричаха, всъщност бяха подредени почти във военен строй. Телата им бяха яркозелени, а коремите — белезникави. При дължина три, дори четири метра ги носеха шест могъщи, сгъващи се нагоре крака, а светещите овални очи от двете страни на дълъг хобот заемаха почти изцяло главите им. Под хобота се криеше неприятна на вид уста във формата на човка. Въпреки плавните очертания на телата стори ми се, че отдолу те имат здрави скелети, тъй че само привидно бяха лесно уязвими създания.

На всеки ук бе поставено седло между първия и втория чифт крака, с висока твърда облегалка и кръстосани ремъци, предпазващи ездача от падане. Сред бойците, носещи еднакви черни панталони и ботуши, имаше и мъже, и жени, но всички изглеждаха издръжливи и дисциплинирани. Около седлата бяха прикрепени различни вещи, несъмнено оръжия — от пики и тояги до подобия на въздушни пушки. Бяха разположени така, че ездачи да ги достига лесно.

— Внушителна гледка — казах на магистър Артур (и изобщо не се шегувах). — Приличат ми на армия, по-точно на тежка кавалерия. Не очаквах, че се нуждаете от войски на тази планета.

Артур се ухили.

— О, нуждаем се и още как! Нали разбираш, за да се издигнеш, почти винаги се налага да убиеш някого, като приложиш по-голяма сила от него. Хайде сега, ти ми кажи — ако беше на мястото на господаря Тийл, щеше ли да позволиш едва ли не всеки ден да те предизвика поредният нахалник, въобразил си, че ще те очисти? Не, разбира се. И останалите рицари не го допускат. Но какво получават в замяна? Поклони от подлизурковците и административни главоболия. Вероятно има стотици магистри, надарени значително повече от рицарите, дори от херцога, дето просто не искат да се занимават с тяхната работа. Но има и предостатъчно такива, които ламтят да им я отнемат. Затуй съм натоварен с грижата да направя малко по-трудно едно предизвикателство срещу господаря на това имение. Би могъл да си мислиш, че съм полицай. А ако някой рицар се полакоми за нещо,

притежавано от друг, те имат възможност да влязат в пряк двубой, но или единият накрая ще, пукне, или само ще си хабят силите в равна схватка. Няма голяма полза. Ето защо си правим по някоя битка от време на време. Който желае да получи нещо от това имение, или трябва да се пазари много любезно, или да се бие... и тогава намираме занимание на войските.

Кимнах. Представата ми за Лилит още веднъж се бе променила. Отначало ми беше трудно да разбера за какво са им тези местни стълкновения, но после осъзнах, че това е просто един предпазен клапан. Подобни боричкания запълваха времето на най-опасните хора на планетата — агресивните психопати, войнолюбците, подстрекателите. Щом им харесва да си трошат взаимно черепите, нека имат аrena за тези игрички, да освободят напрежението и да не смущават чудничката, изпипана система. Допусках, че един умел управник, особено пък с толкова неспокойни и войнствени поданици, би могъл да започне разправия със съседа си просто за да им облекчи душите... и да поразее скуката.

— Уките — продължаваше Артур — използват извънредно мощните си задни крака за високи скокове. Това е причината ездачите да се връзват за седлата, но пък ръцете им остават свободни. В състояние са да преодолеят лесно всяка неподвижна защитна линия, така че укрепленията стават безполезни. А горе на хълма... ей там, виж онези дупки като кошери... са моите безили. Те летят бързо и от тях съставих военновъздушни сили, така да се каже. Съчетаеш ли ги с добри наземни войски, вече имаш на разположение мощ, която при правилна употреба е почти непобедима.

Последното той произнесе не с тон на самохвалко, а с искрена и сериозна убеденост. Важни бяха думите „при правилна употреба“ и аз охотно вярвах, че като полеви командир Артур не трябваше да бъде подценяван.

Налагаше се да призная, че са го измислили добре. Свикнали с уята и спокойствието, рицарите не бяха принудени да се драчат един друг. Липсата на каквато и да е бърза съобщителна система означаваше, че завладяването на големи територии и обединяването на именията под единна власт е трудно и безполезно. Всеки, решил да отправи предизвикателство към рицаря, трябваше първо да преодолее отбраната на замъка. Би било твърде сериозно постижение и само по

себе си. Независимо от силата на присъщата си дарба човек винаги е уязвим за едно точно насочено копие или стрела... дори да се нарича Марек Крийгън.

Представих си как рицарите пируват около масата и се обзлагат чия армия е по-добра, чий командир — най-способен. Склонен бях да допусна, че магистър Артур е спомогнал за спечелването на немалко облози.

След като той направи преглед на войските си, върнахме се в замъка. В далечината виждах неизброимите пешки, заети с вечния си труд по полята и около стадата. Гледката не събуди почти никакви чувства у мен. Бях с онези хора само допреди ден, но обществената пропаст помежду ни вече се бе превърнала в непреодолима преграда. Смътно осъзнавах, че тук се крие нещо лошо, макар все още да не можех да избистря мислите си. Да, угнетените ми бяха по-близки от хора като Артур и Пон. Само че още не се чувствах равностоен противник дори на най-тъпия метач в оборите с ранг на надзирател.

Влязохме в столовата на прислугата и изведнъж усетих колко съм прегладнял. Минаха доста часове от скромната закуска и макар да не се бях преуморил, имах нужда да заситя стомаха си с нещо по-солидно.

— Ще те оставя тук — каза ми Артур. — През следващите няколко дни можеш да се разхождаш свободно из замъка. Отпусни се, поприказвай с хората, научи какъв е редът при нас. Когато сме готови, ще започнем с обучението, за да видим докъде ще можем да развием силата ти. Веждите му се сключиха на челото, погледът му стана пронизващ. — Момко, не се забравяй по време на уроците. Те са проверка не само на дарбата и волята, но и на разъдливостта ти. Помни къде бяхме натикали Кронлон!

След тези думи той се извъртя и излезе.

Досещах се, че този странен и надменен човек проявяваше към мен цялата любезнот, на която бе способен. Обмислях казаното, докато гълтах усърдно най-добрите гозби, подобни на които не бях вкусвал от месеци. Накрая ми се стори, че разбрах за какво намекваше.

Естествено тук искаха от ученика да развие докрай присъщата си сила, за да се впише по-добре в системата и да служи на господарите. Но, да речем, че се представи *твърде добре*. Ако се покаже по-могъщ от магистър, дали неговият домакин и повелител би го оставил жив?

Едва ли. Е, не биваше и да се отпускам прекалено, иначе пак щях да се върна в калта при пешките... Тукашното общество явно ми бе подготвило доста капани.

Два-три дни се сприятелиях с някои от служителите в замъка, изучавах постройките и множеството прикрити проходи и коридори, които не бяха отбелязани на схемата. От небрежно подхвърляните лафове научих няколко особено важни неща. Например вечерното празненство в нощта, когато попаднах в замъка, било уредено в чест на самия Марек Крийгън, появил се както винаги ненадейно. Никой не бе го видял; даже онези, които са поднасяли ястията и напитките в залата, не можаха да ми кажат как изглежда Владетелят на Лилит. Не знам защо, но почти се уверих, че дори господарят на това имение не е знал кой от гостите му е Крийгън — явно способностите му да се прикрива го бяха превърнали в легенда, а манията му за анонимност нямаше равна на себе си. Формално херцог Косару бил почетният гост, но всички твърдяха, че и Крийгън е присъствал.

А дали още не беше тук? Трудно сдържах подозрителните си погледи към онези от магистърското съсловие, които явно не бяха от Зийс.

Понякога се отбивах и при личителите, най-вече да проверя какво ставаше с момичетата в онази зала, особено с Тай. Трудно ми беше да разбера защо се привързах толкова към нея. В миналото винаги се отнасях твърде студено към сексуалните си партньорки, дори към приятелките си. Повечето и без това бяха плиткоумни загубенячки, а малкото свестни жени възприемах като опасност, защото можех да хълтна по тях. Сега се тревожех, сигурно защото бе застрашена доскоро ясната ми представа кой съм, какво искам и къде изобщо ми е мястото във вселената.

Кал Тремон, в какво ме превръщаше твоето тяло? Дали вече бях беззащитен пред напора на емоциите, с чиято липса толкова се гордеех и смятah, че тъкмо тя ме издига над простосмъртните?

Почти никога не успях да срещна Пон. Явно беше зает човек и не го свърташе на едно място. В свят, където никой не се разболява, а раните зарастват сами без следа и дори откъснатото регенерира, един лекар има премного свободно време за изследвания. Знаех кои загадки

се опитваше да реши докторът. От неговите помощници пък научих, че точно той успял да създаде — чрез строг подбор и генетични манипулации — свръхтварите за войските на магистър Артур. Тук усилието на волята правеше чудеса. Поблазнени от възможността да се изравнят с божествете, типове като Пон не биха се поколебали да извършват опити и с хора.

Все пак го засякох един следобед и той като че ли ми се зарадва. Изглежда бях сред малцината, които проявяваха искрен интерес към работата му, но съзнавах, че стъпвам по тънък лед, когато се навъртам около него. Посвоему докторът беше опасен не по-малко от Артур, дори и само защото способностите му бяха доста по-изтънчено развити.

Накрая се озовахме отново в онази зала, подобна на гробница, при десетте изпаднали в дълбок унес момичета. И Тай още беше тук.

— Как се хранят? — попитах го. — Как ги опазвате от залежаване, от отпускане на мускулите? Между другото, как ходят до тоалетната?

Той се засмя доволно.

— Предвидили сме всичко. Заръчал съм на помощниците си да се занимават с всяка през четири часа. Съвсем просто е. Вижте. — Пон застана до най-близкото момиче, огледа го набързо и се дръпна крачка назад. — Кира, седни! — изрече по-скоро умолително, отколкото заповеднически.

Момичето се надигна, все така мъртво за света, клепките му останаха спуснати. Втресе ме от тази гледка; сякаш се раздвижи труп, без животът да се е пробудил отново в него.

— Кира, погледни ме — нареди докторът със същия мил глас и тя се подчини, но в широко зейналите кафяви очи нямаше и помен от мисъл.

— Застани до леглото, Кира.

Тялото отново го послуша с бързо и пестеливо движение. Неведнъж съм убивал хора без да се замисля, виждал съм какви ли не страхотии, но сега се разтреперих.

— Тя е същинска машина, андроид — промърморих аз. Пон кимна.

— Да, да, сравнението е подходящо. Но и тялото на андроида е не по-малко сложно от човешкото. А с достъпните ми похвати някой

ден сигурно ще разкрия тайните на микроорганизмите. Имайки на разположение такива обекти за изследване, вече стигнах по-напред, отколкото си позволявах дори да мечтая.

— А те... съзнават ли... какво става с тях? — измънках нерешително.

— О, не, не! — увери ме Пон. — Би било недопустимо жестоко. След множество прости и грешки налучках, така да се каже, ключовите невронни връзки в мозъка, въпреки че нещата са доста по-сложни. Мисловните им центрове си остават в състояние като при дълбок сън, а другото може да бъде пробуждано и стимулирано — наричам този процес „външно мотивиране“ — и заставяно да върши онова, което съзнанието им не би успяло да направи. Ей сега ще ви покажа! Кира, върви една крачка след мен и спирай, когато аз спирам.

Девойката го последва като сянка, а самият аз пристъпях отзад. Влязохме в малка лаборатория със стени от грубо издълбаната скала на планината. Докторът накара момичето да застане на около три метра от най-близката стена.

— През особено критичния период в началото на пубертета Кира успява да влияе върху растенията — те просто избухваха пред очите на хората. Предизвиква дори слаби земетресения в околността. После силата ѝ изчезна, както се случва почти с всички, и момичето попадна при мен. В работата си с нея успях да установя много от химическите стимулатори за определени зони от мозъка. — Той огледа голата стая. — Усещате ли микробите тук?

Вече почти по инстинкт забелязвах странното изльчване на живота във всичко наоколо, дори в наглед най-неподвижната мъртва материя. Разбира се, долавях присъствието на малките твари във всяка молекула на скалата. Кимнах към Пон.

— Чудесно. Сега гледайте внимателно. Кира, искам с усилие на съзнанието си да издълбаеш в стената куб със страна петдесет сантиметра, на височина около два метра от пода.

Той побърза да се дръпне и незнайно защо, аз също долепих гръб колкото мога по-далече от момичето. Чувствах как Пон се съсредоточава, вероятно насочвайки онези стимули — ензими или каквото там бяха, за да разбуди силата.

— Хайде, Кира! — издиша той.

Случилото се след миг едва не ме разочарова. Нямаше тръсък на мълния, разтърсващ грохот или нещо подобно. Само... как да го нарека...

Чух изщракване, после звук като от падаща мазилка или съборена по склона пръст. Съвсем тих шум... но в стената се образува кухина с очертанията на куб, а в нея — малка купчинка пращец.

Доктор Пон застана пред дупката, бръсна с ръка пращеца и ме подкани с жест да отида при него. Бях малко неспокоен от близостта си с източника на такова могъщество, но все пак огледах стореното от момичето. Кухината беше съвсем правилна и гладка, нямаше никаква следа от начина, по който се бе образувала.

— Ето ви го и доказателството, че всеки от нас притежава тези заложби. Още не ми е ясна причината, но у жените поначало те са по-силни и по-трудни за овладяване. В онази зала имам момичета, които могат да заличат целия замък за един миг, ако бъдат правилно насочени и стимулирани.

— Докторе, защо ми се струва, че би трябвало да сте заплаха за тукашния господар, а и за по-високопоставените от него? — промърморих аз.

Той избухна в кикот и енергично завъртя глава.

— О, не! Доста съм силен, знанията ми също си ги бива, но нямам никакво желание да се кича с ранга на рицар. Така не бих могъл да се занимавам със същинската си работа. Не съм заплаха за никого, защото те разбират, че не ламтя за положението им. Дори ме насърчават... кой знае, някога може и да им помогна. Например магистър Артур проявява жив интерес към едно от момичетата, което според нас е способно да спре цяла настъпваща армия, а вероятно и да я стрие на прах.

Върнахме се в „моргата“, Кира ни следваше като робот.

— Коя? — попита веднага, усещайки как стомахът се свива.

— Онази — посочи Пон.

Към Тай, както и очаквах.

Започнах доста умело да откривам тайните коридори. Е трябва да си призная, че изобщо не припарих до ония от тях, където предполагах, че има стражи и капани, особено към водещите до

покоите на господаря Тийл. Но останалите ми бяха полезни. Човек едва ли не би могъл да си живее незабелязано в тези ниши и проходчета през стените, стига да съществуваше начин да избегне другите, които също редовно минаваха оттам — някои по работа (надничане и подслушване), други за забавления като воайорството например. Естествено всеки знаеше за съществуването на подобни дейности, но малцина се замисляха за тях.

Уроците започнаха около седмица след появата ми в замъка. Очаквах ги напрегнато. Наставничка ми беше Вола Тиджи, сестра на възрастната дама, която ме посрещна на портата. Но за разлика от нея, Вола беше по-сериозна и делова и явно имаше по-добра представа за поста и задълженията си. Все пак външно си приличаха като близначки, а може и наистина да бяха такива.

— Както вече си разбрали, най-важни са химическите стимулатори — каза ми тя. — Трудното е да се владееш достатъчно добре, за да си послужиш със собствената си глава и да постигнеш точно каквото желаеш, както и да насочваш резултата с усилие на волята. У всеки жител на Лилит е заложен този потенциал, но разликата е в психиката на индивидите. Не всички, дори не повечето — слава Богу! — са способни да се съредоточат, да напрегнат воля, да проявят съобразителност в обучението и да прилагат правилно похватите.

— Доктор Пон е на друго мнение — позволих си да възразя. — Според него ние се раждаме с различни равнища на стимулаторите в организмите си и всекиму е предопределено какво ще постигне.

— А, оня извратен гад ли... — промърмори тя с погнуса. — Още когато живееше по граничните светове, беше окончателно изкукал. Обикновен садист с влечението към нещастни момиченца. Не забравяй това! Господарят го търпи отчасти от страх, струва ми се, но повече защото Пон му пробутва псевдонаучни глупотевини, каквито Тийл желае да чуе. Мисля, че е мръсотия онова, което върши с горките малки момичета. Май навремето са го спипали за нещо подобно и са го пратили тук. Но, стига да се ограничава с пешките, ще му се размине безнаказано.

„Стига да се ограничава с пешките...“ Върнах се мислено в деня, когато и аз проклемах тъпите селяци с почти същото пренебрежение. Още не можех да съзра никаква грешка в логиката си. И все пак

*трябваше да има нещо събркано, защото нехайното отношение към повечето жители на Лилит ме дразнеше. Упорито си повтарях, че в цивилизацията е друго. Там повечето хора бяха от вида *Homo superior*, тоест постигнали съвършенство на ума и тялото, радващи се поравно на охолството и работата — същинска съдната утопия. А непълноценните ги изхвърляха към граничните светове или такива като мен ги издирваха и ликвидираха, или...*

Или ги пращаха в Диаманта на Уордън.

Обаче, ако Вола беше правата, а не доктор Пон, значи все пак съществуващата възможност тази закоравяла тирания да се превърне в истински рай. Може би си струваше да обмисля подобна цел. Поне наглед и тук важаха законите на човешката история. Овластените винаги поробват масите и трупат богатства за задоволяване на собствените си стремежи, докато накрая угнетените въстанат срещу тази несправедливост. Тогава идва време тираните да бъдат отхвърлени. В съвременната цивилизация невероятният взрив на технологичен напредък бе запратил в учебниците почти всички видове унизилен труд, а в джоба на всеки бе сложил мощен компютър. Достъпът до високоразвити технологии винаги е бил ключът към човешкия прогрес; тук му съответстваше контролът върху силата на микроорганизмите. Ако всеки на Лилит се научи как да си служи със силата, разните Поновци ще бъдат незабавно изтребени. Прозрях, че Вола не разбира накъде води собствената й логика, не стига до крайния извод, а аз самият вече знаех на кой идеал да се посветя, когато... Когато какво?

Когато стана Владетел на Лилит.

Върнах се към заниманията си.

Началните уроци ми дадоха основни познания в една твърде чудновата биология и ми напълниха главата с подробности от историята на Диаманта. По принцип повечето неща ми бяха известни, а и някои от упражненията за дисциплина на ума приличаха на обучението ми като агент. Всичко беше нелепо лесно... и явно тепърва предстоеше да започнем истинската работа. В първите дни ми липсваше ключът, катализаторът. Сега вече можех да контролирам много от иначе автономните физиологични функции — пулса,

дишането, да потискам доста успешно болевите си центрове. С новото тяло естествено имах нужда от време за привикване, но щом веднъж си научил как става, сравнително лесно налагаш волята си. Само че тези хора не се занимаваха с психически чудеса и евтини фокуси. Трябаше да придобия предимството, което те имаха.

Все пак напреднах толкова бързо, та още на четвъртия ден Вола обяви, че съм готов. Влезе в стаичката ми със скара и кратуна. Разпали въглените в скарата, а от малкото мехче на пояса си наля прозрачна течност в кратуната. Остави я да кипне. Изпаренията миришиха странно и леко замаяха главата ми.

Щом се увери, че всичко е наред, наставничката се обърна към мен.

— Това е лекарство — поясни съвсем ненужно тя. — Дестилираме го от едно слабо отровно растение — „худа“. Вире в пустошта. Още първият екип от учени тук започнал да експериментира с всички диви форми на живот, защото съзнавал, че трябва да разбере околната среда, ако иска да оцелее в нея. Тази смес е най-добрят стимулатор за връзка с микроорганизмите на Лилит и предизвиква необратими промени в тялото, но едва след няколко десетки дози. Внимателно отмерените количества променят през строго определени интервали един много важен елемент в клетъчната структура и са нещо като покана към микробите да постигнат по-различно ензимно равновесие. Изпий го наведнъж, ако можеш. Стори ли ти се твърде горещо, остави го да изстине малко, макар топлината да му помага да влезе по-бързо в кръвообращението.

Уверих я, че съм разbral. Бях въодушевен. Ето го ключът към истинската сила. Жадно изгълтах горещата течност и здравата си опарих езика, без това да ме впечатли особено. На вкус питието беше неприятно горчиво, но аз нямах нищо против, дори очаквах да е къде-къде по-гадно. Този бълвоч добре се вместваше в картинаката. Беше естествен за Лилит продукт, съдържаше микроорганизмите в молекулите си и допълваше съвсем логично всичко чуто досега от мен за силата.

Единственият въпрос, на който едва ли щях някога да си отговоря, бе как, по дяволите, са успели да налучкат рецептата. Май същото обаче можеш да се питаш за всяко велико откритие. Трябва да е било чиста случайност.

Течността като че гореше в стомаха ми, но други незабавни последствия не усещах. Вдигнах очи към Вола.

— Щом това е химическият ключ за вратата, защо не помага всекому? Защо не действа и на пешките?

В усмивката ѝ се прокрадна снизходжение.

— На пешките действа почти незабележимо, с непредсказуем резултат и те обикновено свършват зле. Убедихме се, че човек първо трябва да е овладял дарбата до определено равнище без помощта на тези вещества, за да има полза от тях после. Твоята саморазправа със злополучния надзирател ти е проправила пътя напред, подготвила е мозъка ти да приеме по-лесно ставащото в момента. Сега си подложен на поредното изпитание. Който не притежава силата, умира.

Зяпнах я и се прокашлях притеснено.

— Много навреме ми го казахте!

— Отпусни се — посъветва ме наставничката леко развеселена.

— Остави течността да ти въздейства.

Да, вече усещах — чудноватото питие предизвикващо смътни видения. Първо ми се стори, че ъглите на стаята не са каквito бяха, а Вола и дори малката скара, в която тя гасеше въглените, изглеждаха странно разкривени. Сгорещих се като при треска, започвах да се потя обилно.

Жената докосна с длан лицето ми и ме погледна в очите. Кимна и отстъпи назад.

— Сега — каза тя и гласът ѝ отекна кухо — нека видим колко си силен всъщност.

Бъркотията в зрението ми отмина почти веднага, но я замести друго чувство, може би също толкова илюзорно. Внезапно всичко стана по-разко очертано, откривах повече подробности, отколкото когато и да е през живота си. Все едно се бях избавил от някакво особено късогледство.

Виждах не само стаята, жената и предметите наоколо. Виждах микроорганизмите на Лилит. И ги чуха по непознат досега начин. Едва в този момент разбрах защо доктор Пон може да се взира в отделна клетка, а физикът да наднича дори в молекулите. Цялата вселена се разкри пред мен, с огромното и миниатюрното в нея; според желанието и волята си успявах да фокусирам обектите, всяко избрано нещо... Замайващо, богоподобно преживяване, каквото никога не би

изпитал човек извън света на Лилит. И все си повтарях: „Това не е халюцинация, породена от наркотика, не е разстройство на сетивата — истина е!“

Но по-вълнуващо от всичко беше как съвсем отчетливо усещах мъничките същества в себе си. Бяхме едно цяло. Насочих съзнанието си към тях, докоснах ги и долових, че ми отвърнаха с удоволствие, когато признах съществуването им. В същото време те самите явно бяха част от несравнено по-голям организъм, обхванал тази налудничава планета, връзките им включваха в общността си цялото, както отделната клетка е тъждествена с останалите.

— Вече знаеш какво представлява — долетя до мен далечният глас на Вола. — Научи истината за силата. Сега можеш да я използваш, да ѝ придаваш форма, да я подчиниш на волята си.

Вдигнах глава и сякаш я видях за първи път. Кронлон бе излъчвал недостъпна за обичайните сетива светлина, когато насочи ограниченната си мощ към мен. Вола също сияеше, толкова ярко, че пред нея надзирателят би изглеждал по-нищожен от пешка, от дърво или стрък трева. Ала страничен наблюдател едва ли щеше да забележи нещо. Беше вътрешен блясък, довден от микробите в моите клетки и пренесен от тях към съзнанието ми.

Лъчистото, почти свръхестествено създание посочи плетеното столче в тъгла на стаичката и аз се съредоточих върху него.

— Не гледай стола — нареди ми тя. — Взирай се вътре в предметите. Докосни онези, които ги обитават.

Оказа се смешно лесно, дори не се замислих мога ли да направя. Само се вторачих и хоп! — вече познавах този стол, бяхме едно цяло, виждах как е създаден, как са свързани молекулите му.

— Заповядай му да се разпадне, но без да убиваш онова, което е вътре — настоя Вола. — Освободи го, за да стане отново каквото е бил.

Смръщих се, опитвайки да проумея какво искаше да ми каже. И изведнъж схванах всичко. Столът беше жив, свързан в нов организъм по нечия заповед, а микробите на Лилит в него — принудени против природата си да поддържат именно тази форма. Тъй като структурата ми беше съвсем ясна, освободих я без никакво усилие, разчуших очертанията и позволих на мъничетата да пренасочат клетките към

нормалното им състояние; изглеждаха неразбираемо живи, макар и отдавна отделени от подхранващите ги корени.

Столът се промени веднага, но не се разпадна, с изчезването на досегашната форма се изграждаше друга, природно присъща на дребните същества в него. Наглед предметът се превърна във вихрушка от прах, която после се слепи в нови очертания, незнайно защо *по-правилни* за възприятията ми.

Видях пред себе си стъблата на седем растения, отрязани преди доста време, за да бъде изплетен той. Бяха живи и извличаха от каменния под каквото им беше необходимо, за да продължат съществуването си.

— А сега — въздъхна Вола, като че мъничко впечатлена, — върни формата на стола.

Това направо ме вцепени. По дяволите, предишната структура беше толкова сложна, че не проумявах как някой го е сторил преди мен. Разбира се, върнах естествения вид на растенията, но чак пък да направя отново стол... изглеждаше съвсем невъзможна работа.

„Побърза да ми изсипеш студена вода във врата“, казах си кисело. А беше такъв кеф да се мисля за бог...

— Това е следващият урок — рече наставничката. — Силата без знания или умения е винаги разрушителна. Лесно е да разваляш, но има много да учиш, докато започнеш да създаваш.

— Как?! — възкликах сърдито. — Как ще се науча да създавам, да градя?

Тя се засмя.

— Би ли могъл да направиш стола с ръцете си? — попита вместо отговор. — Ако вземеш брадва и отсечеш стъбла с нужната дължина, ще успееш ли да ги сплетеш правилно?

Замислих се. Дали бих могъл?

— Не — признах си неохотно. — Не съм майстор на мебели.

— И по това Лилит прилича на всички останали светове — увери ме Вола. — За да постигнеш нещо в която и област, важно е не само да използваш силата по свое желание, а и да запаметиш правилно формите, да се упражняваш. Ние имаме предимство, от което са лишени хората без тази дарба.

Тя отвори вратата и след секунда се върна с друг стол, досущ като предишния. Остави го до растенията в ъгъла и пак се отдръпна

встрани.

— Вгледай се в този — изрече заповеднически. — Бъди едно с него. Поеми образа му в съзнанието си.

Подчиних се и сега май ми беше по-лесно, защото вече знаех какво да търся.

— Използвай втория стол за модел и възстанови първия — настоя Вола.

Свих вежди. Стовари ме на земята от висините, а иска отново да се издигна!

— Възможно ли е? — измънках.

— Да, стига да си достатъчно силен. Надзорателите могат да рушат и донякъде да стабилизират направените от тях предмети. Ти вече показва дарба на надзорател. Но и те, също като пешките, са принудени да майсторят всичко с ръцете си. Един магистър има по-големи способности. Взима съставните елементи и ги преподрежда по свое желание. Ти магистър ли си, Кал Тремон? Можеш ли да бъдеш магистър?

Съзnavах, че Вола ме тласка към границата на възможностите ми и се поколебах, преди да продължа. Подозирах, че отдавна сме надскочили днешния урок и дори вече съм показал повече от необходимото. Дали не сторих грешката, за която Артур ме беше предупредил, справяйки се твърде лесно, твърде бързо? Разумно ли бе да опитам онова, което наставничката искаше от мен?

Да върви по дяволите, изругах мислено. Я да видя от какво тесто съм замесен и дали онзи компютър, изbral ме за задачата, изобщо си е разбирал от работата. Ако имах дарба за магистър (най-добре да е така, иначе...), исках веднага да науча това. Твърде дълго се бях въргалял в тинята и търпението ми се изчерпваше.

Отново се взрях в стола, видях структурата му, проследих връзките и направата. После прехвърлих вниманието си върху странните тръбести растения, изникнали на мястото на предишния, и пак се свързах с микроорганизмите в тях, като същевременно се опитвах да не загубя контакта, по-точно *единението* си с втория. Всичко приличаше на сложно жонгиране, защото молекулярната структура беше една и съща и трудно различавах растенията от предмета.

Заповядах на дребосъците в стъблата отново да разрушат връзките, като премахнат сегашната форма. Мислено не откъсвах вниманието си от тях, а в същото време се съсредоточих докрай върху втория стол, по-точно — върху образа и единството му.

Много пъти се провалях, смущавах се, бърках. Веднъж дори за малко не разруших всичко, вместо да преподредя клетките на растенията. Не знам колко продължи, но накрая все пак успях. Двата стола стояха един до друг, сякаш бяха близнаци от конвейера на компютърно управяван завод. Потях се като вбесен маниак, главата ми щеше да се пръсне, ала се справих. Свлякох се изтощен на пода и започнах да се боря за гълтка въздух. Вола изглеждаше повече от доволна.

— Не вярвах, че мога... — признах си, докато гръденят ми кош се издуваше и спадаше, сякаш бях пренасял непосилно тежки камъни.

— Наистина си силен, Кал Тремон — промълви тя. — Извънредно силен. Доста от предишните ми ученици се издигаха до магистри, но само четирима се справиха с това упражнение от първия път. Повечето така и не успяват, остават си надзиратели. А мнозина от тях, като онзи твой Кронлон, не можеха дори да развалят стола, без да убият микроорганизмите в него. Някои правят това... и спират дотук. Само *шепа* хора връщат формата на предмета, но едва четирима... вече сте петима... го сториха веднага. Ще ти бъде все по-лесно с всяко повторение, макар че формата на този стол е съвсем проста в сравнение с други неща.

— А останалите... — изграчих с отпаднал глас. — Познавам ли ги?

Тя сви рамене.

— Първият е господарят Тийл, моят племенник. Също магистър Артур и доктор Пон. И Марек Крийгън.

Рязко вдигнах глава.

— Какво? Вие ли го обучихте?

Вола кимна.

— Беше отдавна, разбира се. Тогава бях съвсем млада, на шестнайсет или седемнайсет години, но вече живеех тук. Тремон, аз съм от редките случаи на местен жител с голяма вродена сила.

И това беше интересно, ала сега умът ми се вълнуващо само от новата информация за Крийгън. Ето защо понякога се връща в

имението и би позволил тържество в своя чест точно тук! Преди десетилетия Марек Крийгън също като мен е бил стоварен в Зийс, бъхтил се е из тия поля, дошъл е в замъка (ако тогава вече го е имало) и е бил обучен от съвсем младата Вола. Прекалено много съвпадения, за да са случаини. Естествено Конфедерацията бе уредила всичко. Избрали са човека, чиито характеристики като агент са съвпадали най-добре с досието на Крийгън и са го пратили на същото място при същите условия. Вече ми беше ясно какво са замислили и трябваше да призная проницателността им.

— Обзалагам се, че и вие сте възстановила стола от първия път — казах на Вола.

Тя се ухили и ми намигна.

— Разкажете нещо за Крийгън — настоях. — Какъв човек е той?

Наставничката изопна гръб и ме изгледа от горе на долу.

— Прилича на теб, Кал Тремон. Ужасно си приличате.

Повече не пожела да сподели. Остави ме да се боря с все по-гадното главоболие от отшумяващото въздействие на питието. Силата си имаше цена.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТВЪРДЕ ОПАСЕН, ЗА ДА СЕ НАВЪРТА НАОКОЛО

Спах неспокойно, главоболието ме измъчваше и се събуждах на няколко пъти, за да чуя само тишината наоколо. Все ми се струваше, че нещо е влязло в стаята и веднъж дори почти бях сигурен, че незнайният посетител наистина стои до леглото ми и вперил поглед в мен, се е отдал на дълбок размисъл. Загадъчна фигура, привидение... огромно, извисяващо се, мрачно, смътно, могъщо. Точно като в детски кошмар, но твърде убедително, за да отворя очи и да проверя има ли наистина някой.

Проклинах се за тази закъсняла реакция на преживяното през деня, за слабостта си пред първобитните страхове, но ужасът не отстъпваше. Накрая се засрамих достатъчно, за да погледна, но тъмната стая ми се видя съвсем празна.

Тъкмо да се обърна на другия хълбок и да потъна отново в сън, когато слухът ми долови лек шум до вратата. Замръзнах неподвижно, наполовина от страх, наполовина от... колкото и да ми беше неприятно — съвсем детска уплаха пред безименното чудовище от кошмара.

— Тремон! — тихо прошепна някаква жена.

Разсъних се в миг и се надигнах предпазливо. Щом разбрах, че пред мен има човек от плът и кръв, обзе ме недоумение и любопитство.

— Тук съм! — отвърнах също шепнешком.

Жената ме доближи с леки стъпки, без тъмнината ни най-малко да пречи на движенията ѝ, и приклекна до мен. Макар да различавах само смътните ѝ очертания, познах Вола.

— Какво има?

— Тремон, трябва веднага да се махнеш. Ще те убият, преди да се разсъмне. Току-що свърши съвещанието на всички големи клечки в замъка, които приказваха само за тебе.

Спомних си предупреждението на Артур. Значи прекалил бях въпреки прехваленото си логично мислене...

— Слушай ме внимателно — продължи Вола. — Аз няма да им позволя да направят такава мръсотия. Не ме интересува вярно ли е онова, което казват. Твърде рядко съм срещала дарба като твоята и не искам да гледам безучастно как ще я затрият.

Намръщих се.

— А какво толкова обсъждаха?

— Че не си Кал Тремон — прошепна наставничката ми. — Бил си изпечен убиец, пратен тук от Конфедерацията да ликвидира Владетеля Крийгън.

— Какво! — възкликах излишно гръмко.

Адреналинът нахлу в кръвта ми, забравих за умората и болката в главата.

— Шът... Не знам колко време имаме, може вече и да е късно. Все пак си ми твърде симпатичен и ще ти дам възможност да се преориши за живота си. — Тя се поколеба. — Вярно ли е това, което говорят?

Дължах ѝ честен отговор, но сега не беше моментът за възвишени прояви.

— Изобщо не разбирам защо плещят глупости — отговорих колкото мога по-искрено. — Дяволите да ги вземат! Отпечатъците от пръстите ми, генетичният код — всичко е в моето досие. Би трябвало да знаеш, че това съм аз и никой друг, а Кал Тремон за нищо на света няма да върши мръсната работа на Конфедерацията!

— Сигурно е така — промълви тя неуверено. — Но дори в системата на Диаманта хората от Цербер си разменят телата, когато им хрумне, и на твоето място не бих разчитала на този довод. Виж, мен всъщност не ме засяга, аз ще... Чакай, какво беше това?

И двамата се вцепенихме, дори не смеехме да си поемем дъх. Не успях да чуя нищо, тъй че след малко дойдохме на себе си.

— Трябва да тръгваш — настоя Вола.

— Но къде да отида?

— Не знам — искрено призна тя. — Във всеки случай гледай да се махнеш по-надалеч от имението Зийс. На първо време можеш да останеш в пустошта. Ако оцелееш в дивите земи и, да речем, поемеш на юг към имението Моуб, ще срещнеш магистри, членове на нещо

като религиозен орден — потомци на първите учени, стъпили на Лилит. Само там или в пустошта ще си в безопасност, а и единствено в Моуб можеш да довършиш обучението си. Няма да ти е леко. Най-вероятно ще загинеш някъде в пушинаците или служителите на Артур ще те заловят, но поне имаш известен шанс. Ако останеш тук, уверявам те — ще умреш, преди да изгрее слънцето.

— Готов съм да тръгна веднага.

— Знаеш ли как да се измъкнеш в тъмнината? — усъмни се Вала.

— Знам. Попадна ли някъде, първо проверявам къде е изходът.

— Налага се да страниш и от другите имения — предупреди ме тя. — След броени дни всички рицари по планетата ще научат за тебе. А сега върви, надалеч и бързо!

Сграбчих я в прегръдката си.

— Прекрасна госпожо, никога няма да забравя твоето благородство.

Наставничката ми тихо се засмя.

— Май сериозно вярвам, че ще успееш — промълви тя със смесица от увереност и почуда. — Да, убедена съм, че не е невъзможно. И дори се надявам да е така.

Пуснах я и се измъкнах в коридора, мъждиво осветен от маслени лампи в двата му края. Знаех накъде да се насоча, но нямах намерение веднага да си плюя на петите. Изчаках в една мрачна ниша, докато Вола се отдалечи. Може и да ми правеше най-голямата услуга, откакто се бях озовал на тая шантава планета, но аз отдавна вече не се доверявах напълно никому.

Щом тя си отиде, върнах си безшумно в стаята и оформих възглавниците и завивките в грубо подобие на спящ човек. После излязох, спуснах се през една от тесните дупки към служебните коридори, а след това се изкачих до етажа над стаята. Трудно намерих шпионката в непрогледния мрак — и то само защото знаех къде беше. Исках да проверя какво ще се случи. И без туй не се надявах да напусна пределите на имението Зийс, преди да вдигнат тревога. Първо трябваше да се уверя ще дойдат ли да ме очистят... и точно кой. Ако ли не, бях готов на сутринта да се върна в стаята и да чуя какво мисли Вола по въпроса.

Твърде важен беше фактът, че някак си са научили какъв съм.

В цялата Конфедерация го знаеха най-много трима или четирима, а на всички останали, освен на моя двойник в кораба, бяха изтрили от паметта тази информация. Припомних си обаче проникването в Командването на военните системи и допуснах, че биха могли да сглобят догадката парче по парче. Щом са го направили веднъж, нищо не пречеше да успеят и втори път. Пък и откъде да знам — може би Конфедерацията вече воюваше с онази загадъчна чужда раса?

Но дори и да бяха стигнали чрез откъслечни сведения до верния извод, това не означаваше, че са непоколебимо уверени. Току-виж само проверяват дали ще реагирам гузно. Ето защо смятах да започнем играта по моите правила.

Изведнъж чух шум в коридора. Двама души, пък може би и повече, вървяха с твърди, отсечени крачки. Вече бяха долу, точно пред вратата на моята стая. Видях ги да я отварят предпазливо.

Прецених, че всъщност са трима — двамата влязоха, а третият остана отвън. Нямаше как да не позная Артур. С него беше невзрачен наглед мъж на средна възраст, очевидно произхождащ от цивилизираните светове. И той носеше дрехи на магистър. В ръката си държеше малък фенер, който внезапно придава на стаята призрачно сияние.

— Няма го! — изумено прошепна непознатият.

— Какво? — изрева Артур.

Прекрачи към леглото и дръпна грубо завивките. Извъртя се — бесен от ярост — и аз за първи път в живота си видях толкова гадно изражение върху човешко лице.

— Някой му е прошушнал да бяга. Бог ми е свидетел, че ще науча кой!

— Нищо подобно няма да правиш — произнесе скритият трети мъж. Имаше странен глас, някак размит и неясен, почти механичен. Не говореше като човек. — Той е добре подготвен и кадърен агент. Дължни сме да предположим, че е един от най-добрите, вероятно дори номер едно сред сегашното поколение. Според мен се е досетил, че прекали днес следобед. Артур, трябва да го открием. Или го намери, докато е още слаб, или ще те препече с поглед, за да те схруска на една хапка. Засега е дребна неприятност, но може да се превърне в най-

опасния човек на тази планета, по-опасен дори и от мен. Артур, намери го и го убий, иначе някой ден той ще изтреби всички ни.

Грамадният магистър се поклони угоднически, ала лицето му не трепна от заплахите, погъделичкали самолюбието и разпалили надеждите ми. След миг обаче исполинът изрече думи, от които се смръзнах до мозъка на костите си.

— Да, Владетелю Крийгън.

Изругах наум, защото нямах възможност да огледам Владетеля на Лилит, без и той да ме зърне. Магистърът махна на другия мъж в стаята.

— Хайде, да вдигаме войските. Чака ни доста работа. Синковецът трябва да прекоси големи открити пространства, за да излезе от имението и да се скрие в дивите земи. Значи ще бърза, за да изпревари слънцето. Имаме шанс да го спипаме.

Двамата излязоха, чух отдалечаващото се тракане на ботушите им по плочките и камъните на пода. Въпреки това не помръднах, нито пък възnamерявах да се мястя оттук скоро. Разбира се, Артур беше прав — в никакъв случай не бих се добрал до пущинака преди изгрев, а да попадна на светло сред излезлите в полето пешки беше най-добрият възможен капан. Не, реших да си остана в скривалището още час-два, а през деня да се притая из ръкавите на замъка. Все никак щях да избягам, но подготвен, доколкото ми стигаха силите и когато самият аз преценя.

Почти не се наложи да се крия от някого и всичко се оказа по-лесно, отколкото външен човек би предположил. Не вярвах да им хрумне, че трябва да ме търсят тъкмо тук, защото изобщо не очакваха да остана. Опитни ченгета или агенти биха се сетили, но си имах работа предимно с дребни мошеници, наивни местни жители и двама-трима корави бивши военни като Артур. Е, няколко пъти се натъкнах на случайни хора, но си придавах съвсем нехаен вид и никой дори не ме забеляза. Бях загрижен повече да не ме видят онези, които ме познаваха. Успях дори да отмъкна една-две порции, пригответи за прислугата, така че засега не изпитвах никакви несгоди.

Все пак не исках да допусна фатална грешка, като подценя противниците си. Ако Крийгън още се мотаеше из замъка (а нямах

причина да смятам обратното), сигурно щеше да нареди разполагането на стражи по всички изходи. Не би било особен проблем — по двама надзиратели до всяка врата, особено из служебните коридори. Тогава измъкването ми по нищо нямаше да прилича на разходка, а не можех и да се бавя цяла седмица тук. Всеки изминал час намаляваше шансовете ми.

Обмислих всички възможности, стигнах до решение и зачаках падането на тъмнината. Сбогом, Зийс, дано рухнеш и изгниеш в тинята! Бях сигурен, че никога повече няма да зърна тези места.

Щом си помислих това, изведнъж се сепнах. Тай беше още тук, при оня садист и налудничавите му експерименти.

Ето защо изчаках късния следобед и се промъкнах при личителите. Вече се бях убедил, че почти всички заети в малката работилничка за ужаси приключват работата си рано. Не виждах причина да не се отбия там — единствената реална опасност бе да се натъкна на самия доктор Пон. Оценявах по достойнство силата му на магистър и изобщо не се стремях да се сблъскаме като врагове. Постарах се да се появя точно по времето за вечеря с надеждата пътят да е чист и не се изльгах. Не заварих никого.

Бързо се шмугнах в помещението, което винаги ще наричам „моргата“ и видях десетте унесени момичета. Побързах да отида при дребничката неподвижна Тай и загледан в нея, се опитах да избистря намеренията си. До този миг си представях, че идвам за нещо като сбогуване. Но сега вече разбирах, че не мога да я оставя на нежните грижи на доктор Пон...

Взирах се поред във всяко момиче сред все по-гъстия здрач. Да, тук никой нямаше нужда от осветление, но в падащия мрак залата изглеждаше особено подходяща за складиране на трупове. Та те *наистина* са мъртви, казах си тъжно. Ходещи покойници. Онова, което древните суеверия бяха изобразявали само като кошмарен сън, бе станало действителност благодарение на извратената местна наука. Бих искал да отнеса всички, ако ми е по силите. Не се съмнявах, че каквото и да им е причинил един луд, все ще се намерят нормални хора, които да поправят стореното... но бях безпомощен.

Без много-много да се замислям, вдигнах Тай от постелята и тръгнах обратно към убежището си в тайнния проход. Почти не усещах тежестта ѝ. Ако не беше нейното тихо, едва доловимо дишане, щеше

да прилича на кукла, а не на жив човек. След малко поех по предварително избрания път за бягство. Надявах се да се е стъмнило напълно, когато стигна изхода. Почти се бях спуснал под лявата стена на замъка, когато изведнъж осъзнах, че съм направил страхотна глупост, като взех Тай. Ако някой се върнеше в лабораторията и видеше, че я няма, веднага щяха да се досетят къде съм.

Но да я изоставя сега беше равносилно на хладнокръвно убийство. И освен това нищо нямаше да спечеля, защото постелята й в „моргата“ щеше да си остане празна. Глупост или не, връщане назад нямаше.

Макар че, ако бях зарязал Тай, щеше да ми тежи на съвестта, предстоящото не будеше у мен никакви угризения. Някъде из дебелите книги със закони има определения за различните видове убийства, а това, което се канех да извърша, попадаше в категорията „неизбежни“.

Отвъд ниския тунел започващо имението, откритият свят... и там стояха двама млади надзиратели от така наречените войски на Артур. Ако само подушеха къде съм, можеха да ми причинят страшна болка, да ме вцепенят на място, докато вдигнат тревога. Предпочитах да мина без подобни произшествия, а това означаваше да ликвидирам стражите. Щеше ми се и в момента да имам силата, позволила ми да превърна Кронлон в пепел или да възстановя стола от няколко жилави стъбла; ала се налагаше да се справя и без нея. Бях изправен пред проблема как да отстрания двама неприятели, до които тъй или иначе трябваше да се добера.

Разбира се, на моя страна бе предимството на изненадата. Нито бяха телепати, нито имаха други особени дарби, с които да ме открият. Сигурно просто съзнаваха добре мощта си и бяха сигурни, че засега съм лишен от подобна, така че очаквах да са непредпазливи.

Разнищвах няколко различни варианта как да ги подмамя при себе си, когато ми се мярна идеята, че Тай подхожда идеално за отвлечане на вниманието... стига да направлявам нейните действия с лекотата на доктор Пон. Пуснах я да стъпи на студения камък — достатъчно далеч от изхода, за да не могат да ни чуят.

— Тай, отвори очи — заповядах тихичко.

Клепачите й трепнаха и откриха очите. Отдъхнах си с облекчение заради надеждата, че няма да е толкова трудно, колкото си представях, но все пак трябваше да внимавам.

— Тай, изправи се и застани с лице към мен.

Тя отново ме послуша и аз се почувствах много по-уверен. Макар още да не знаех колко заповеди наведнъж може да изпълни...

— Тай, кажи ми съвсем тихо „здравей“.

— Зздравей — изрече тя безизразно, с лишен от живот глас.

Потръпнах. Е, сега бе моментът да видя с колко сложни указания ще се справи.

— Тай, искам да направиш две крачки напред, да спреш, да се обърнеш, да вдигнеш дясната си ръка и да кажеш „ела тук“.

Това стигаше за проверката.

Тя постоя неподвижно още секунда, после извървя двете крачки, обърна се и изпълни безупречно останалото. Усетих някаква особена еротична тръпка, докато я гледах. Какво послушание... мечта за някой хормонясал хлапак, само че на мен повече ми намирисваше на некрофилия.

Оставаше да проверя дали състоянието й е подобно на хипнозата и мога ли да отлагам нейните действия във времето.

Наредих ѝ да направи две-три дреболии, но да чака, докато произнеса думата „бягство“. След малко изрекох думата и тя се подчини, после поисках още нещо от нея, накрая повторих „паролата“. Тай незабавно изпълни първоначалните ми заповеди. Бях доволен.

Нарочно избрах да мина оттук, защото почти до изхода стърчеше доста голям камък. Имах намерение да се възползвам докрай от обстоятелствата и вече започвах да си мисля, че не е било чак толкова лошо хрумването да взема и момичето.

— Слушай ме внимателно. Забрави всичко досега. Ето какво ще направиш, когато ме чуеш да казвам „капан“...

Коридорът свършваше с пещера, чийто отвор тъмнееше. Двама стражи — юноша и малко по-възрастна от него жена, седяха и скучаяха. Носеха черните куртки, панталони и ботуши на хора от войските на Артур. Сигурно отдавна чакаха тук и вече бяха изчерпали запаса си от клюки и празни приказки, но нямаха особен избор. Трябваше да пазят изхода, за да не се промъкне някой или — още по-зле — магистърът да мине на внезапна проверка и да ги завари как кръшкат от задълженията си.

Бяха се поотпуснали от увереността, че преследваният вече се е махнал и нищо, ама нищо интересно не може да се случи. Точно тогава за свое учудване чуха нечии стъпки по коридора. Двамата скочиха и запристигаха натам, напрегнати и любопитни.

— Но това е... някакво момиче — слизано промълви жената.

Другият надзирател кимна и подвикна:

— Коя си? Какво търсиш насам?

В гласа му звучеше властна самонадеяност. Не изпитваше съмнения в способностите си да се справи с всякакви предизвикателства.

Дребната фигурка, озовала се вече само на няколко крачки от него, трепна и се плъзна тихо зад големия камък. Скри се от погледите им.

— Що за детски щуротии?! — промърмори сърдито юношата.

Но съратничката му по-трудно се отърсваше от подозителността си.

— Внимавай! Може да е клопка. Спомни си, че все някой е казал на оня да бяга. Хайде да я пораздрусаме малко.

— Уф, само си измисляш проблеми — изръмжа недораслият мъж, но изглежда не беше достатъчно нахакан, за да отиде при момичето.

— Ето, това засега ѝ стига — гордо заяви жената.

— Не я чувам да охка — попритесни се другият. — Наистина ли я друсна?

— Сигурна съм — увери го тя. — Я да видим. Дребосъче като нея трябва да е вече в несвяст.

Двамата заобиколиха камъка и съзряха момичето, явно изпаднало в безсъзнание, проснато на пода.

— Божичко, Марл, ама какво си ѝ направила? — загрижено промърмори юношата. — Прилича на труп.

Те се наведоха над безжизненото тяло, забравили за каквато и да е предпазливост. Когато главите им се доближиха на броени сантиметри, налетях с крясък от другата страна на пещерата и преди още да се отърсят от вцепенението на изненадата, сблъсках черепите им с все сила.

Не бях правил подобно нещо от учебните тренировки с андроиди, но за Бога, стана съвсем както трябва. Важното е да избереш

подходящия момент, казах си доволно. И да познаваш дребните човешки слабости.

Видях, че юношата е мъртъв. Жената все още дишаше, макар главата ѝ да кървеше изобилно. Бързо и безшумно й счупих врата, завлякох телата навътре и ги прикрих, колкото можах. Точно сега нямах нужда от шумотевици, а и изчезването им щеше да е достатъчно за неприятно раздвижване наоколо.

В края на краищата главна отговорност на Артур беше сигурността на замъка и едва ли щеше веднага да познае дали двамата стражи са били нападнати отвътре или отвън. Разчитах на това, както и на общото недоверие, че някой с уменията на пешка би могъл да убие с голи ръце двама надзиратели.

Зачудих се защо не бях постъпил по същия начин с Кронлон още в самото начало. Да, този проклет свят бе поизцедил самочувствието ми, едва сега започвах да се опомням...

Взех Тай на ръце, за да вървим по-бързо, напуснахме замъка и се заспушахме към долината.

За първи път картата, подгответа от разузнаването и натикана в главата ми, започна да ми служи. Разбирах, че дивите земи — джунгли, редки гори, планини и мочурища — се простираха като буферни зони между отделните владения на рицарите.

Не ми беше трудно да се ориентирам из самото имение Зийс в тъмнината. Селяните вече си лягаха или бъбреха след вечеря, така че не очаквах да заваря на открито друг освен пастирите, но можех лесно да мина далеч от тях.

От трите си страни долината се извиваше нагоре като паница, а четвъртата опираше в заблатено езеро, чиято вода сигурно не беше съвсем безопасна. Веднага отхвърлих този маршрут — не бих джапал в тресавища дори през деня. Знам ли какви враждебни твари се таяха там? Значи оставаше да се прехвърля през планините, което също бе твърде неприятно. Без никакви пособия и инструменти, при това — понесъл Тай, щях да съм принуден да се придържам към утъпканите пътеки, а войничетата на Артур вероятно вече разполагаха постовете си край тях.

Картата ми подсказа, че предстоеше да изкача около шестстотин метра надморска височина, после да се спусна почти още толкова, преди да достигна горите отвъд билото. За жалост, имах на

разположение подробна релефна и политическа схема на планетата, но не и пътна такава. Нямаше друг начин — трябваше сам да надушвам откъде е по-добре да мина, пък и не биваше да бъда особено придирчив в сегашното си положете.

Оказа се лесно да открия пътеките, но ми се стори, че те не се използват много често. Разбира се, мрежата от пътища в имението все никак щеше да ме отведе към планинския склон, накъдето и да тръгнеш.

Понякога се налагаше да залягаме с Тай, защото над главите ни прелитаха грамадни безили с ездачи. Бръмчаха като множество едновременно работещи мотори, но животните бяха твърде едри и тромави, а езачът би могъл да забележи някого под себе си само при голям късмет. Ала получеше ли сигнал от земята, щеше да ме връхлети на секундата и едва ли бих могъл да се защитя.

Е, ако всички пътеки приличаха на първата, която намерих, поне не ми предстоеше трудно изкачване. Очевидно просеката бе предназначена за каруци — широка, равна и с множество плавни завои по склона. За съжаление виеше се на зигзаг нагоре и всеки патрул би имал чудесен обзор към вървящите под него. Това ме тревожеше. Все пак не бягах от обикновени преследвачи. На тези им стигаше да ме зърнат, за да ме повалят с поглед.

Но нямаше какво друго да правя — тръгнах по пътеката веднага и колкото се може по-бързо. Разчитах на щастливата случайност и на факта, че ме издирваха повече от денонощие. Накарах Тай да яхне гърба ми и се уверих, че няма да се пусне, докато не й кажа.

Бях изминал около четвърт от пътя до билото, когато отдолу чух гласове. Спрях и се заслушах внимателно, ала хората бяха далеч под мен и доколкото разбрах, вървяха пеша. Гласовете им едва-едва долитаха до моите уши, но пък и не бе необходимо да се чудя особено кой ли е тръгнал насам в този късен час.

Реших, че най-добрата тактика ще е да поддържам разстоянието и продължих нататък. Само няколко минути по-късно дочух и други гласове. Този път ми се стори, че си приказват две жени, докато ония, предишните, несъмнено бяха мъже. Осъзнах, че Артур е направил най-разумното за конкретната обстановка. Единият патрул слизаше по пътеката, другият го пресрещаше някъде по средата... и междувременно заклещваха всеки, попаднал помежду им.

Опитах се да преценя колко път оставаше до слизашата двойка. Беше почти непосилна задача. Можех само да се надявам, че са достатъчно далеч, за да успея да се добера до долните слоеве мъгла, която винаги закриваше небето над имението Зийс заради температурната инверсия, причинена от планинския пръстен. С падането на нощта мъглата се сгъстяваща и спускаше още по-надолу. Забързах към почти плътната сива пелена, може би на само още два завоя над мен. Без Тай щях да съм по-пъргав, но я възприемах като задължение, което бях си наложил сам. Реших твърдо, че ще се погрижа да се пробуди отново за живота. Ала краят на силите ми наближаваше и нейните четирийсетина килограма се отразяваха все по-зле на гърба и врата ми.

Само още един завой нагоре и щях да се скрия в мътилката... когато разбрах, че не ми е съдено да я достигна. Гласовете на жените се чуха съвсем ясно, различавах дори размитото, призрачно сияние на жълтеникав фенер, явно носен от патрулиращите. Заоглеждах се за някакво скривалище, но пътеката бе изсечена в твърда скала, а отвъд външния ѝ ръб имаше само въздух и дълго, протяжно падане в пропастта. Единствено нисичък бордюр предпазваше някая подхълъзнала се каруца от полета надолу.

Нямах нито време, нито възможност да избирам — и бордюрчето щеше да ми свърши работа. Казах си кисело, че ей сега ще проверя дали тялото на Кал Тремон наистина го бива за нещо.

Безпокоях се и за идващите отдолу мъже, но в момента те бяха по-малката ми грижа. В тази адска чернилка даже светлината от фенера не би им помогнала да ме видят.

Извънредно предпазливо спуснах себе си и своя жив товар и след няколко секунди вече висях на ръце, вкопчил пръсти в ниската каменна преграда. Тай така тежеше на гърба ми, че за малко не извиках от болка, но не бях преминал успешно всички тренировки и изпитания в живота си, за да се издъня точно сега, нито пък седмицата спокойно съществуване можеше да заличи наученото през месеците въргаляне в калта. Успях да се задържа, питайки се колко ли време остава, преди пръстите ми да се откажат сами.

Отново разчитах да ми помогне типичното човешко поведение... понеже в момента се нуждаех от каквато и да е помощ! Тези хора се размотаваха нагоре и надолу по пътеката, откакто бяха пратени тук, и

допусках, че досадата е надмогнала бдителността им. Както бе станало и с двамата стражи в замъка.

Жените бавно се търбраха надолу. Едната подритна нехайно някакво камъче и то прелетя на косъм от главата ми.

— Е, поне се махнахме от тая смрадлива мъгла — отбеляза вардиянката с облекчение.

— Щъкъ, нека сега и момчетата подгизнат малко — злорадо отвърна другата. — Ако не бързаме толкоз, може и да се зазори, преди пак да ни е дошъл редът за изкачването. Тъкмо ще ни свърши смяната...

— Добре се сети! — похвали я първата. — Писна ми от тия чукари. Искам нещо топло за ядене, баня и легло, пък не ми дреме в какъв точно ред ще ги получа.

Вече бяха съвсем близо, завиха и тръгнаха по правата към моето опасно и все по-неуютно гнезденце на почти отвесния склон. Можех само мислено да ги подканям: „Не спирайте! Не спирайте!“ Но, както се знае, има си закон за всеобщата гадост и те спряха след три-четири метра. Трябаше просто да обърнат глави, за да видят моите впити, издранни пръсти.

— Ей, я виж! Идват! — посочи едната.

Ръката с изпънат показалец беше отвратително близо до очите ми.

— Да постоим тута, а?

„Не, не, изобщо не ви се, иска да оставате тук!“, примолих се с такава сила, че ако в природата изобщо съществуваше екстрасензорно общуване, двете жени трябаше непременно да ме чуят.

— И да убием още малко време, а? — измънка другата. — А, не. Що да не слезем? Тъкмо по-скоро ще се махнем от влагата.

Когато се отдалечиха от бордюра, аз си позволих да полюбопитствам докъде са се изкачили мъжете. Фенерът им вече беше само два завоя по-надолу, а и вардиянките сигурно щяха да ме осветят, когато минеха по отсечката под мен. Трябаше да избера много точно момента и да не вдигам никакъв шум. Проследих с поглед светлинката, изпреварила ги преди завоя към долната прива отсечка. Беше на двайсетина метра.

Едва не провалих всичко, защото жените се показваха точно в мига, в който изпълзях с непосилния си товар върху пътеката.

Замръзнах неподвижно, досущ като Тай.

— Чу ли нещо? — попита едната.

— Ъхъ — наежено промърмори другата. — Май беше точно пред нас. Хайде, по-кратко и да внимаваме!

Не прекалявайте с вниманието, пожелах им безмълвно. Бях принуден да се надигна и да продължа нагоре, преди стражите да са ме застигнали, ала сега най-малко от всичко на света ми се искаше да стана. Болките в гърба и врата ме изтезаваха, имах чувството, че съм си изтръгнал ръцете от раменете. Изстисках от себе си запасите енергия, които природата пази за краен случай, опитах да си помогна и с внушение, за да се отърва от преумората. Не беше трудно да потисна болевите си центрове, но облекчението се оказа твърде фалшиво. Мускулите, сухожилията и ставите ми бяха напрегнати до ръба на поносимото и не можех да се отърва от страданията си, като просто престана да ги забелязвам. Питах се колко ли остава до билото и дали ще успея да се довлека дотам. Не исках да си помисля какво ще се случи, ако се сблъскам с още един патрул по пътя. Закрачих тежко към гостоприемно подмамващата ме мъгла и изчезнах в нея.

Дори да имах сили, не бих могъл да вървя по-бързо, защото не виждах и на три метра пред себе си, докато вдишвах с мъка лепкавия влажен въздух. Все пак приех укрилата ме сивота като приятел и съюзник — единствения ми помощник в този побъркан свят.

Вече не се беспокоях за идващите след мен мъже. Като хора, налегнати от скуката, сигурно щяха да поспрат за няколко лафа с другата двойка. Така получавах скъпоценни минути преднина. А и фенерът нямаше да им свърши работа в мъглата, щяха да се туткат също като мен. Ако не се натъкнеш на още някого и успеех да се прехвърля на отсрещния склон преди изгрев, вярвах, че ще им се изплъзна.

Небето видимо изсветляваше, когато привърших изкачването, но вече не ме беше грижа за нищо. Оттук нататък щях да се спускам към дивата пустош и се надявах, че е още рано за обикновени пътници. Всяка крачка представляваше истински кошмар, но аз се напътвах, пришпорвах се, защото трябваше да премина през равнината и да се скрия, преди да е настъпил денят. Предполагах, че от тази страна на

склона няма патрули. Не че не биха се сетили да ме потърсят и тук, но Артур не разполагаше с безброй служители и щеше да се постарае преди всичко да ме задържи в границите на имението. Едва когато откриха убитите стражи, със сигурност щяха да се разшетат трескаво и да разширят издирането към неподвластните им територии.

Поне се надявах да е така.

Измъкнах се мокър до кости от долните слоеве на мъглата, през която бях вървял последните два-три часа. За първи път, откакто стъпих на планетата, съчетанието от влага, ветрец и голяма надморска височина ме смрази. Стана много светло, слънцето щеше да се покаже след броени минути и вероятно да поразпръсне тежките облаци.

Щом се измъкнах от планинската мъгла, видях Лилит различна от подреденото имеение Зийс. Плавно издигащи се хълмове, гъсто обрасли с дървета — навсякъде тъмна зеленина. Местността беше странно смълчана. Най-сетне повярвах, че ще стигна до по-сигурно убежище.

Не можех повече да нося Тай, ето защо й заповядах да върви до мен. За да не я карам да подтичва, забавих крачка, освен това трябваше да напредваме предпазливо. Тук каменната пътека също беше хълзгава от влага и не исках да ни сполети някоя злополука, не и когато оставаше толкова малко до непосредствената ми цел.

Слънцето вече превръщаше околността в парна баня, когато реших, че не издържам повече и избрах едно местенце недалеч от пътеката, но прикрито от любопитни погледи и поне наглед безопасно. Поисках от Тай да се ослушва и да ме събуди, ако забележи някого наблизо, после се проснах на тревата под храстите и се отпуснах за първи път от много време насам. Колкото и да бях скапан, въодушевявах се от постижението си.

Избягах! Успях! Най-после, откакто ме натикаха в това тяло, отново бях свободен! Чувствах се почти божествено.

Ала заядливото гласче, което никога не мълкваше в главата ми, подхвана съвсем друга песен. „Добре бе, свръхчовеко — присмиваше ми се то. — Сега си гол и бос без оръжие на чужда и непозната планета, чиито обитатели са се наежили срещу тебе. Отгоре на всичко си натресе едно момиче, което повече прилича на робот. Нямаш къде да отидеш, няма и кой да ти помогне. Хайде да те видя — какво ще правиш?“

Хрумна ми само един отговор. Потънах в най-дълбокия си сън.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ОЩЕ ЕДИН СЕ ЗАБЪРКВА

Нямам представа колко спах тогава, но се събудих по някое време през деня и изобщо не се почувствах по-добре. Цялото ми тяло пак си ме болеше, освен онези негови части, които не усещах, а и дребните камъчета по земята не ми бяха помогнали да си отдъхна. Въпреки всичко струваше ми се, че ще мога да се справя, стига да не се катеря отново по планини, понесъл Тай.

Поне нямаше да гладуваме. Навремето Уордън, описал Лилит като райски свят, явно не бе сбъркал прекалено. Всичко, което отглеждаха за храна в имението, беше произлязло от диви растения и макар че не очаквах вкусът им да е също толкова добър, би трябвало да намерим достатъчно, за да си напълним stomasите.

Но какъв ли смисъл имаше да го правим? Лошото на бягството от затвора е, че насочваш цялата си енергия в измъкването. Таиш само смътни розови идеи какво ще предприемеш после и те обикновено се оказват крайно непрактични. Същото стана и с мен. Моуб се намираше на около 4800 километра на югоизток... прелестна разходчица при всякакви обстоятелства, а когато местните величия те гонят, за да ти вземат главата, заветната ти цел все едно е на друга планета.

Не, те не бяха се отказали. Само няколко минути след като се събудих, вече виждах в далечината грамадни черни силуети — широки крила, крепящи във въздуха тяло като на гигантски червей, а край главата множество стърчащи пипала. Нямаше съмнение, че бяха безили от войските на Артур. Седях и се възхищавах на властта на ездачите над могъщите твари, в чийто полет нямаше нищо нормално, тъй като те по-скоро се гънеха подобно на змии във въздуха.

Волю-неволю се налагаше да измисля какво ще правя — и веднага, и в малко по-далечно бъдеще. Не бе възможно да остана на същото място. Първо, имахме нужда от храна, и второ, твърде близо бяхме до пътя, водещ право към имението Зийс Колкото по-голямо разстояние ме делеше от Артур, толкова по-добре.

А ми предстоеше неприятно и по принуда бавно пътешествие. Вече осъзнавах, че столовете и замъците не са единственото нещо на Лилит, което се поддържа с контрол над микроорганизмите. Всъщност на цялото многообразие бе наложен определен ред. На тази планета изобилстваха растенията и насекомите, но нямаше и следа от млекопитаещи или влечуги. Не се притеснявах за различните бактерии. С изключение на особените микроорганизми в Диаманта всички останали дребни гадинки бяха твърде чужди на човешката биология и не можеха да ѝ навредят. Но насекомите гъмжаха в безбройни разновидности и размери. В имението някак ги държаха настрана. Ала сега се бях озовал в див свят, където милиони същества, някои съвсем миниатюрни, летяха, подскачаха и пълзяха. Тялото вече ме сърбеше от няколко ухапвания, а когато огледах Тай, открих и по нея червени петънца.

Вярно, трябваше само да пообиколя из храсталаците, за да намеря познатите и подходящи за ядене дини или ягоди, макар че почти не можех да се възползвам от тях. Тук хранителните вериги бяха благоприятни за насекомите, не за хората. Каквото узрееше, веднага ставаше вкусна хапка за тях. Все пак открих достатъчно храна, за да се поуспокоя, а имах и с какво да залъжа Тай. Водата не беше проблем, защото навсякъде се натъквах на поточета и изворчета. Някои изглеждаха твърде мръсни, но предполагах, че микробите в мен и в момичето ще ни предпазят от най-лошото.

Чак когато се погрижих за най-неотложните ни нужди, си позволих да помисля не само за това, какво ще правя през следващия час. Признах си, че просто няма начин да успея съвсем сам, щом съм принуден да стигна до имението Моуб, да помогна на Тай и в същото време да не попадна в лапите на Артур. Имах нужда от приятели, способни на повече неща от мен. Само че познавах ли изобщо някого на Лилит, който вече да не се е втурнал по следите ми или пък да не си стои добре затворен в Зийс? Отговорът изглеждаше очевиден и обезсърчаващ.

Все пак трябваше някак си да открия отец Бронц и да го убедя да ми помогне. Разсъдих, че ако старият свещеник не пожелае да го направи заради мен, поне би се загрижил за Тай — нали все пак прояви към нея известно съчувствие. Значи Бронц... но къде беше сега той? Напъвах се да си припомня. Минаха около две седмици, откакто

говорих с него и тогава бе споменал накъде ще тръгне. На юг; това беше добре, защото можехме да вървим край пътя. Да, май следващата спирка от обиколката му беше имението Шемлон...

Картата отново се разтвори усърдливо пред мисления ми взор и веднага видях Шемлон, на двайсетина километра разстояние.

Щом взе да се свечерява, поехме успоредно на пътя, за да се прикриваме, доколкото можем, от случайни патрули, вестоносци или други натрапници. Нямаше оживено движение, но следобед бяха минали каруци и дори неколцина магистри, отправили се пеша по някакви свои дела. Не се заблуждавах, че в Шемлон още не са научили за мен. Безилите сто на сто бяха отнесли някой куриер нататък.

Е, предстоеше ни дълго и опасно пътуване, но то не ме беспокоеше особено. Поне имах някаква цел и причина да вървя към нея.

Минаха няколко дни в криене и нощи на бавно тътрене, докато доближим границите на имението. Случваше се и да търсим храна по-дълго, отколкото ни се искаше, но Лилит, общо взето, се оказа земя на изобилието. Е, не би ми харесало особено, ако трябваше да изхранвам цяла сюрия гладни гърла, но за двама ни беше предостатъчно.

Разликите между Шемлон и Зийс се забелязваха веднага. Хълмовете отстъпиха пред плоска равнина, почти изцяло покрита с тънък воден слой. Щом се вгледах внимателно, установих, че тук отглеждат „растя“ — подобно на ориз растение с червеникави зърна, основна съставка от храната в Зийс. Вече знаех откъде си го доставят.

Наглед имаше само едно голямо село от множество изменени растения „бунта“, подредени в огромен кръг около главната сграда — просторна къща със стени имитиращи боядисани тухли. Първобитна измислица, също като замъка на Тийл, с поне стотина стаи, събрани в чудновата геометрична главобълъсканица, която според здравия разум не би могла да остане дори за миг едно цяло. Явно хората в Шемлон бяха значително по-малко, отколкото в Зийс, макар размерите на имението да изглеждаха приблизително същите. Може би местното стопанство нямаше нужда от толкова работна ръка или пък рицарят беше с по-нисък ранг от господаря Тийл.

Това ме разтревожи сериозно, защото беше минало доста време, докато се добера дотук. Вероятно Бронц вече си бе тръгнал. Пък и в едно-единствено голямо село трудно бих се прикрил сред пешките. Налагаше се да пипам по-грубо, защото оцеляването ни зависеше от това. Дадох си още един ден за проучване на ситуацията и накрая си избрах място, където работеше само един човек. Поправяше шлюз на канала, напояващ оризищата.

Накарах Тай да се притаи в храстите и излязох на открито в здрача — по това време повечето от превиващите гръб на полето вече се завръщаха в селото, а мъжът пред мен явно също се канеше да привърши. Дръзко тръгнах към него. Голотата му показваше, че е от пешките, колкото и умел майстор да беше в занаята си. Моето нехайно държание и груба външност не събудиха подозрения у него.

— Здрави — казах му що-годе дружелюбно. — Новак съм тук и едни хора си направиха майтап с мен. Пратиха ме за никаква глупост ей там в калта, а като се върнах, вече нямаше никой.

Мъжът вдигна обрulenо от вятъра лице със сивееща брада. Ухили се.

— Знам им номерата аз. Почакай малко и ще те заведа в селото.

Кимнах с благодарност. Бе се отнесъл толкова добродушно, че наистина се намразих за онova, което щях да направя. Гадна работа в един гаден свят.

Побъбрихме за дреболии и полека насочих разговора в желаната посока.

— Да знаеш, бях католик, когато живеех във Външния свят. Някой ми спомена, че тъдява имало един пътуващ свещеник. Да не ме е взел и той на подбив?

— А, не, отецът си е съвсем истински — отвърна възрастният работник. — Мина оттук наскоро. Жалко, че си го изтървал. Не вярвам да дойде пак преди края на жътвата след няколко месеца.

Престорих се на учуден.

— Че накъде е тръгнал?

— Към други имения — обясни леко изненадан събеседникът му, сякаш би трябвало и сам да се досетя. — Може би вече наближава Мола след доста път на запад оттука. Добър човек е отчето, само дето не си падам по неговата вяра.

— А кога по-точно беше това? — упорствах аз. — Тоест, кога потегли?

— Ами, оня ден... а защо питаш?

Въздъхнах.

— Защото съм Кал Тремон — рекох му и докато човечеца още ме зяпаше учудено, аз го убих — бързо и безболезнено.

Отнесох безжизненото тяло в храсталака, за да не го открият веднага.

Картата в главата ми показва къде е Мола — дотам имаше още тридесетина километра по път, отбиващ се от този. Само два дни с каруца, теглена от „ак“, както обикновено пътуваше отец Бронц, но за нас щеше да бъде дълго ходене, изпълнено с влага, жилиещи насекоми и недохранване.

Тъжно ми беше от убийството на стареца. Не бих се и замислил да пречукам някои хора — особено тукашните управници като Артур, Пон, Тайл и дори самия Марек Крийгън. Не изпитвах никакви угризения за Кронлон, но скърбях за человека, който говореше с мен като с приятел и бе съвсем невинен в цялата гнусна история. Съжалявах, макар да разбирах, че съм сторил неизбежното. Немислимо беше да отида с него в селото, а каквото и друго да направех, той щеше да пусне мълвата и първият срецнат надзорител да изкопчи всички подробности...

Все още не можех да забравя изражението на неговото лице, когато му казах името си — явно това видение щеше да ме измъчва дълго. Погледът му показваше недвусмислено, че никога не е чувал кой и какъв е Кал Тремон.

Още два дни предпазливо промъкване. Още два дни досадни мушици, гнили плодове, застояла вода, бури, от които нямаше къде да се скрием, непроходима кал, драскотини и набити пети. Единственото хубаво нещо откакто се махнахме от имението Зийс, беше небето — сега го виждах ясно с дълбоката му синева и нежни червени и виолетови ивици. Тук кафеникавите облаци никога не го закриваха напълно. Нощем дълго съзерцавах звездите — ободряваща, но и печална гледка. Не, повече нямаше да стигна до тях.

Оставаха ни три-четири километра до имението Мола, когато забелязах малък бивак встрани от пътя. Твърде необичайно явление по тези места. Любопитството ми се пробуди, а заедно с него и опасенията. Нима вече поставяха постове по пътя?

Мъждукаше огънче, изтляло почти до жарава и едва-едва разкриващо чиста и спретната постеля. Огледах набързо грамадния „ак“ — закръглено чудовище с мъничка глава, зад което теглената каруца приличаше на дребна играчка. Животното ми се видя жизнено и в добро състояние, а и талигата също изглеждаше здрава. Значи пътниците не са спрели тук заради повреда... всъщност май имаше един-единствен пътник, решил се да спи наред пустошта. Явно човек с положение, може би дори магистър.

Оставил Тай в храстите и припълзях по-наблизо, за да проверя що за човек е. Сто на сто беше мъж, защото хъркането му можеше да стресне и мъртвец. Надеждите ми оживяха отново. Не, невъзможно е, казах си. Та нали ни е изпреварил с цели два дни, защо да се бави току пред имението... но беше точно той и никой друг!

Намерих отец Бронц.

Във възбудата си поразместих клонките, макар че при това хъркане шумът изобщо не би трябвало да достигне до слуха на спящия. Въпреки туй очите му се отвориха мигновено. Без да трепне, той изви глава, гледайки ме невярващо и учудено.

— Отче Бронц! — обадих се с доста гръмък шепот. — Аз съм, Кал Тремон!

Свещеникът се закиска, седна, протегна се с прозявка, после разтърка енергично очите си. Нерешително излязох на открито. Нямах никакви основания да се доверя на този човек, но след като претеглих всичко, реших, че не ми остава друг избор, освен да го сторя.

— Тремон! — изграчи той с все още дрезгав от съня глас — Крайно време беше да се появиш. Почти те бях отписал.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ДИВАЦИ И АМАЗОНКИ

Стоях като зашеметен и го зяпах. След малко все пак успях да измънкам:

— Чакахте ли ме?

Той огледа местността и отвърна с язвителен тон:

— Иначе защо да отсядам в този чудесен хотел сред природата?

Ела тук. Ще сваря малко чай.

Тръгнах към него, но изведнъж се заковах на място.

— Забравих Тай! — възкликнах по-скоро на себе си.

— Нали ти казах, че имам чай — троснато отвърна той. Май не бе чул добре.

— Не, не. Говоря за Тай, момичето.

Отецът се разсмя.

— Бре! Значи *ти* си я отвел! В Зийс доста се чудиха какво е станало.

Реших да настаня спътничката си по-близо до огъня. Пък после да се занимаваме с подробностите. Поне вече не бях сам, а и Бронц нито ме бе изпепелил, нито ме заплашваше по друг начин, тъй че каквito и да ги дрънкаше, времето работеше в моя полза.

Пренесох Тай в бивака. Свещеникът веднага се надигна и започна да я оглежда обстойно почти като доктор Пон, но със съчувствие и загриженост.

— Ама че копеле — промърмори след малко. — Дано се продъни в ада вовеки веков!

— Можете ли да направите нещо за нея? — попитах искрено разтревожен. — В момента е като жив робот.

Отецът въздъхна и се замисли.

— Ако бях лекар, щях да мога. Защо ли на времето не се занимавах повечко с биология... Ясно виждам къде се е намесил, но не смея да рискувам. Току-виж ѝ причиня неизлечими мозъчни вреди или

направо я убия. Не, просто ще трябва да намерим някой друг, способен да й помогне.

— Само не и в нечие имение — възразих плахо. — Веднага ще я върнат на доктор Пон.

— Няма да е в имение — съгласи се Бронц, явно размисляйки. — И ти не бива да се мяркаш никъде. Ще се погрижа да попаднете на сигурно място, където ще получиш каквато помощ ти е нужна, а с Тай ще се заемат опитни хора. Предполагах, че ще имаме проблеми в намирането на скривалище и съюзници, но не очаквах чак такива затруднения.

Той отново въздъхна, върна се при разпаленото огънче, отстрани котлето от пламъците и пусна в него някакви стрити листа от кесия, вързана на пояса му. Забелязах, че там висяха няколко такива.

— Хайде, седни — покани ме отецът. — Чаят ще бъде готов след три-четири минути, пък и без това трябва да убием малко време.

Послушах го. Вече се чувствах по-добре. Но ми се искаше да науча повече от отец Бронц.

— Казахте, че сте предвидил нуждата от скривалище и сте ме чакал... Може би не е зле да ми обясните защо.

Той се засмя.

— Синко, доста късно се махнах от Зийс. Всички големи клечки се бяха събрали за празненството и настояваха, че е редно да присъствам. А и с херцога сме стари приятели... случва се да му правя от време на време по някоя услуга.

— Помня добре онази нощ — уверих го. — Точно тогава убих Кронлон, като взех първия си изпит, така да се каже. Мислех обаче, че отдавна сте заминал.

— Такива бяха намеренията ми — кимна той и разля чая в две чаши, майсторски издълбани от малки кратуни. — За съжаление по тези места политиката е над всичко. Няма значение. Така или иначе, закъснях с два-три дни за Шемлон и още бях там, когато пристигнаха вестоносци. Съобщиха, че си бил осъден на смърт в Зийс, но си избягал и сега си издирван престъпник. Синко, доста се е напекло около тебе. Всеки от пешките, който дори *помогне* да бъдеш открит, повече не ще се въргаля в калта, нито пък ще страда от гнева на надзирателите.

Кимнах. Беше точно както го предполагах и може би затуй сега ми поолекна на душата за първи път след убийството на стареца.

— Нямаше нужда да съм прекалено умен — продължи Бронц, — за да се досетя, че ще изпиташ нужда от приятел, пък аз май ти бях единственото другарче извън Зийс. Затова се постарах да обяснявам наляво и надясно накъде ще тръгна. Не исках да ме завариш в Шемлон, защото там живеят доста нагъсто, затова се насочих към Мола и вчера спрях тук. Готов бях да остана, докато някой не започне да ми досажда прекалено с въпроси или докато ти не се появиш. Все пак трябва да се мерна и в Мола, нали разбиращ, за да не предизвиквам излишни подозрения...

— Толкова лесно сте предвидил постъпките ми — промърморих.
— Защо и Артур да не е могъл да стори същото?

— О, сигурен съм, че му е минало през ума — весело отвърна отецът. — Някои от летящите патрули ми обърнаха внимание, мина и никакво човече да те опише и да обясни как да съобщя за тебе, ако те забележа. Но не виждам защо да се беспокоим. Синко, та аз съм един от тях. Може да им хрумне, че ще ме потърсиш, но никога не биха си и помислили, че няма да те препека на място или да те издам.

Отпих от чая.

— Значи няма да го направите?

— Разбира се, че няма — натърти той малко ядно. — Иначе щях ли да си правя труда да те чакам? Не, синко, в този бастион на най-първобитното общество, каквото някога е съществувало, аз ще възродя заради тебе един църковен обичай, забравен вече две хиляди години! Нарича се право на убежище. В древните епохи, на планетата на нашите праотци Земята църквата е била могъща, имала е политическо влияние, дори много-много не се е подчинявала на светските власти, защото всички ние дължим по-голяма почит на нашия Бог, отколкото на кралете. Всеки преследван, особено политическите престъпници, са могли да нахълтат в катедралата или даже в някая селска черквичка и да поискат убежище. И свещениците защитавали такива хора от гоненията на властниците. Е, ти също ме молиш за помощ; как бих могъл аз, един християнин, да ти откажа? До гуша ми дойде от тази безбожна тирания. И освен това — той ми намигна с усмивка — наскучах се през последните десетина години.

Ухилих се и си допих чая. Отецът пак ми напълни чашата.

— Сега да чуя — изрече Бронц, като се настани удобно на постелята, — какво ти се иска да направиш?

— Естествено да върнат Тай в нормално състояние — отвърнах веднага, — но ми се ще и да довърша обучението си. Увериха ме, че имам заложби поне на магистър и аз на всяка цена желая да достигна истинското си равнище, като овладея дадената ми сила.

Моят събеседник кимна.

— Разумно. А това, че първо помисли за Тай и дори си рискувал шансовете си за спасение, за да я измъкнеш, говори много в твоя полза. Но да речем, че те отведа в имението Моуб при онези смахнати учени и ти овладееш докрай дарбата си. Да речем, че станеш нещо повече от магистър... например стигнеш равнището на рицар. А после?

— Ами... — Замислих се над въпроса му. Всъщност какво точно исках да направя? — Предполагам, че ако имам силата, някой ден ще се върна в Зийс и ще го обява за свое имеение. После... ще видим.

Отец Бронц тихичко се кикотеше.

— Значи си намислил да ставаш рицар, а? Кой знае, възможно е и да успееш, Кал. Може би... Но да вършим нещата едно по едно. Трябва да намерим помощ за тебе и Тай, а после някак да ви прехвърлим в Моуб.

Склоних глава. Сигурно лицето ми бе станало много сериозно, а и в душата ми се надигна смут. Хубаво е да се отдаваш на мечти, но засега в действителност имаше само един гол и окалян мъж, сърбащ чай край огъня.

— Вече споменах, че се налага да отида, където обещах — каза отецът. — Ще ви оставя тук някои от нещата, та да се настаните уютно за два-три дни. Предполагам, че щом си успял да не попаднеш досега в някоя клопка, все ще можеш да покротуваш още малко.

— А след това? — настоях аз.

Не ми харесваше всичко да зависи от друг, чувствах се твърде безпомощен.

По лицето на свещеника грайната усмивка.

— Щом пристигна в имението, ще поискам дребна услуга от един-двама души там и ще пратя съобщение на хора, които да вземат нещата присърце.

— Какви са тези хора? Не съм си представял, че на подобен смачкан свят може да има съпротива.

— А, не са каквите си мислиш — прекъсна ме той. — В никакъв случай. Те са диваци.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

РАЗГОВОР

Два дни, изопнали нервите ми по-силно от всички премеждия по пътя, прекарах в безделие близо до мястото, където намерих отец Бронц. Вече вярвах на стария особняк много повече отколкото в началото. Не само защото не откривах кой знае какъв избор, но щом досега не бях съзрял навъсната мутра на магистър Артур, значи отецът нямаше намерение да ме предаде. Безпокоях се обаче да не му се случи нещо, преди да ми е помогнал.

А трябваше да знам, че тревогите ми са напразни. В обществото на Лилит Бронц заемаше твърде странно положение, заслужаващо най-черна завист. Обикаляше където му скимне, правеше каквото пожелае и не отговаряше пред никого, дори пред църковните си йерарси. Всички в именията го познаваха и винаги бе добре дошъл, пък и никому не би хрумнало да го заплашва. Беше приятел на херцога и на повечето рицари в източната Централна област от огромния единствен континент на планетата; едва ли и най-могъщият психопат би се осмелил да го докосне с пръст, защото тук всеки се прекланяше пред по-силните. Е, и това си имаше цена — макар да беше магистър, Бронц не застрашаваше никого. Струваше ми се, че този свещеник искрено съчувства на угнетените и вижда ролята си като един от малкото мостове между върхушката в замъците и пешките, обречени на вечна робия. Посланията му за всемогъщия бог, обещаващ райски прелести в отвъдното на всички, живели достойно в той идиотски свят, бяха много удобни за управниците. Те впрочем винаги са одобрявали охотно подобни религии. И все пак неговата вяра, дори да беше само нелепа заблуда, даваше опора на пешките, оставайки комай единственият източник на надежда за тях. На Лилит цареше наистина върховна тирания — господарите бяха абсолютно защитени от революции, защото потиснатите маси се раждаха неспособни да овладеят силата на микроорганизмите.

Бронц се върна в късната вечер на втория ден, наглед поуморен, но доволен.

— Всичко е уредено — каза ми. — Добре е обаче да се размърдаме. Срещата ни е на два дни път оттук и за точно толкова време трябва да го изминем. Доста е рисковано с патрулите наоколо, затова онези няма да ни чакат. Хайде да тръгваме.

— Сега ли? — учудих се на тази припряност. — Вече се стъмни, а вие май едва си държите душата зад зъбите. Не искам да ви загубя преждевременно.

— Но се налага да поемаме — ухили се бегло отецът. — Имам малко слама и постелята, ще скрием Тай, обаче с твоето гигантско туловище ще е по-трудно. Все пак си прав... уморих се до смърт от работа колкото за пет дни, която трябваше да свърша за два. Но можеш ти да караш каруцата, докато поспя.

Стреснах се.

— Аз ли? Та нали давате мислени заповеди на тези проклети твари! Още не мога да правя *tова*!

— А, Шеба е просто едно мило голямо бръмбарче — нехайно отвърна Бронц. — Не чака камшик и крясьци, пък и щом подминем онова разклонение, пътят продължава направо поне трийсетина километра, така че то само ще върви напред.

— За какво съм аз, щом е така?

— За да бдиш и да ме сръгаш, ако възникнат неприятности, а спре ли ни патрул, да тичаш като луд... и то с колкото се може повече шум.

Не беше трудно. Грамадното същество, което отецът наричаше Шеба, наистина се тътреше кротко, без да се отклонява от пътя. Единствените ми тревоги, ако не броим оглушителното хъркане на свещеника, бяха привиждащите ми се във всяка сянка опасности. Два пъти събудих Бронц, защото бях убеден, че нещо голямо прелита над нас, ала на третия търпението му се изчерпа.

— Тремон, отдавна си пораснал, за да се държи като момченце! Не ти прилича да се плашиш от тъмното. Слушай буболечките, синко. Щом ги чуваш, значи наоколо няма никой.

Чувствах се не само телесно гол и уязвим, докато зяпах в нищото и само от време на време зървах по някоя звезда през случайна пролука в облаците. Вечната врява на насекомите наоколо, с която толкова

свикнах, че вече по навик я изключвах от съзнанието си, не престана нито за миг.

Бронц се събуди преди зазоряване и ние спряхме да направим чай.

— Ама че противно място е Лилит — промърмори свещеникът.
— Не можеш да си носиш храна, понеже изгнива за по-малко от ден, освен ако с тебе не пътуват двама-трима магистри, вещи в стопанските дела. Аз се препитавам с каквото намеря край пътя и си пестя силите да поддърjam съдовете и чая.

Схванах намека и скоро вече тършувах из храстите. Не събрах кой знае какво, защото не посмях да се отдалеча много, но щеше да ни стигне за известно време — няколко дини, две-три щепи ягоди. Бронц приложи магията си над тях, за да запазим една част за после, но явно уменията му, ако изобщо притежаваше някакви по-особени, бяха в друга област.

На най-сериозни рискове се излагахме през деня. Макар да минавахме в страни от гъсто населените имения, предимно сред пуцинаци, все се случваше да срещнем някой пътник. Свит в каруцата, аз се покривах със сламата и постелята. Молех се да не кихна или помръдна, колкото и да се проточеше разговорът (а понякога той продължаваше твърде дълго). Повечето от хората по пътя бяха надзоратели с каруци, които пренасяха нещо от едно имение до друго, но се появяваше и по някой магистър. Всеки път се напрягах, защото се съмнявах дали отец Бронц е способен да убие човешко същество, дори ако трябва да ме защити. Боях се най-вече от магистрите — сред тях несъмнено имаше такива, дето можеха да се справят със свещеника.

Най-неочеквано се натъкнахме и на истинска барикада. Чак сега ми стана ясно с каква упоритост Артур проверяваше все по-обширни територии. За късмет отец Бронц познаваше двамата стражи и ни се размина само с няколко приказки. Имах обаче достатъчно високо мнение за гръмогласния магистър и подозирах, че ако онези са сглупили да споменат в рапорта си как са пуснали свещеника, без да претърсят каруцата му, в Зийс много скоро след това щеше да има двама стражи по-малко, макар отецът да бе извън всяко подозрение.

Но така е навсякъде. Дръж се, като че целият свят ти принадлежи, не издавай опасенията си и всичко може да ти се размине,

ако ще да го правиш пред цели тълпи.

През повечето време пътят все пак беше безлюден и аз можех да си говоря с отец Бронц. Точно с това се занимавахме непрекъснато. Нямаше какво друго да правим, а и ми се щеше да науча още много неща.

— Забелязвам, че не одобряваш ни най-малко установената на Лилит система — подхвърли той веднъж.

Засмях се кисело.

— Всяко съсловие потиска по-долните от него, докато нищожната на брой върхушка си е осигурила властта завинаги, при това тя се състои от най-големите престъпници, раждали се някога. Според мен направо вони!

— А ти какво би сторил? — попита развеселен отецът. — С каква система би заменил сегашната Владетелят Кал Тремон?

— Микроорганизмите на Лилит правят каквато и да е промяна твърде мъчна задача — отвърнах замислено. — Очевидно е, че властта развращава... — Свещеникът ме стрелна обидено, затуй побързах да добавя: — ... повечето хора. А тук надарените със силата поначало са порочни типове, щом идващите от другите светове я овладяват полесно. Ясно е, че на Лилит пращат само най-страшните гадове.

Бронц се усмихна.

— Тъй грехът проникна в рая и змиите станаха господари в градината... Да махнем тогава змиите и ще си възвърнем рая?

— Подигравате ми се. Знаете, че не вярвам в това. Но едно просветено управление би могло да облекчи живота на пешките, та да не са толкова измъчени и унижени.

— Нима? — промълви отецът. — Чудя се... Тази планета е особена, а ти май разбираш твърде едностранчиво какви ограничения ни налага. Сещаш се за микроорганизмите само заради силата, която те дават на някои хора. Но би трявало да ги приемеш като *абсолютен факт*, присъстващ във всичко на Лилит. Микробите са особеност на местната еволюция. Този свят не е предназначен за човеци. Чиста прищиявка на природата е, че все пак можем да преживеем тук и да се възползваме от благата му.

— Какво искате да кажете?

— Мисли за тия мънички твари като за регулатор, за фактор на равновесието, възникнал по необходимост. Не на мен се пада да кажа

защо е станало така, но доколкото се досещам, тукашният живот е претърпял немалко катаклизми. Не знам точно и какви са били, ала на другите планети от Диаманта има бозайници, влечуги, дори разни кристални същества, които изобщо не се срещат на Лилит. Оцелели са само насекомите, защото са най-приспособими и, колкото и да е смешно, най-малко податливи на промени. Предполагам, че те и растенията също са били застрашени от изменениета в условията на планетата, така че полека-лека е възникнал механизъм за поддържане на устойчиво състояние. А защо Лилит се поддържа в това състояние е въпрос, на който нямам никакъв отговор. Странно е, но планетата явно има нужда от тази екосистема, за да се съхранит. Ето ти причината да се появят местните микроорганизми.

— Говорите за планетата, сякаш самата тя е жива.

Той кимна замислено.

— Често ми се струва по-уместно да мисля по такъв начин за Лилит. Виж, преди много векове, когато човекът за първи път напуснал Земята, очаквал да открие твърде чужди и страни светове. И какво намерил? Повечето се оказали или надупчени от кратери и мъртви, или газови гиганти, или просто замръзнали купчини скали. Обитаемите светове, които не изисквали прекалено много работа, обикновено вече били заети от растения и животни, в редки случаи и от други твари. И все пак колкото и наудничава да е понякога биологията, тоест равновесието в екосистемата или пък мисленето и поведението на чуждите раси, всички тези светове са *разбираеми*. Винаги Досега сме могли да си кажем: „Е, да, онези същества от Алфа са топки протоплазма с псевдоподи, но я виж в каква среда са се развивали, виж как условията са оформили културата им, възгледите и така нататък.“ Начинът на живот на другите раси може да е толкова смахнат, че изобщо да нямаме допирни точки с тях, нито дори да проумеем разсъжденията им, но, общо взето, те все пак са достъпни за разума ни. Никога не сме се сблъсквали с толкова странен свят, та да не сме в състояние да го осмислим поне отчасти чрез природните и обществените науки. Докато не били открити Лилит и посестримите ѝ от Диаманта.

Зяпах храстите и тревите, тъмносиньото небе и остатъците от дини и ягоди.

— Да си призная, не ми е ясно накъде биете — казах след малко.

— Тази планета наглед е много по-привична и нормална от повечето други, на които съм бил.

Отец Бронц кимна.

— Да, съществуват повърхностни прилики. Всички тези насекоми ги има само на Лилит, но ние веднага ги разпознаваме като насекоми. С флората е същото, защото щом атмосферата е подходяща за нас, значи изисква фотосинтеза, необходима и за развитието на сложни растения. Но помисли за друго — Диамантът на Уордън представлява статистическа нелепост. Четири планети на подходящо разстояние от слънцето за възникване на живот. Твърде наблизо са. Разликата за Харон и Медуза е някакви си 150 miliona километра, а между тях се вместват още две сочни парченца, сякаш някой ги е разположил специално за нас. Та това е абсурдно! Знаеш колко страшно е сътношението между броя на звездните системи и подходящите за заселване светове. Нашите обаче са си на мястото — и всеки има по една мъничка необяснима добавка, заради която не можем да мръднем от него...

— Подхвърляте ми една твърде стара идея — напомних му. — Че Диамантът е изкуствено творение. Сигурно знаете, никой още не е открил доказателства за нея.

— Вярно е — съгласи се свещеникът, — но помниш ли какво, ти казах одеве за разбираемостта на света? Струва ми се, че в тази необятна вселена, за която не сме научили почти нищо, нашите вкоренени представи направо ни връзват ръцете. Тук имаме наистина съвсем чуждо явление, напълно непонятно, затова го пренебрегваме, забравяме го. Тези планети не се вместват в рамките на нашата космология и ние ги зачертаваме като случайни отклонения, та да не мислим повече за тях. А според мен натъкнеш ли се на нещо, което твоята космология няма как да обясни, значи имаш големи дупки в теориите си.

— Да не е Божия намеса? — сопнах се аз.

Не исках да се подигравам на вярата му, но се подразних, че не съм в състояние да го опровергая. Той обаче нито се засмя, нито се обиди.

— Да, защото вярвам, че Бог е сътворил вселената и че той е навсякъде, във всичко и всекиго. Често съм си мислил дали Диамантът

не е поставен тук, за да ни зашлеви по самодоволните муцуни. Но не забравяй, че бог е и върховна логика. Планетите на Уордън някак се съвместяват с останалата вселена, уверен съм в това, дори ако са безкрайно далеч от нашите субективни представи... Ние обаче се отплеснахме. Исках просто да ти обясня защо чудесните ти мечти за превръщането на Лилит в рай са неосъществими.

Ухилих се.

— Нямам нищо против това отклонение. Какво друго да правим? Отецът сви рамене.

— Кой знае? Спорът ни може да е жизненоважен, както и въобще да е лишен от смисъл. Досещам се, че те тласка стремежът да завоюваш властта над този свят. Разбира се, по-вероятно е да те убият, докато се опитваш, но ако оцелееш... е, поне ще ми е интересно да разбера какво си намислил.

— Владетелят Тремон — изкикотих се аз. — Олеле! Това ще съкруши душичките на онези от Конфедерацията!

— Ти си толкова Кал Тремон, колкото аз Марек Крийгън — нехайно отвърна Бронц. — Нека забравим тези измислици, защото никой вече не вярва в тях... Знаех го от самото начало.

Вледених се.

— Какво се опитвате да mi кажете?

— Издирват те, защото Крийгън е получил сведения от агентите си в Конфедерацията, че си шпионин и убиец, изпратен да го ликвидира. Двамата с тебе отлично разбираме, че това е вярно. Твърде възвишени идеали имаш и си прекалено морален, за да приличаш поне малко на някого като Тремон. Той май е бил от ония, дето с удоволствие са рязали на живо мръвки от враговете си...

Отчето едва-едва се усмихна на собствените си думи и продължи:

— Прозрях истината още при първия ни разговор в Зийс. Твърде добре си образован и възпитан, за да си Тремон. Естествено няма нужда да споменавам, че си плод на културата, в която си живял. Между другото, кой си същност?

Замислих се над въпроса му и се опитах да преценя какво значение имаше той за мен. Вече не се нуждаех от заблудата. Крийгън знаеше, Артур също... по дяволите, всеки знаеше!

— Името ми няма значение, нали? — отвърнах предпазливо. — Отдавна не съм предишният човек. Аз съм Кал Тремон, сега и завинаги. Но не онзи Тремон, който е изслушал присъдата си. Все пак, понеже това е неговото тяло, в много по-голяма степен съм Тремон, отколкото бих повярвал.

Той кимна.

— Добре, нека е така. Но си агент, нали?

— С квалификация на убиец — потвърдих откровено. — Нещата обаче не са каквите си ги представяте. И на двама ни е ясно, че щом веднъж са ме стоварили на Лилит, остава ми единствено да убия Крийгън, ако решава да му отнема поста... Не, тук съм по съвсем друга причина.

— Хм, интересно е, че най-после са усъвършенствали технологията за прехвърляне на личността. На Цербер то е следствие от въздействието на микроорганизмите, също както приспособяването към Медуза чрез промяна на телесната форма или перцепцията на действителността на Харон.

— Нима сте знаел, че се работи над подобен проект?

Някъде дълбоко у мен се бе пробудило неясно подозрение, но отецът съвсем спокойно кимна.

— Естествено, нали ти разправях колко влиятелен бях станал по едно време? Неколцина от заетите с проекта бяха католици и сериозно се тревожеха за чистотата му от теологична гледна точка... — особено относно въпросите около душата. Честно казано, не само аз, но и главите на църквата по онова време отхвърляха замисъла като невъзможен. Помниш ли какво си говорехме за космологиите и фактите, които отказват да се вместят в тях?

Неговото обяснение не ми изглеждаше особено правдоподобно, защото знаех каква абсолютна секретност се спазваше около всичко, свързано с проекта, ала засега реших да не прекалявам. Може би единственият ми съюзник на Лилит се опитваше да ми пробутва измишльотини... но нали и аз му отвръщах със същото?

— Значи твърдиш, че не се стремиш да вземеш главата на Крийгън — подхвана той отново. — Защо си тук тогава? Какво е това толкова невъобразимо важно нещо, та Конфедерацията е готова да прати при нас един от най-добрите си агенти, пък и да те мотивира да останеш верен на подобна самопожертвувателна цел?

Разказах му за пришълците, за пробива на най-високо равнище в Командването на военните системи, изобщо — цялата история. Реших, че за момента това е най-добрата тактика, а току-виж и той добавеше някоя любопитна подробност.

Когато свърших, свещеникът въздъхна.

— Я гледай ти... Враждебна раса, а? Използват Четиримата владетели... Трябва да признаем, че онези твари сигурно са адски хитроумни, щом са ни схванали толкова добре.

Останах разочарован. Бях сигурен, че ако някой извън самата върхушка е надушил нещо, това ще е отец Бронц.

— Нищо ли не сте чул за пробива?

— О, да, мълвата пълзна — увери ме той. — Но не надавах ухо на слуховете, отчасти заради самия Крийгън. Не е като останалите. Дошъл е тук доброволно, по свое желание, след като е служил вярно на Конфедерацията през целия си живот. Ако другите Владетели жадуват за отмъщение, едва ли същото важи и за него.

Изпаднах в уния. Прахосаха ме ей тъй, за нищо! Усилието е било напразно, както и захвърлянето ми на Лилит. Изглеждаше напълно логично да е някой от другите Владетели.

Но... наистина ли бе така?

— Може да е вярно — съгласих се, — и все пак вие знаете ли защо един иначе разумен и дори изтъкнат човек като Крийгън доброволно се е заточил тъкмо тук? И още, възможно ли е подобен човек да остане настрана от толкова важен проблем като нашествието на друга раса, дори ако не е пряко замесен в историята?

Бронц се замисли.

— Хм... Намекващ, че всъщност Крийгън е тарторът в целия заговор, тъй ли? Не е изключено, разбира се. Да допуснем, че е загубил всякакви илюзии за работата си, за шефовете си, за цялата система, на която е помагал да се съхрани и утвърди. Добре, нека предположим също, че при изпълнението на някаква задача е узнал за съществуването на пришълците. Това би обяснило почти всичко. Например как другата раса е научила веднага толкова много факти за нас и е успяла да използва за своя изгода положението в Диаманта на Уордън. Крийгън би подхождал чудесно за организирането, дори за ръководството на описаната от теб операция... Е, все пак нашествениците биха имали нужда от известно време. Защото той е

трябвало да си проправя пътя нагоре като всички останали. Естествено онези може и да са му помогнали донякъде, но не е било възможно да се издигне незабавно до самия връх. Щом обаче е докопал властта, започнали са да прилагат общите си замисли...

— Отначало и аз си мислех същото — казах на отеца. — Но това би означавало, че пришълците са разчитали да не ги забележим през всички тези години. Били са безкрайно търпеливи.

Бронц сви рамене.

— Вероятно е така. А забелязахте ли ги? Колко сведения са успели да измъкнат, преди една от засуканите им машинки да бъде спипана? Струва ми се, че ако догадката ти е правилна и онази раса е толкова странна и чужда за хората, та да не може да си свърши работата сама... и ако тварите са знаели, че ще останат скрити през цялото време, това наистина е най-добрата им стратегия.

— Единственото петно в тая спретната картичка — смотолових аз — е характерът на самия Крийгън. Доста по-възрастен е от мен, но миналото му много напомня моето. Живели сме почти еднакво, дори сме вършили една и съща работа. Не мога да разбера какво толкова го е разочаровало в Конфедерацията, та иска да я унищожи, посвещавайки остатъка от живота си на подобна цел.

— Е, сега налучка нещо — отвърна свещеникът, — но не каквото си мислиш. Аз поне виждам предостатъчно поводи за разочарование от Конфедерацията. И ми се струва, че се опитваш да обърнеш мисленето на Крийгън наопаки. Лесно ми е да си го представя като идеалист, готов да се посвети изцяло на делото. Като съдя по миналото му, допускам, че би отдал без остатък душата си на такъв замисъл — не заради изгодата, а в нещо подобно на кръстоносен поход.

— Май ви хлопа дъската — вежливо предупредих отеца. — Един идеалист непременно би променил обществото на Лилит. Поне пешките щяха да живеят несравнено по-добре, а господарите им — да си свият малко крилцата.

Бронц се разсмя и учудено поклати глава.

— Горкичкият! Я първо да си поговорим още малко за този свят. Тукашната социална система не се променя по волята на отделен човек. Предопределя я необходимостта да изхранваме население, неприсъщо за планетата. Микроорганизмите защитават от промени цялата екосистема — равновесието между животинските и

растителните видове, скалите, блатата, въздуха и водата. Борят се да съхранят съществуващото. Синко, тук *ние* сме чуждите, неразбираемите. Да, имаме сила, но твърде ограничена. Не можем да преустроим Лилит, а само да се приспособяваме към условията ѝ. Дребните твари няма да ни позволят да се развихрим. Хайде, стовари тук тринаесет милиона натрапници и виж какво става.

Не разбрах кой знае колко от обясненията му и си го признах веднага.

— Толкова е *просто!* — възклика свещеникът. — Свикнал си технологиите да решават всички проблеми, затова не схващаш пред какво сме изправени сега. Цялата човешка история се опира на развитието на техниката, с чиято помощ хората променят околната среда, приспособявайки я към себе си. На Земята сме променяли течението на реки, впрягали сме слънцето и вятыра да работят за нас. Премахвали сме планини, ако са ни пречели, градили сме ги там, където сме искали. Създавали сме нови езера, изсичали сме гори, с една дума — укротили сме цялата планета. После сме се отправили към звездите, за да вършим и там същото. Преобразяване на планети по земен образ и подобие. Генно инженерство. С помощта на технологиите променяхме не само цели светове — променихме и себе си. Историята на човека е победа във войната с околната среда. Но не и на Лилит, синко, единствено на Лилит не можем да обявим война. Тук човек е *принуден* да живее в средата, която е заварил. Лилит победи. Макар и само в едно изолирано сражение, но бяхме смачкани. Не сме в състояние да се преборим с нея. Да, успяваме да построим по някой замък, караме насекомите да ни транспортират напред-назад, обаче това са само дребни драскотини и те ще зараснат в мига, в който престанем да ги поддържаме неуморно.

Бронц се прекъсна за миг, колкото да си поеме дъх, преди да продължи:

— Виж какво, синко, тук, благодарение на този чудат микроб, Лилит е шефът. Тя свири, а *ние* играем по нейната музика или постигаме някакъв компромис, и все пак тя си остава господарката. Трябва да настаним и изхраним тринаесет милиона души — чужди натрапници — на земя, на която не ѝ пука за тях и допуска само повърхностни промени. Някой трябва да отглежда храната, после да я превозва. Някой трябва да опитомява местните твари. Стопанството

трябва да се поддържа, защото ако всичките тринаесет милиона изведенъж останат без грижи, ще нахлутят из пустошта и ще изплюскат и изпотъпчат всичко за броени дни. Ще се бият помежду си за плячката, ще се превърнат в ловци и събирачи на растения... изобщо, представи си възможно най-първобитното племенно устройство! Само най-издръжливите и коравите ще оцелеят. Не ти ли е ясно, синко? Никому не харесва, че системата се поддържа с толкова упорит труд... но хайде, посочи ми друга, която ще ни свърши работа! Щом нямаме технологии, обречени сме да използваме грубата мускулна сила.

Бях потресен.

— Нима искате да ме убедите, че тук е невъзможен друг живот?

— О, не! Има множество други начини, но до един по-лоши и по-жестоки от настоящия. Може да съществува и по-добър, само че аз не го знам. Предполагам, и Крийгън вижда така положението. Сигурен съм, че не му харесва, защото твърде много прилича на Конфедерацията — ако, разбира се, сме прави в преценката за характера му. Но нито аз, нито той сме способни да измислим нещо по-хубаво.

Направо не вярвах на ушите си. Множко ми дойде да изтърпя някой толкова небрежно да съсипва убежденията ми.

— Как тъй... прилича на Конфедерацията? — заядох се. — Аз поне не намирам никакво подобие.

Отец Бронц изпърхтя пренебрежително.

— Значи не виждаш по-далеч от носа си. Помисли за така наречените цивилизовани светове. Повечето хора са изравнени в немислима еднаквост, водеща до пълен застой. На всяка планета всеки прилича на всички останали, говори като тях, яде, спи, работи и се забавлява по същия начин. Всички те са пешки. Мислят еднакво. Внушено им е, че са щастливи и доволни на върха, достигнат от човешката история, когато хубавият живот е общодостъпен. И те вярват. Признавам, повече им се угажда, но макар да живеят в позлатени клетки, пак си остават пешки. Разликата е само в това, че нашите разбират положението си и съзнават истината за цялата система. А хората от цивилизираните светове са толкова съвършено програмирани да мислят еднакво, че дори не им е позволено да застанат лице в лице с нея.

— Е, за пешки си живеят доста охолно — вметнах, колкото да поддърjam спора, макар засега да не приемах нито един от доводите му.

— Охолно ли? Така изглежда. Също като домашните канарчета! Ако не ти е известно, хората държат тези птички в кафези. Разбира се, не и на цивилизованите светове, където никой не търпи домашни любимци... Все едно. Важното е, че канарчетата се раждат в клетки. Там се хранят, а стопаните редовно ги почистват. Друг живот не познават. Някой им осигурява необходимото, за да преживеят, и понеже не очакват повече, нищо друго и не искат. В замяна цвъртят приятно и осигуряват компания на самотниците по границата. Едно канарче не само никога няма да се реши на бягство от клетката, но дори не може да си представи по-добър живот. За тях това е просто немислимо.

— Говорите за животни — напомних му. — Същите като Шеба, дето сега ни дърпа каруцата.

— Да, наистина — съгласи се Бронц. — Такива са обаче и хората в онези светове. Питомни животинки. Всеки си има жилище, чийто размери и обзавеждане са почти едни и същи с тези на останалите. Обличат еднакви дрехи, като че ли това има някакво значение, изглеждат еднакво и съвестно си изпълняват задълженията, предназначени да запазят системата. После се прибират в неразличимите си килийки и се потапят в някакви забавления, където по една и съща формула им се повтаря нещо за собствения им свят, без абсолютно никаква нова мисъл или идея. През повечето си свободно време са дрогирани и се реят безценно в собствените си илюзии. Изкуствата, литературата, традициите са наследени от миналото. Нямат нищо свое. Твърде еднакви са, дори в любовта, стремежите и творчеството си. Когато се създава абсолютно равенство, то винаги се свежда до най-малкия общ знаменател, а в историята на човечеството той обикновено е едно твърде окаяно състояние...

— Но ние продължаваме напред — прекъснах го. — Все още се раждат парадоксални идеи, нови изобретения.

— Това е вярно — кратко кимна свещеникът. — Синко, налага се да ти припомня обаче, че те не идват от цивилизацията. Господарите на Външния свят, тамошните надзиратели, магистри, рицари, херцози и владетели знаят, че не могат да задушат прогреса напълно, иначе ще

изчезнат и те заедно с цялата си власт. Затова съществува границата, затова има изкуствен подбор на изключителни личности. Елитът, работещ в замъците на цивилизацията.

— Там липсват подобни съсловия и рангове и това ви е добре известно! — сопнах се.

Отец Бронц прихна.

— Как ли пък не! Щом е тъй, кажи ми, моля те, *ти какъв си?* И какъв е Марек Крийгън? Ами аз? Тремон, знаеш ли в какво се състоеше истинското ми престъпление? Не само възвръщах вярата на онези пешки, но и понятията за любов и духовност. Давах им нещо ново — карах ги да преоткрият човешкото у себе си. А това застрашаваше системата! Докато стоях по границата и утешавах горките нещастници, бях поносим. Нека църквата си се занимава със своите дела... Но щом започнах да навлизам и в цивилизираните светове — а, не; станах опасен. Налагаше се да ме отстранят, иначе току-виж съм постигнал немислимото. Ами ако успеех да накарам пешките да се отърсят от обгърналите ги отвсякъде развлечения и наркотична тъпota, ако им покажех, че не е нужно да си остават питомни канарчета, че могат отново да бъдат самостоятелни човешки същества?... Като мен. Или като теб. И даже като управниците! Затуй ме плеснаха през ръцете.

— За човек с подобно отношение към цивилизацията май сте прекалено снизходителен към местните нрави — не спирах да се заяждам аз.

Той вдигна рамене.

— Тук това е неизбежно, поне докато някой не измисли нещо по-добро и не притежава достатъчно сила да наложи възгледите си. Но в общия ни дом... не! Човекът е господар на средата си и в същото време е роб на технократската върхушка, която управлява толкова хитро, та хората дори да не съзнават тази робия. Бил съм снизходителен? Ами ти, Кал, не си ли малко виновен в точно обратното? Наежил си се да промениш Лилит, а всичко във Външния свят ти изглежда съвсем търпимо. Синко, мина времето, когато е трябвало да изпълняваш заповедите на началниците си. Сега решаваш сам, разсъждаваш с ума си. Не е ли чудесна тая промяна? На този свят тялото на човека може и да е поробено, но пък е свободен да мисли, да обича, да танцува, да съчинява приказки, да прави каквото му хрумне.

Съзнанието е свободно, макар тялото да е оковано във вериги... както впрочем е било през по-голямата част от човешката история. А там, откъдето идваме, господарите владеят не толкова тялото — по дяволите, та нали то си е тяхно творение! — колкото душата. Момче, никой вече не може да притежава ума ти. Използвай го, за да се справяш със своите проблеми, не с техните!

Замълчах, за да прекъсна разговора. Изобщо не ми се искаше да мисля за казаното от Бронц, защото загубех ли вярата си в правотата на избрания от цивилизацията път, нищо нямаше да ми остане. Терзаех се за нещо още по-лошо — ако отчето е прав, с какво съм се занимавал аз през целия си живот? Издирвах неподходящите, измъквах на светло онези, които можеха да застрашат или съборят системата, поддържаща живота в цивилизованите светове.

Ако Бронц беше прав, значи в онези условия аз съм... Кронлон!

Така ли бе наистина? Питах се неспирно и не исках да се съглася. Дали Марек Крийгън някой ден за пореден път е тръгнал по следите на врага и е срещнал... себе си?

„Вола, какъв човек е Марек Крийгън?“

„Прилича на тебе, Кал Тремон. Ужасно си приличате.“

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА СУМИКО О'ХИГИНС И СЕДЕМТЕ СБОРА ВЕЩИЦИ

На втория ден, няколко часа след като притъмня, наближихме мястото на срещата. Досега бях оставил всичко в ръцете на отец Бронц, но вече се реших да поискам малко повече информация.

— Кои са тези... диващи? — попитах го. — И какво могат да направят за нас?

— Кал, по тези места, а и по повечето, където съм бил, подобни люде не са диващи, освен в очите на някой обитател на имение. Това са, как да ти кажа, саможивите и неприспособимите. Надарени със силата, но необучени. Или пък такива, които са твърдо решени да не прекарат живота си из полята. Бегълци, също толкова политически неудобни като тебе. Разбира се, и децата им. Избрах точно тази група заради сравнително по-голямото ѝ влияние. Те са силни и извънредно умели хора, но склонни към анархия.

— Ако си спомням добре, вие казахте, че такова поведение тук е невъзможно — заядох се, изкушен поне веднъж да го хвана в грешка.

— Ами, така си е — отвърна той, без въобще да се смути. — Поне не и в големи мащаби. Всъщност изобщо е недопустимо, но хората лесно си *въобразяват*, че живеят в анархия, стига да им се иска. В съвсем тесни граници те наистина могат да се държат като диващи, ала тогава ги сполетява съдбата на всички първобитни орди. Умирят млади и най-вече от насилиствена смърт. Не, тази група има и организация, и могъщество, макар да е малко... хм, встрани от правия път.

След последните си думи отец Бронц се прекръсти и този жест възбуди любопитството ми. Реших да изкопча още нещо от него.

— Значи са опасни?

Той кимна.

— Твърде опасни. Би могло да се каже, че ние... тоест те и аз сме в един бизнес. Конкуренти.

— От друга църква ли са?

Свещеникът се засмя сухо.

— Да, в известен смисъл. Това са моите противници, момчето ми. Не можеш да си представиш как ме отвращава принудата да се обърна към тях за помощ, какво остава пък да им се доверя. Разбираш ли, те са вещици и се кланят на Сатаната.

Не успях да сдържа смеха си.

— Вещици? Я стига!

— Да, вещици — потвърди той най-сериозно. — Не виждам какво толкова те учудва. Да речем, че някой е настроен да възприема света по-романтично. С какви очи би погледнал Лилит? Ще открие един изопачен рай. Нека заменим с думата „магия“ всички микроорганизми, химически съединения и математически модели. Тогава висшите съсловия, надарени със силата, веднага се превръщат в магьосници, вълшебници, вещери... Ти например си използвал силата, за да възстановиш онзи стол. Това естествено ли е? Какво ще кажеш да го наречем „заклинание“? Ние с теб знаем кое и как направлява нещата тук, но дали същото важи за повечето местни обитатели? А щом не знаят, не е ли според тях всичко в ръцете на магьосниците?

Разбрах какво искаше да каже и никак не се зарадвах.

— Значи ще зависим от милостта на хора, които вярват в магии?

— Да — потвърди отецът. — Внимавай какво говориш пред тях. Правят ми услуга само защото са извънредно доволни един свещеник да моли за нея поклонници на Сатаната. И си вярват напълно искрено, затуй не са особено склонни да търпят шегички. Някои могат да те изпепелят без усилие, така че гледай да сдържаш острая си език.

Загубих желание да го разпитвам повече. На каквito и щуротии да се кланяха онези хора, колкото и нелепи да бяха убежденията им, единствено на тях можех да разчитам сега.

Спряхме да изчакаме сатанистите.

Появиха се, без дори да забележим присъствието им. В един момент блажено се изтягахме на каруцата, почивахме си и се надявахме поредната яростна гръмотевична буря да не се стовари

върху ни. А в следващия изведнъж разбрах, че много хора стоят наоколо. Наежих се за бой, но се отпуснах бързо, щом забелязах, че отец Бронц не е кой знае колко разтревожен.

Бяха само жени — десетина-дванайсет — и по вида на някои от тях прецених, че преди време са живели в цивилизованите светове. Все пак не ми се сториха съвсем нормални. Изглеждаха твърде късо подстригани, а кожата по лицата и телата им беше загрубяла като при пешките. Само че тези тук нямаха нищо общо с угнетените селяни. Всички носеха широки панталони, наглед изработени от жилави листа и грижливо същите с усукани нишки от пълзящи лози. От същите растения бяха и препаските им, на които висяха различни оръжия — каменни брадви или ножове, а поне две имаха лъкове и стрели с кремъчни върхове.

Сред всички изпъкваше едра, величествена амазонка, чиято коса бе изключение от правилото — синкавочерен водопад се спускаше чак до бедрата ѝ. Явно беше предводителката им, защото излъчваше почти осезаема самоувереност. Въпреки че и без нея тя би наложила присъствието си където и да било — извисяваща се повече от два метра, очите ни бяха почти на едно ниво.

— Гледай ти, отец Бронц ни е посетил — промълви жената с дълбок и звучен глас — А този пък ще да е загазилият беглец. — Все едно ме огледа биолог, недоволен от vonята на определения за препарирание екземпляр. После пак се обърна към свещеника. — Спомена за никакво момиче. Да не е била поредната лъжа на един папски прислужник?

— О, стига, Сумико! — изръмжа Бронц. — Познаваш ме твърде добре за подобни закачки. Тя е в каруцата.

Огромната жена едва забележимо кимна и три от подчинените ѝ се втурнаха, отхвърлиха сламата и внимателно вдигнаха девойката.

— Мръсни песове! — изсъска предводителката с искрен гняв и се наведе над безчувствената Тай.

За моя изненада тя повтори жеста на Бронц отпреди няколко дни — опря длани в челото ѝ и се съсредоточи. След малко се отдръпна, отвори очи и се извъртя към нас.

— Кое копеле ѝ е сторило това? — почти изляя вещицата.

— Пон от Зийс — уморено отвърна отецът. — Чувала си вече достатъчно истории за него; сега знаеш, че са верни.

Тя мрачно кимна.

— Уверявам те, някой ден оня червей ще ми падне в ръчичките и ще му направя бавна, ама съвсем бавна вивисекция, та да си види карантиите.

— А можете ли да сторите нещо за нея? — намесих се, едновременно загрижен и раздразнен от пренебрежението й.

Жената замислено склони глава.

— Смятам, че ще мога. Не е кой знае какво. Поне ще я изтръгна от това състояние, но съществува опасност от запушване на капиляри или увреждане на мозъчната тъкан, ако не я заведем на лекар. При това трябва ни истински познавач, за да поправи стореното. Доколкото схващам наложеното заклинание, Пон не притежава моята сила, но е отвратително хитър и ловък тип.

Махна ни да вървим след нея и закрачи. Жените върнаха Тай в каруцата, а една от тях скочи на седалката зад Шеба, без да каже нито дума. Колата се повлече след кралицата на вещиците — само така можех да я назова мислено. Ние също тръгнахме през храсталациите на дивите земи.

След малко Бронц обърна глава към мен и прошепна:

— Е, вече се запознахте. Сумико О'Хигинс, главна вещерица. Истинска малка чаровница, а?

— По-скоро е... ъ-ъ... страховита — измънках аз.

— Няма спор — съгласи се отецът. — И е извънредно силна. Ако някой изобщо може да помогне на тебе и Тай, това е Сумико.

— Не ми се вярва да съм й направил добро впечатление — отбелязах полугласно. — Поне съм убеден, че й стана неприятно, като ме видя.

Свещеникът се засмя.

— Тя не си поплюва много-много с мъжете. Но не се беспокой, нали сме дошли само по работа.

Май не успя да ме избави от съмненията, затова настоях:

— Дали наистина ще иска да ми помогне? В края на краищата сега зависим изцяло от нея.

— Не се беспокой — твърдо повтори Бронц. — Тук не те заплашва нищо. Колкото и да е чудно, сатанистите се гордеят с чувството си за чест. Никога не отстъпват от обещанията си, щом веднъж са ги дали. Освен това Сумико мрази властниците повече от

всеки друг мой познат, а ти си трън в очите на местните управници. Значи можеш да се надяваш на добро отношение.

— Дано — промърморих неуверено. — Но каква е тя, между другото? Би трябвало да е нещо повече от магистър!

Отецът кимна.

— Вероятно е дори по-силна, отколкото предполагаш. И никога не е била обучавана. Ако беше минала през обичайната подготовка, сигурно щеше да е готова за Владетел, но подобни ламтежи са ѝ напълно чужди.

Вървяхме тъй още дълго. По някое време загубихме от поглед избръздалата напред каруца, а скоро наоколо нямаше нито следа от път, както и от известните ми местности. Вече бяхме подвластни на капризите на тукашната кралица. Надявах се с цялата си душа, че Бронц я познава достатъчно добре, но чудно защо внезапно си спомних как преди срещата с нея той се прекръсти и промълви някаква молитва. За първи път попадах на човек, способен да стресне отец Бронц.

Не знам колко време измина, защото твърде дългите дни и нощи на Лилит си правеха неприятни шегички с и без това слабата ми способност да се ориентирам без часовник. Все пак стигнахме до лагера на новата ни домакиня — беше в джунглата и не приличаше на нищо познато ми от именията. Къщите не бяха видоизменени дървета „бунти“, а представляваха здрави постройки от дебели греди и подобни на бамбук растения, а острите покриви бяха застлани със спомове сено. Подредбата също ми се стори чудновата — тринаесет такива „къщи“ в широк кръг около разчистено пространство, на сред което имаше яма, голямо огнище (явно си готвеха общо) и каменен градеж, подобен на древно капище. Жителите на селото май предпочитаха тъмнината. Оживено се занимаваха със своите работи, когато дойдохме, и аз веднага забелязах, че са доста повече, отколкото бях очаквал. Може би над шестдесет, при това само жени. Очевидното отсъствие на представители на мъжкия пол отново събуди тревогите ми.

Каруцата вече бе тук, прекарана по друг път. Амазонките, шетащи край отблъсъците от едва припламващото централно огнище и плитките лампи, в които горяха мазни сокове от местни растения, не проявиха никакво любопитство при появата ни. Предположих, че не

само ни очакваха, но дори вече изобщо не представлявахме новост за тях. Забелязах, че повечето ходеха голи, без каквito и да са украшения по себе си; липсата на дарба ги приравняваше с пешките в именията. Явно всички издигнати жени на племето бяха дошли да ни посрещнат. Все пак колкото и сигурни да се чувстваха в уменията си, едва ли се ползвахме с тяхното доверие.

Предводителката подвикна наредждания към няколко от тях и наоколо веднага закипя трескаво оживление. Двамата с отец Бронц преценихме, че поне за момента сме излишни и застанахме встриани, за да гледаме.

Махнаха покривалото, метнато край огъня, и под него се разкри дълга каменна плоча с вдълбнатина в средата. Оприличих я на кръстоска между купел и някоя от работните маси в гнусното свърталище на доктор Пон. Разпалиха огъня, после донесоха безволно отпуснатата Тай и внимателно я положиха върху издълбания камък. Дванадесет жени, десет от които пешки, се наредиха в кръг около плочата и почти скриха момичето от погледа ми.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита отец Бронц.

— Съвсем на място спомена за дяволи — въздъхна той. — Сега ще се опитат да пробудят Тай от вцепенението, но понеже са сатанисти, правят го под формата на церемония. Разбери, трудно ми е да понеса всичко това, но виждам, че тези жени са повече заблудени отколкото покварени. Аз пък съм практичен човек. Сетих се, че само Сумико има достатъчно голяма сила и медицински знания и не е на страната на гонителите ти, нито пък е прекалено далеч, за да не можем да се доберем до нея.

Свих рамене. За мен католицизмът и сатанизмът не се различаваха особено като останки от древни суеверия и могъщи организации, които нямаха място в съвременния свят. Бях готов да се примиря с дивотиите на вещиците, ако те им помагаха да съберат в едно силите си, за да избавят Тай.

Жените в кръга подхванаха еднообразен напев. Не различих думи, но дори и да ги имаше, не бяха на познат за мен език.

Вече започвах да се отегчавам, когато от една колиба излезе Сумико О'Хигинс. Такава гледка трудно можеше да се забрави — сега предводителката носеше черна роба и наметало с качулка, а окачен на шнур от лоза, на гърдите ѝ висеше обърнат кръст.

Когато доближи кръга, почти превърналият се в жарава огън изведнъж лумна, сякаш по нейна воля, и аз почувствах как се стъпявам. Видяното беше още по-загадъчно, защото знаех, че микроорганизмите на Лилит умират в огъня като всяка друга жива твар; значи тя не правеше евтини фокуси със силата си.

О'Хигинс влезе в кръга и запя с останалите, след известно време ми се стори, че забелязвам само нея. Бе затворила очи, разперила ръце към небето и сякаш изпаднала в транс. Изведнъж всички наоколо мълкнаха, чувах само цвъртенето и жуженето на насекомите. Май никой не дишаше, нито пък смееше да издаде звук.

— О, Сатана, господарю на мрака, чуй молбата ни! — извика тя.

— Спусни се, тъмнина! — отвърнаха другите.

— О, велики, който се бориш с тиранията на църквата и държавата, присъедини се към нас и чуй молбата ни!

— Чуй молбата ни! — отекна хорът.

Тя отвори очи и бавно свали ръцете си, за да ги положи върху главата на Тай.

— Дай ни сила да изцелим това момиче! — извиси се гласът ѝ, после Сумико отново се напрегна до краен предел, без да отделя пръстите си от челото на девойката.

Трудно ми беше да преценя дали се преструва или наистина е изпаднала в унес. Измъчваха ме опасения за цялата тази процедура, но имах ли избор? Озърнах се към отец Бронц. Той само тъжно поклащаше глава.

Сцената пред очите ми остана непроменена още няколко минути и аз осъзнах, че каквото и странни вярвания да изповядваха, О'Хигинс, а вероятно и някои от другите жени проникваха с мисълта си, анализираха, опитваха се да отстранят злото...

Внезапно кралицата на вещиците отстъпи назад и пак вдигна ръце.

— О, Сатана, княже на тъмната, по право владетел на Вселената, отдаваме ти възхвала с цялата си душа! — изкрешя тя и другите подхванаха словата ѝ.

Огънят отново избухна ослепително, за да се укроти напълно след миг и у мен остана непреодолимото впечатление за пълтен мрак, спуснал се над нас, обгърнал цялото село. Признавам, че въпреки влажната жега усетих тръпки по тялото си. Вече ми беше по-лесно да

си представя защо подобни култове успяват да привлекат последователи.

— От светлина към тъма, чрез знание към вечно тържество! — пропя О'Хигинс и всичко свърши отведенъж, като по безмълвен сигнал.

Жените до една се олюляваха с вид на изтощени от тежка работа хора.

Но предводителката им се овладя почти веднага, застана до неподвижната Тай и докосна главата ѝ. Кимна сама на себе си и нареди да отнесат момичето в една от колибите наблизо. След това, преди още да са изпълнили заповедта ѝ, тя тръгна към нас.

— Е, Бронц, виждаш, че твоите хора за нищо не ги бива.

Свещеникът вдигна рамене.

— Направи ли необходимото?

— Само каквото можах — призна Сумико, — но вече ти казах, че оня касапин е твърде ловък хитрец. Все пак момичето ще бъде добре поне за известно време, дори по-добре отпреди, защото се наложи да заобиколя много от центровете, които Пон е блокирал и да създам успоредни нервни връзки. Вероятно те няма да се съхранят за дълго. Обаче хлапето ще изпитва прилив на енергия, ще ѝ се струва, че може да събаря планини. Въсъщност ще бъде твърде слаба, докато не закрепне с упражнения и богата храна. Боя се, че моята интервенция не решава проблема окончателно.

— Искате да кажете — побързах да се намеся, — че след време пак ще изпадне в същото състояние?

Тя кимна.

— Спомни си как е устроена системата тук! Микробите се придържат към твърда схема кое е нормално и кое не е. А надарените със сила хора успяват да ги убедят, че искат да направят нещо друго. Точно така е постъпил и Пон. Нейните микроорганизми се стремят да я върнат в предишното състояние, защото са били заблудени, че то е нормалното. Заобиколих блокираните центрове, като стимулирах части от мозъка, които почти при всички хора изобщо не се използват, но дребосъщите в нея ще приемат моята намеса като рана, все едно момичето има счупена ръка. Ще се втурнат да премахнат вредата. Все някога ще срутят поставените от мен прегради. Само експерт по мозъчни процеси, при това силен поне колкото Пон, може да я

излекува докрай. Мисля, че такъв човек ще се справи за броени минути.

Намръзих се.

— И докога ще е... будна?

Тя ми отвърна с подобна на моята гримаса.

— Няколко дни, може би седмица. Не повече. Промените ще бъдат бавни, така че не мога да предвидя точно.

Изпъшках от безсилна ярост.

— Тогава каква полза имаше от всичко, да го вземат мътните!

Кой ще успее да я излекува през тези няколко дни?

Тя ме изгледа учудено.

— Наистина ли те е грижа? За някаква си дребна женичка?

— Да, той действително държи на нея — вметна Бронц и ме избави от неудобството да се заем с нашата домакиня.

— Би могъл да избяга доста по-лесно от Зийс, ако не я беше взел със себе си. А вместо това я е мъкнал навсякъде, хранил я, чистил я... и каквото още се сетиш.

Тя отново впи поглед в очите ми и аз долових, че за първи път ме гледа като човешко същество.

— Щом си толкова привързан — промълви замислено, — вероятно ще успеем да направим нещо. Само за едно място съм сигурна, обаче е твърде далеч оттук.

— Имението Моуб — добави отец Бронц. — И аз това си помислих. Сумико, та дотам има над четири хиляди километра! В името Божие, как да стигнем в Моуб за по-малко от година? Да не говорим, че и Тремон трябва да си довърши обучението.

Тя се ухили гадно.

— Не в името *Божие*, попче. Мисля, че отговорът е очевиден — ще летим. Един безил може да измине по триста, дори четиристотин километра на нощ, а през деня да си почива. Значи ще ни стигнат и десетина дни. Е, това по-разумно ли е според тебе?

— *Безили!* — изпръхтя свещеникът. — Че откога имаш от тези опитомени твари, при това научени да носят и пътници?

— Нямам... все още — отвърна Сумико. — Обаче ми хрумна, че щом ни трябват, ще ги получим лесно с любезната помощ на имението Зийс.

Направо подскочих.

— Какво!

Тя вдигна рамене.

— Попче, или ти си се издал с нещо, или той не е внимавал достатъчно. Няма значение. И в момента сме частично обкръжени от войски на Зийс. Очаквам да ни нападнат при изгрев-слънце, за да виждат какво правят.

Завъртях глава и нервно се помъчих да зърна нещо в нощта. Но след малко разбрах, че и двамата не се тревожат особено за нововъзникналата опасност. Това само засили подозренията ми.

Вгледах се в отец Бронц, който бе наклонил глава, сякаш се ослушваше. Накрая попита:

— Успя ли да ги преброяш?

— Двайсет-трийсет, до един на близили — нехайно отвърна Сумико. — Предполагам, че са поискали още подкрепления от имението, но не вярвам да хвърлят много войски срещу нас. Иначе току-виж на някой рицар му щукне да използва слабата отбрана, за да превземе Зийс.

Бронц кимна.

— Ще трябва да се справим с не повече от четиридесет, което прави само една пета от силите им. Съгласен съм с тебе. Добре, значи имаме насреща четиридесет въоръжени мъже, почти сигурно начело с Артур и, да речем, още двама магистри.

Сумико тръсна глава.

— Горе-долу така е.

— Чакайте малко! — избухнах аз. — За вас може и да не е важно, но те са дошли заради мен и момичето! Как ще се съпротивлявате срещу такава мощ!

Предводителката ме погледна отегчено.

— Това сте вие, мъжете! Виж какво, я се покрий някъде за през нощта, опитай да поспиш, пък остави грижите на мен.

— Но... всички те са обучени воиници, най-малко надзоратели, при това с повече магистри, отколкото имате тук! — избълвах нетърпеливо. — Защо си въобразявате, че ще ги победите?

— Само гледай да не те заболи главата от страх! — В гласа ѝ съвсем ясно личеше снизходженето. — До сутринта аз и отец Бронц ще си имаме предостатъчно работа. Не е зле, че лакеят на Господ и

ние, сатанистите, можем да се обединим, за да свършим нещо полезно.

— Тя внезапно ме изгледа с презрение. — *Atheist!* Пфу!

Свещеникът добави с най-благия си глас:

— Кал, Сумико О'Хигинс знае какво прави...

Ако не бе добавил полушенешком „надявам се“, щях тутакси да му повярвам.

Сън не ме ловеше, докато си представях свирепия поглед на магистър Артур над пищните мустаци... и като че го виждах зад всяко храстче и дърво в джунглата.

СЕДЕМНАДСЕТА ГЛАВА

ВЯРВАМ ВЪВ ВЕЩИЦИ — НАИСТИНА ВЯРВАМ!

Едва ли е нужно да казвам, че почти не мигнах през онази нощ. Разбира се и вещиците от селото май изобщо не използваха тъмните часове за сън. Но мракът им позволявало да се преструват, че не ме забелязват, защото в техните очи сигурно бях нищожество.

Не ми оставаше друго, освен понякога да проверявам как е Тай и на третия или четвъртия път тя не само дишаше дълбоко и равномерно, както подобава на нормално спящ човек, но дори изпъшка и се обърна на другата страна. Тази гледка си струваше всички премеждия... естествено ако успеехме да дочакаме края на следващия ден.

Макар да не бях срещал почти никакви сведения за вещерството, пък и не си бях направил труда да ги запомня, от самото село извлякох немалко информация. Числото тринадесет, станало злощастно заради броя на присъстващите на Тайната вечеря бе най-желано и предпочитано от поклонниците на дявола. Във всеки магьоснически сбор трябваше да участват тринадесет от тях, колкото бяха и по време на церемонията. Освен това имаше и тринадесет големи колиби. Така и не успях да преброя точно колко жени живееха тук, но бях готов да се закълна, че броят им се дели на тринадесет.

Несъмнено думата „вещица“ се отнася само за жени. В приказките от моето детство се споменаваше и за вещери, но незнайно защо те не бяха особено популярни. Доколкото си спомням, предпочитаха да вършат дребни злини и не притежаваха почти никаква магическа сила. Вярата на отец Бронц пък даваше достъп до свещеническия сан само на мъже и може би това обясняваше защо жените бяха повече сред католиците. Сетих се обаче и за думите на доктор Пон — жените обикновено имали по-могъща дарба от мъжете на Лилит, особено ако силата им е дива. Започнах пак да си задавам

въпроси относно структурата на властта на тази планета. Колко ли бяха жените сред рицарите? Нямаше как да предположа. Половината? Или мнозинство? Макар Тийл да беше господар на имението Зийс, Вола ме въведе в тайните на силата, както бе обучавала преди мен Артур и самия Марек Крийгън. Хрумна ми и че твърде много от служителите в замъка бяха жени, също както и първият срецнат от мен магистър при стъпването ми на Лилит. Пък и поне половината от войниците на Артур.

Значи даже твърде ограниченият ми опит показваше, че жените, които притежават дарбата, са повече от мъжете. Кой знае, може би Пон не просто задоволяваше перверзните си, а имаше по-сериозни причини да прави опити само с момичета.

Отново насочих цялото си внимание към тези... вещици. Казах си, че ако отхвърля култовите заблуди, мръсния етикет „диващи“ и всички други безсмислици, оставаше фактът, че тяхната предводителка имаше сила, чиито граници никой не познава. Бронц спомена, че би могла да се равнява на Крийгън, ако е минала през обучението. Но аз вече знаех, че дори необуздана, такава дарба беше способна да се отприщи със страшен размах от екстремни чувства и особено от омразата. А Сумико О'Хигинс ненавиждаше Зийс, защото там беше доктор Пон и докторът бе сторил зло на Тай — сиреч на една жена.

Другите... дори да приличаха на пешки, дали външността им не лъжеше? Май нещо пропусках. Току-виж Сатаната, княз на мрака и какво ли не още, наистина бе пипал тук. Все нещо трябваше да пази тази примамлива мишена от набезите на околните имения. При това толкова сигурно, че О'Хигинс не се поколеба да доведе на срецата най-силните си помощнички, без да се тревожи за селото.

С наблизаването на утрото ставах все по-неспокоен. Сумико и отец Бронц цяла нощ кроиха планове (човек трудно би си представил по-нелепа двойка съзаклятници), но накрая свещеникът излезе от колибата и дойде при мен.

— Изглеждаш съсипан — веднага отбеляза той.

— И вие май не горите от ентузиазъм — отвърнах намусено. — Нима очаквате да спя, когато ни предстои такова нещо?

Бронц се отпусна тежко на земята.

— Имам нужда от силен чай, за да се ободря — промърмори под нос. — Да, трябва да призная, че тази жена не се занимава с детски

игрички. Не знам ще постигне ли нещо, но ако успее, ще бъде почти революция. Да, истинска революция!

Зяпнах го.

— Хайде де, изплуйте камъчето най-после!

— Помниш ли какво си говорихме за равновесието на Лилит?

Сумико като че е напипала нещо, което нарушава това равновесие, поне донякъде.

Смръзващ се недоумяващо.

— И какво е то?

— Виждаш ли тези жени? До една са девствени, ако щеш вярвай, поне спрямо мъжете. Всички са проявили дива дарба в началото на пубертета, но след това повечето са си останали пешки, защото смущенията отминали за около година.

— Ха, само не ми разправяйте, че и О'Хигинс е непорочна девица! — прихнах аз.

Той също се засмя.

— Трудно е да се каже по такъв начин. Но се съмнявам някога да е лягала с мъж, ако за това си мислиш, понеже май само тези връзки могат да попречат на нейните занимания. Не знам каква част от истината се крие в легендите, че девиците били по-вещи в магическите тайни, но твърдението изглежда вярно, поне за Лилит. Вероятно в организмите на тези жени настъпват някакви малки биохимически промени. Не знам. Сумико стигнала до идеята, след като дълго търсила такива момичета сред диваците. Може и да е побъркана, но в никакъв случай не е глупава. Някога била блестяща биохимичка във Външния свят, така че внимавай да не я подцепиш заради сегашните ѝ лудории. Както и да е. Щом я стоварили на Лилит, не останала дълго при пешките. Сприхава е. Веднъж така побесняла, че не само опекла с поглед своя надзирател, но най-спокойно се махнала от имението и по пътя искряла като фойерверк от силата според разказите на очевидци. Осакатявала или направо убивала всеки, понечил да ѝ се изпречи.

— Без да е пила от онзи стимулатор?! — възкликах изумено.

— Нито капка. Вече ти е ясно защо те предупредих. Сетне доста време се размотавала из пустошта, преди изобщо да научи, че съществува такова растение. Но тя се е занимавала не само с биохимия, Кал, разбира и от ботаника. Трудила се месеци, докато научи всичко за стимулатора и измисли свои начини да го извлича от

растението. Как се е справила без уреди, без лаборатория и дори без минималните удобства, които дава едно имение, едва ли ще схванем някога. Допускам, че волята и инатът ѝ са били предостатъчни. Е, не е същата пречистена, приятна настойка, каквато сме пили ти и аз, но върши работа. Привлякла всички тези жени, когато били съвсем млади, като ги избирала само по проявленията на дивата дарба... подозирам, че са имали значение и сексуалните им предпочтения. За кратко може да упои всяка магьосница тук и да пробуди отново някогашната ѝ сила. Твърде умело използва вярата и ритуалната дисциплина на сатанинския култ, за да оформя и насочва... — Свещеникът въздъхна. — Въобще, мисля си, че след час-два старото приятелче Артур ще се сблъска с жестока изненада.

Прецених внимателно току-що наученото и почувствах как надеждата ми понадига глава, а постепенно прозирах и по-дълбокия смисъл на нещата.

Пешките изобщо не се отличаваха със сдържаност векса — Тай например никога не би станала вещица като тези тук, но ако О'Хигинс наистина имаше това, с което се хвалеше, все едно бе донесла термоядрена бомба на Лилит.

— Бронц, колко жени е събрала в селото?

Той си почиващ със затворени очи и ми се стори, че е заспал. Но след секунда промърмори:

— Тринадесет пъти по тринадесет. Че как иначе?

Значи бяха сто шестдесет и девет. При това подбрани грижливо от предводителка, знаеща отлично какво търси. Всички са проявили могъща дива дарба и с малко помощ от химията дремещите заложби могат отново да се събудят. И всички са свирепо предани на своята кралица, заместила майките им...

— Това изобщо не е никакъв идиотски култ към Сатаната — обобщих гласно. — Сумико О'Хигинс създава ядрото на бунтовническа армия.

— Чак сега ли го проумя? — измърмори сънливо отец Бронц.

Внезапната ми проява на досетливост никак не ме ободри. Сериозно се съмнявах дали светът, оформлен по вкуса на главната магьосница, ще ми хареса повече от този на Марек Крийгън. Чудех се за какво ли престъпление бяха пратили тук кралицата на вещиците. Явно не ще да е било безобидно.

Щом слънцето се показа над хоризонта, всички жени се събраха за тържествен обред, който се състоеше главно от проклятия към светилото, прогонило прекрасната нощ, и молби към Сатаната за подкрепа в предстоящата битка. Над разпаления огън се мъдреше котел от гигантска издълбана кратуна, в който вреще и съскаше гъста течност.

След утринната „молитва“ всяка се доближаваше до котела, гребваше с грубо издялан черпак от горещото вонливо питие и отпиваше. Чувствах се ненужен и безпомощен, исках и аз да гълтна от отварата, но отец Бронц не даде дори да продумам за това.

— Сумико твърди, че тази гадост ще си направи лоша шега с нервната ти система. Не знам дали да й вярвам, но не забравяй, че тук сме гости. Стой настрана и гледай какво става. Не им се мотай в краката! Имат копия, отровни стрели, лъкове и дори арбалети. Сега задължението ти е просто да се опазиш. Ако те убият случайно, значи напразно сме се бъхтили.

Опитах се да споря, но логиката му беше необорима. Влязох в колибата, където бе останала само Тай, и я погледнах.

Тя изстена, обърна се и отвори очи. Позна ме.

— Здрасти — каза немощно.

— Ти си здрасти — отвърнах, ухилен до уши. — Знаеш ли къде се намираш?

Тай се опита да стане, не успя от първия път, но все пак се надигна.

— Горе-долу. Беше нещо като сън, ама съвсем смахнат. Спах си непробудно и знаех, че е така, но чуха и виждах каквото ставаше. Не ми се струваше истинско. — Тя се поколеба, погледна ме сериозно и озадачено. — Кал, всичко беше вярно, нали? Ама съвсем всичко? Оня страшен доктор, гадната стая, после ти ме спаси, видях отец Бронц и вещиците... Те наистина ли са вещици?

Кимнах.

— Нещо такова. Поне си мислят, че са.

Тя се взря в мен, а аз си казах, че никога досега не съм виждал такова лице.

— Могъл си да се измъкнеш съвсем лесно, но взе и мен — прошепна момичето. Гласът ѝ потрепна: — О, Кал, прегърни ме! Моля те!

Доблихих и леко я притиснах към себе си, ала тя ме обви с ръце, прегърна ме и ме целуна с цялата сила, която ѝ беше останала. Изведнък се задъха, в очите ѝ изскочиха сълзи.

— Обичам те, Кал! — изхълца след миг и пак се вкопчи в мен.

Гледах я доста сепнато, понеже не проумявах нито нейната постъпка, нито собствените си чувства.

— И аз... и аз те обичам, мъничката ми.

С изумление разбрах, че колкото и да беше невероятно, казвах истината.

Селото изглеждаше като изоставено. Виждах само димящите останки от огъня и празния котел. Никакъв признак на живот, освен струящата наоколо вечна гълчава на насекомите.

После и тези звуци изчезнаха.

Беше призрачно, недействително. За миг се уплаших да не съм оглушал, толкова звънтяща тишина не бе ме обгръщала досега на тази планета. Никакво шумолене, дори най-слабото. Сякаш и вятърът стихна.

Внезапно от всички страни се раздадоха ужасно гръмки, пронизителни и скърцащи писъци. Вятърът налетя, зашиба дърветата. Останах в колибата, защото съзnavах, че нищичко не мога да направя, но исках да видя онова, което би се открило пред очите ми. Щом обясних набързо на Тай какво става, тя превъзмогна слабостта си и понечи да излезе навън, а когато се възпротивих да стои толкова близо до входа, каза, че и аз съм твърде удобна мишена. Отстъпих и двамата занадничахме по-предпазливо.

Безилите се надигнаха без видими усилия от кръга, склучен на около стотина метра от селото на вещиците. Макар че не виждах във всички посоки, бях уверен, че никъде не са оставили пролука.

Учудих се на смущаващо плавното извисяване на тези твари; като че ги теглеха въжета. После те замръзнаха неподвижно двайсетина метра над земята, почти докосвайки с коремите си върховете на дърветата.

Едно чудовище бавно се понесе по-напред от симетричния строй и доближи откритата площадка в средата на селото, за да спре точно над празния котел. Спусна се само на четири-пет метра над земята. Колкото и да бях удивен от необичайно леките движения на животното, сега вниманието ми се прикова в ездача му.

Чух и ахкането на Тай:

— Артур!

Да, беше самият пристав на имението Зийс; леденото излъчване на силата му ни връхлетя като нападащ звяр.

— Вещици! — изрева той грубо. — Искам да говоря с главната между вас! Няма нужда да си хабим силите в битка!

И Сумико О'Хигинс, изскочила сякаш от нищото, се появи изведнъж в цялото мрачно величие на одеждите си. Вдигна глава към магистъра. Въобще не разбрах как успя да излезе насреща на площадката незабелязана.

— Говори, човече! — извика тя също толкова звучно. — Казвай каквото си решил и се махай! Нито имаш работа тук, нито право да ни досаждаш!

Артур се засмя злобно, но забелязах, че се посмути от внезапната й појава и дръзкия тон.

— Право ли? *Силата* дава право, госпожо, както вие добре знаете. В това селце още живуркате само по милостта на великия херцог, защото ни правите по някоя услуга. Тази е причината да ви щадя. Освен това грешите, като ми казвате, че нямам работа тук. Не някой друг, а Владетелят Марек Крийгън ми заповядва да върна беглеца Кал Тремон, когото сте приютили. Предайте ми го и ще си отидем мирно и тихо.

— Само Тремон ли? Нима не искате да отведете и момичето? — попита кралицата на вещиците и стомахът ми се сви в миг от подозрението, че ей сега ще сключи сделка, изгодна за нея, но не и за мен.

Артур пак се разсмя.

— Задръжте си хлапето, щом искате. Дори ще се погрижим да ѝ възвърнем здравето. Трябва обаче да заловим Тремон и ще го заловим.

— Войнико, не ми харесва нахалството ти — сопна се Сумико О'Хигинс. — Толкова си свикнал да се налагаш със сила, че накрая ще пострадаш от престараване. Живеем тук не по милостта на херцог

Кобе или на някой друг. *Твоят* Владетел може да е Марек Крийгън, но моят е Сатаната, князът на мрака, крал на подземния свят.

Артур не се впечатли особено от гръмките слова, ала Тай промърмори:

— Ха така, дружке! Запуши му голямата уста!

Магистърът сви рамене, великолепен върху своето страховито черно животно.

— Значи да смяtam, че няма да ни предадете беглеца доброволно?

— Не съм се захласнala по него — заяви невъзмутимо кралицата на вещиците, — но пък тебе и господарите ти направо не мога да понасям. Ако ни нападнете, ще бъдете изтребени до крак. Сам избирай!

Артур я изгледа ядно и с незабележимо движение на тежкия си ботуш принуди безила да се върне при останалите. Сумико О'Хигинс не помръдна от мястото си и макар да се възхищавах на смелостта ѝ, прецених, че в края на краищата постъпи много глупаво.

Със същата загадъчна внезапност всички други вещици се появиха пред очите ми, разпръснати в почти съвършен кръг около селото, застанали с лица към нападателите. Стори ми се, че нито една от тях не носеше оръжие.

Магистърът вдигна ръка и по два безила от двете му страни се плъзнаха напред във въздуха, а ездачите им насочиха твърде опасни наглед арбалети, закрепени пред седлата. Всички се прицелиха в Сумико и стреляха почти едновременно; стрелите литнаха със страшна мощ към фигураната в развиващи се черни одежди.

Тъкмо да извикам и тя махна небрежно. Четирите острите се забиха в тревата около краката ѝ. В същия миг всяка трета жена в кръга се завъртя с лице към предводителката си, а О'Хигинс вдигна дясната си ръка към войниците.

И се случи нещо невероятно. Мъжете, закрепени към седлата с дебели и здрави ремъци, изведнъж полетяха нагоре като вдигнати от великанска ръка и се стовариха на земята далеч по-силно, отколкото позволяваше местната гравитация. Повече не шавнаха.

Артур кресна яростно, другите му бойци подкараха напред своите безили и започнаха да засипват с ужасния си арсенал от стрели,

копия и какво ли не още жените — почти от упор. Смъртоносен дъжд се изсипа върху вещиците.

Нито една обаче не бе улучена.

Сумико очерта някакъв знак във въздуха. Безилите писнаха пронизително и започнаха да падат като огромни камъни, повлекли и ездачите си.

Вече бях готов да се закълна, че тази жена наистина знаеше какво прави.

Разбира се, Артур пощуря от бяс, но умът му все пак стигна да оттегли оцелелите си войници за престрояване. И той, както и аз, бе забелязал, че нищо лошо не се случва на хората му, докато не доближат обръча от човешки тела около селото. Сега се съобразяваше с новото положение.

— Стреляйте по тях отдалеч! Повалете ги!

Всички вещици отново се обърнаха към нападателите, а Сумико О'Хигинс застана в самия център на кръга — върху каменното капище. Викна една-единствена дума, която накара жените мигновено да се извъртят към нея и да впият погледи в предводителката си. Не проумявах ставащото, макар че вече не се тревожех толкова. Явно през този ден магистърът щеше да научи доста нови неща...

— О, Сатана, повелителю на света! — изкрещя Сумико и на мен ми се стори, че отново се готови да изпадне в транс. — Довери могъществото си в ръцете на твоята слугиня, за да си получат заслуженото тези неверници!

Войниците се разпръснаха по-далеч от вещиците и се приготвиха за стрелба. Напрегнато очаквах продължението на битката, обърнат към О'Хигинс. Тя рязко отметна глава назад, очите й зейнаха, като че действително беше хипнотизирана. Изпънатите й ръце сочеха подобно на оръжия към безилите. Завъртя се около оста си и въпреки че не се появи никаква светлина или нещо подобно, въздухът около летящите твари запраща от същия вътрешен огън, в който бе пламнал Кронлон. Огледах жените и се уверих, че и те не виждат нищо и никого освен предводителката си.

— Излъчват през нея! — възкликах неволно. — Насочват своя страх и омраза чрез Сумико О'Хигинс!

Този път някои от запратените оръжия достигнаха мишените си. Няколко жени паднаха, облени в кръв, може би имаше и убити, но

останалите не трепнаха и дори не погледнаха повалените си сестри. Нищо не можеше да ги разсее.

Невидимата гигантска ръка докосваше войниците един по един, изпепеляваше ги в седлата им или ги запращаше във въздуха. Видях, че Артур кара своя безил да се отдръпне, чух крясъците му към бойците за отстъпление. Бяха минали само три-четири минути от началото на атаката, половината му подчинени още летяха над селото.

— Тъй да бъде, вещице! — разкрещя се той. — Нали ти казах, най-важна е силата, а днес тя явно е на твоя страна. Но когато разпратим известие до именията, срещу теб ще се надигне такава мощ, каквато тоя свят още не е виждал! Радвай се на победата, докато можеш!

Оцелелите се отдалечиха.

Кралицата на вещиците отпусна ръце и направи друг знак. Магията свърши. Жените се раздвишиха несигурно, някои се свлякоха на колене, други веднага се наведоха над ранените.

О'Хигинс се отърси за секунда от транса и веднага забълва заповеди.

— Погрижете се за пострадалите! Незабавно пребройте колко са мъртвите ни!

После рязко се обърна и тръгна към колибата, където се бяхме скрили аз и Тай.

— Олеле! — едва промълви девойката. — Такова нещо нито съм виждала, нито съм чувала. — Закиска се. — Струваше си дори само защото видях киселата мутра на Артур! Доста пешки и животеца ще си дадат, за да го видят такъв смачкан!

— Не бързай толкова — възразих недоволно. — Загуби едно сражение, но не цялата война. Сблъска се с оръжие, за което нищо не знаеше, и си плати прескъпо. Само че изглежда изобщо не си правеше майтап, като обеща да се върне с грамадна армия. Наистина са принудени веднага да смажат сила като тукашната, иначе никога повече няма да спят спокойно в замъците си.

Видях отец Бронц да излиза от съседната колиба, обзет също от страхопочитание. Двамата с О'Хигинс побързаха да дойдат при нас.

— Колко успя да докопаш? — обърна се тя към свещеника.

— Май че станаха шест. Наложи се да изтребя останалите. Стигат ли?

— Едва-едва! — отсече предводителката. — Но ще тряба да се оправяме с каквото имаме.

— Не обвинявай мен за това! — сопна ѝ се отецът. — Ти ги събaryaше на земята. Аз само прибирах каквото можех.

Гледах ги недоумяващо.

— Да пукна, ако схващам нещо! Отче, вие къде бяхте по време на битката?

Той се засмя.

— Събирах трофеи. Имаме нужда от близни и докато Сумико и нейните приятелки-магьосници се разправяха с ездачите, успях да подчиня шест от животните им.

О'Хигинс кимна.

— Точно заради това беше цялата шумотевица. Иначе не бих допуснала Артур дори да открие селото. Обаче се надявах на повечко близни... поне десетина.

— Щеше да ги имаш, ако не прекали със запокитването им в земята — отвърна Бронц. — Изумителна гледка! Сумико, откровено си признавам, че те подцених. Дори след като снощи ми обясни всичко, пак не можех да ти повярвам. Събрана във фокус и насочена сила! Стъпсващо е!

Тя вдигна рамене.

— Няма причина да е невъзможно. Всъщност тези микроорганизми не правят разлика между човешка клетка, растение или молекула на меден окис, да речем. Просто техният генетичен код или там каквото им го замества ги кара да съхранят съществуващото. Щом сме в състояние да „говорим“ на такъв микроб и да го убедим, че трябва да направи нещо ново — с други думи, да му сменяме програмата, — можем и да поискаме от него какво ли не. Също като с компютрите, попче. Стига да ти сече пипето, ще им вкараш всякааква програма.

— Твърде скромна си — промълви Бронц съвсем искрено. Виждах, че не се опитва да ѝ влезе под кожата. — Това е велико откритие! Нещо непредвидимо, съвсем различно. Ще направи за Лилит онова, което промишлената революция е направила за хората от средновековието!

Тя хихикна презрително.

— Може би, но ако реша да споделя тайната с други и ако силата може да се управлява в рамките на цялата планета.

Бях смаян от възможните последствия на това откритие. Отпадаха всякакви доводи на Бронц срещу промяна в обществото на Лилит.

— Вие държите в ръцете си средството за унищожаване на тиранията! — възкликах. — Пешките ще получат възможност сами да решават съдбата си!

Тя сякаш изпръхтя.

— И какво те кара да мислиш, че ще свършат тази работа по-добре от сегашните си господари? Възможно е да стане дори още по-идиотско.

Пред такъв явен цинизъм загубих желание да споря и се върнах към по-близките и определено мрачни перспективи.

— Да знаете, той ще дойде пак. За Артур говоря. И ще води страшна войска. Тогава какво ще правим?

— Нищо, мило момче — отговори Сумико. — Абсолютно нищо. Май те учудва? А ще ми повярваш ли, че това място не може дори да бъде забелязано, освен ако аз не пожелая? Разбира се, че пак ще дойдат. Сигурно ще доведе двама-трима рицари или дори онът дъртак херцога. Ще пърхнат наоколо, ще претърсват всяко храстче и изобщо няма да ни видят. Ще се побъркат от яд, но дори да кацнат в самото огнище, пак няма да зърнат селото. Според тебе как оцелявахме досега?

Бронц направо въртеше глава от почуда.

— Сумико, готов съм да приема, че можеш да събереш в едно силата на много хора, защото умът ми все пак се опитва да си обясни как става това, но сега говориш за направо невъзможно нещо!

Тя се ухили неприятно и го щипна по бузата.

— Попче, ти си един симпатичен дребосък, въпреки че не понасям набожни типове. Нека да е невъзможно, щом ти се иска. Така животът ще ти изглежда по-прост.

— Но как, Сумико? — настоя свещеникът. — Как?

Кралицата на вешциците се усмихна.

— Само едно ще ти кажа, за да има над какво да си блъскаш главата. Микробите на Лилит са във всяка молекула на всяка клетка от

твоето тяло, включително и в мозъка. Не съм открила никакво вълшебство. Просто се научих да си приказвам с малките зверчета.

— Отче Бронц! — внезапно извика Тай.

Той се обърна и лицето му грейна. Момичето изтича при него, за да го прегърне.

— Я виж ти, я виж ти! — повтаряше засмян свещеникът. — Значи малката Тай пак е с нас!

— Което ми напомня, че е крайно време да се размърдаме — намеси се О'Хигинс. — Ще отида да проверя как са ранените и могат ли да направя нещо за тях. Вие си починете и нямайте грижи — селото отново е напълно защитено. Предстои ни да летим дълго тази нощ, а тя ще е само първата от още много такива. Всеки трябва да събере сили.

Бронц я зяпна и едрата жена кимна.

— Отдавна се каня да проверя дали ония стари глупаци в Моуб знаят нещо повече от мен. И без това вече се разчу какво можем, така че не е зле да подгответя някоя и друга изненада. Пък и ще наглеждам момичето, за да не се влоши състоянието ѝ.

Обърнах се към отчето.

— Надявам се, че и вие ще дойдете. Май не ми се иска да остана сам с вещиците цели десет дни.

Той се засмя.

— Непременно. Вече бях решил да го сторя. Толкова години минаха, откакто не съм бил в Моуб, глажди ме любопитство. Но не очаквай да видиш чудеса. Знаят повече от всеки друг за микроорганизмите... може би с изключение на Сумико, защото вече се убедих с очите си на какво е способна. Съвсем не са безкористни учени обаче. В течение на времето и там са настъпили някои... хм, злощастни промени.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ИМЕНИЕТО МОУБ

Най-лошото в цялото това пътешествие бяха самите безили. Грозните твари смърдяха и от телата им се изцеждаше някаква отвратителна слуз, когато се уплашеха... да не споменавам пък за пукащите тъпанчетата писъци, изтръгващи се сякаш от бездънни адски бездни. Отгоре на това се оказахме съвсем неопитни ездачи и през цялото време ми се струваше, че ме тръскат на всички страни едновременно. Изключително плавният и лек полет на чудовищата причиняваше съвсем други усещания, когато се озовеш върху тях.

И все пак явно бяха отгледани специално за летене, тъй като ми се струваше, че никога не се уморяват. Нямаха нужда и от особени грижи, защото сами си намираха препитание в джунглата, над която се носехме. Погльщаха всичко, което не беше способно да им отвърне със същото, независимо дали е растение или животно. Но понеже бяха едри създания, похапваха често и това ни бавеше. Всеки ден трябваше да изядат храна, три пъти по-тежка от внушителните им туловища, за да летят с поносима скорост.

Километрите се изнизваха бързо под нас и не ми харесваше единствено това, че не виждах почти нищо от планетата. От предпазливост, както и за да избегнем нежелани срещи, първо се насочихме право на изток към брега и полетяхме над водата. Лагерувахме на сушата само където пустошта стигаше до океана, за да сме сигурни във временния си подслон. Морският простор бе изпъстрен с безброй пусти островчета, ала там безилите не можеха да намерят достатъчно храна, затова понякога се налагаше да рискуваме.

Разбира се, вещиците ни осигуряваха все някаква защита. Предполагам, че затова забелязвахме търде малко движение близо до нас по пътя ни на юг. И въпреки че можехме да се разправим с всеки самотен натрапник, сега не разполагахме с могъществото, прогонило Артур от селото. Нямаше как Сумико да вземе своето „ядро“ от магьоснички, защото на седлата се побирахме само по двама — аз и

Тай бяхме на един от безилите, отец Бронц и предводителката яздеха сами, а на останалите три успяха да се настанят още шест жени. Освен това с управлението на тварите се занимаваха само свещеникът и О'Хигинс.

Прекарвахме дните в търсене на нещо за ядене и в почивка. Не бих казал, че в нашата малка група цареше дружелюбен дух, защото вешниците почти не поглеждаха Тай и мен, а отец Бронц посвещаваше цялото си време на очевидно безплодни размишления над забележителните открития на Сумико за микроорганизмите.

Признавам, че се чувствах малко неспокоен в присъствието на кралицата на вешниците. Не се съмнявах, че е гениална и надарена със смайваща упоритост, позволяваща ѝ да си поставя непосилни задачи и да ги решава блестящо. При това се отнасяше съвсем практично към живота — използваше плодовете от труда си, за да изгради постепенно една непобедима армия. Но не ми беше ясно каква крайна цел преследваше. Когато говореше за животните и растенията на Лилит, за местните микроби и за чудатите си идеи относно биохимическите връзки между живите същества тук, гласът ѝ звучеше суховато като на университетски професор. Тъкмо започвах да подозирам, че нейният сатанизъм е обикновено шарлатанство, предназначено само за привличане на поклонници, и тя се впускаше да защитава вярата си с неподправена искреност и плам. С Тай обсъждахме почти неспирно тази странна жена и накрая се убедихме взаимно, че тя или е най-великата актриса на всички времена, или сериозно вярва във всички свои глупотевини.

Постарах се да измъкна от отец Бронц онова, което знаеше за Сумико, но той си призна, че е дочувал само откъслечни сведения. Дъщеря на учени, вещи в биологическите страни на тераформирането, и както се изяснило по-късно, самата тя — резултат от експеримент. Променили я генетично в опит да създадат същество, подходящо за сурорите условия на граничните светове. Е, наистина бяха постигнали нещичко, ала не можех да не се запитам какво ли става с психиката на човек, който знае, че е обект номер 77-А от лабораторията на мама и тате. Никой не разбрал за какво престъпление я изпратили на Лилит, но трябва да е било извършено с размах, а изгнанието разпалило у О'Хигинс страстна ненавист към цивилизацията и жажда да си отмъсти. Кралицата на вешниците най-точно се вписваше в

първоначалната ми представа за Владетеля от планетите на Диаманта, но самата тя явно се отнасяше с пренебрежение дори към такава власт. За нея Марек Крийгън и Конфедерацията бяха двете страни на една и съща монета.

Междувременно връзката ми с Тай се развиваше бурно и аз откривах у себе си неща, за които преди дори не подозирах. Това донякъде ме лишаваше от спокойствие — нима човек като мен, разчитащ само на чистия интелект, можеше да се привърже толкова силно? Сякаш си признавах неясна вина, укорявах се, че също съм от плът и кръв, след като толкова време се смятах за висше същество, издигнало се над животинските нагони, присъщи на стадото. А Тай в никакъв случай не беше от жените, по които бих се увлякъл в предишния си живот. Да, изглеждаше извънредно умна и схватлива, но и невежа, зависима изцяло от чувствата си и в известен смисъл твърде уязвима.

Въпреки терзанията беше ми добре да я гледам будна и бодра, да слушам как се смее и ахка, как се радва като дете на нова играчка. Струваше ми се, че дълго съм търпял в себе си болезнена пустота и дори съм престанал да я забелязвам, смятайки тази душевна липса за нещо нормално... и ето че се освободих от това състояние изведнъж! Облекчението, усещането, че съм здрав и хармоничен, беше неописуемо хубаво. С Тай успяхме да се допълним взаимно — тя беше моята опора, моят нов поглед към Лилит, където щях да прекарам остатъка от живота си, а аз — нейният прозорец към една необятна и толкова разнообразна вселена, че момичето тепърва започваше да разбира какво има извън родната й планета.

Стигнахме в Моуб след единадесет дни, защото се стараехме да отбягваме гъсто населените области, пък и не бързахме излишно. И ето че имението се откри пред очите ни — грамаден остров на сред обширен тропически залив. Беше разположен съвсем близо до екватора, жегата и влагата изглеждаха почти нетърпими. Помислих си, че може би схващам защо обитателите му са избрали тъкмо това място.

Първата експедиция на Лилит е нямала представа в какво се забърква. Хората са изпитвали нужда от база, където да разполагат с образци от флората и фауната на планетата, без в същото време да се излагат на незнайни опасности. Големият остров бил най-естественият избор — достатъчно просторен и изобилстващ от живот, за да осигури

работка на лабораториите, и същевременно добре изолиран сред водната шир с високите си стръмни скали.

Едва ли се бе променил много през вековете. Виждаха се разчистените ниви и редиците плодни дръвчета, твърде правилни, за да бъдат естествени. А на широка равна скала почти в средата се издигаше убежището на онези, които живееха и работеха тук. Самият твърд камък бе издълбан с най-първобитни методи, но грамадният скален храм не ми се стори нито груб, нито неуютен. В сравнение с него замъкът на имението Зийс беше малка и крехка постройка, макар Моуб да не се отличаваше с фините завъртулки, породени от въображението на господаря Тайл. Това, което виждах сега, беше просто, практично, разумно... и огромно.

Отец Бронц ни бе предупредил да не прибързваме със заключенията. Разбира се, в Моуб била съхранена науката на първите заселници и не била наложена строгата йерархия на другите имения. Но с постепенното си откъсване от останалия свят общността на учените също се променяла. Днес хилядите мъже и жени вършели работата си в името на чудновата религия, сякаш извлечена от зората на човешката история. Изучавайки Лилит, те не само постепенно ѝ придавали човешки образ в мислите си, но накрая започнали и да я възприемат като живо, свръхсъзнато същество — спящ бог, който някой ден ще се събуди.

С други думи, попаднах на поредния смахнат култ, само че съобразен с условията на планетата и извлечен от тях.

Кацахме върху скалата и по стълбите веднага слязоха служители, за да се погрижат за нашите безили. В първия миг помислих, че ни нападат — с такава бързина ни доближиха, ала съвсем скоро стана ясно, че се намираме върху нещо като хеликоптерна площадка.

Взирах се внимателно в тези хора. Повечето явно произхождаха от цивилизираните светове. Мнозина бяха голи или съвсем леко облечени, при това до един млади, но нито приличаха на пешки, нито се държаха като тях. Имаха безупречно чист и спретнат вид.

Като единствения сред нас, вече идвал тук, отец Бронц ни поведе към една от близките стълби.

— Налага се да отбележа, че изобщо не ни се учудиха, дори не проявиха и следа от любопитство — казах му. — Май направо ни

очакваха...

— Може и да си прав. Спомни си, че тези хора знайт всичко, което изобщо сме научили за нашия побъркан свят. Техните прадеди са били първите, стъпили на планетата, точно те и децата им открили микроорганизмите, силата, както и различните билки и отвари, които използваме досега. Пак те са усъвършенствали методите, с които си служим, за да постигнем нещо тук. — Той демонстративно обърна глава към Сумико О'Хигинс — Неуязвими са и добре съзнават това. Мила моя, мисля, че дори ти не си заплаха за тях.

Кралицата на вещиците му отвърна с безизразен поглед и премълча хапливата забележка.

В подножието на дългата виеща се стълба бяхме посрещнати от жена в развиваща се снежнобяла роба. Не ми се видя особено възрастна, макар пищната ѝ коса да имаше цвета на дрехата. Очите ѝ бяха сини, а кожата на лицето издаваше, че не се излага често под слънчевите лъчи.

— Отче Бронц, приветствам вас и спътниците ви с добре дошли — изрече тя меко и напевно.

Свещеникът леко се поклони.

— Госпожо, щастлив съм, че още ме помните — отвърна с подчертано официален тон. — Мога ли да ви представя останалите?

Тя ни огледа един по един — нито подозрително, нито любопитно.

— Познавам всички ви. Аз съм директорката Кому. Ще ви отведа във вече приготвените за вас жилища, за да си починете след пътуването. По-късно днес ще ви покажа Института, а и утре също е добър ден да се заемем с работа.

Отместих погледа си към Тай.

— Госпожо Кому, благодаря ви за гостоприемството — казах възможно най-любезно, защото тук изглежда бяха допустими само такива обносчи, — но младата дама с мен има нужда от медицинска помощ. Тя отново се чувства сънлива и постепенно изпада във вцепенение.

Директорката се взря съсредоточено в Тай, ала не я докосна, нито пък направи нещо друго. След няколко секунди кимна:

— Да, виждам. Моля ви да не се беспокоите. Оздравяването ѝ няма да отнеме много време. А сега бъдете така добри да ме

последвате.

Отвътре Моуб изглеждаше още по-внушително. Подовете и стените бяха облицовани с плочи, приличащи на слюдени шисти — полупрозрачни, пропускащи светлината от някакъв източник зад и под тях. Разбира се, тук не използваха електричество, но явно не бяха и трепкащите пламъчета на маслени лампи. Всъщност струваше ми се, че отново съм попаднал във Външния свят. Понечих да попитам нещо, ала Сумико О'Хигинс ме изпревари.

— Твърде впечатляващо, особено осветлението — каза тя. — Как го правите?

— О, много е елементарно — небрежно отвърна директорката. — Извличаме веществото от различните светещи насекоми. Самият източник на светлина е по-сложен, но наподобяваме начина, по който действат насекомите. А енергията получаваме от падаща вода. Мила, кой ви е казал, че подобно явление е невъзможно на Лилит?

Нямаше какво да се отговори на такъв въпрос и аз вече разбирах, че отново ще трябва да променям представата си за този свят. В наложените от микробите правила наистина нямаше нищо, което да не позволява употребата на немалко класически източници на енергия. Обаче само шепа хора на цялата планета бяха способни да убедят дребните твари да поддържат устойчиви форми на водни колела и други подобни устройства.

Станте ни се оказаха разкошни, с изящно резбовани мебели и голямо легло, на което се мъдреше най-сполучливото подобие на дюшек, което бях виждал досега на Лилит. Общите бани приличаха на онези в замъка — басейни с гореща вода, в която бълбукаха въздушни мехурчета. Не само почистваха, но и отморяваха. Накрая пак се почувствах предишния човек, олекна ми на душата, а Тай се забавляваше чудесно с първото си къпане в нещо различно от дъждовна локва или рекичка. Но добиваше все по-изтощен вид и се наложи да я отнеса на ръце в стаята. Все пак по едно време се разсъни достатъчно, за да не хареса прекалено мекото легло, поколеба се и реши да спи на пода. Щом се унесе, върнах я на приятно гладките чаршафи и се проснах до нея. И едва в този момент осъзнах колко жестоко ме бе изцедило напрежението през последните две седмици. Скоро заспах като пън.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

МАГЬОСНИЦИТЕ ОТ ИМЕНИЕТО МОУБ

Когато се свечери, тръгнахме да обикаляме из огромния Институт — както го наричаха тукашните хора. Тай не беше с нас. Умората й тежеше и нейното тяло явно продължаваше да се бори с хитрините на доктор Пон, затова я оставих да се наспи.

Според стандартите на Лилит всеки в този Институт живееше добре. Хората, които срещахме, изглеждаха умни, жизнени, извънредно възпитани и щастливи. Разгледахме лабораториите, където специалисти по различните растения и животни изследваха каквото можеха. Колкото и примитивни да бяха средствата им, те издаваха великолепна находчивост. Дървени микроскопи с доста добра оптика например! За мое учудване имаха и някои метални уреди, произведени сякаш в голям съвременен завод. Не сдържах любопитството си и домакините веднага ми напомниха, че Владетели като Крийгън също са способни да стабилизират чужда за Лилит материя. Пример за това беше и междуplanetната совалка, която ме докара на планетата, а после ме пренесе в имението Зийс — твърде сложен апарат, в който е добре да си сигурен, щом се качваш.

И поднесената ни храна беше превъзходна, макар да не познах почти нищо освен дините. Казаха ми, че месото било от огромни опитомени насекоми. Специално отгледани растения и плодовете им се приготвяха тук по най-разнообразни начини, имаше и напитки, които макар да се различаваха от бирата и виното, достойно ги заместваха.

Все по-определено ми се струваше, че само тук, в Института, използват докрай възможностите, предлагани от Лилит. Уют, култура, смислена работа — всичко това беше достъпно. Сякаш не бе изначално орисано този свят да се превърне в свърталище на ужасите, не и ако властниците си служеха със силата разумно и мъдро...

Но защо, питах се, не постъпват така?

На следващата сутрин заведоха Тай в медицинския сектор, несравнено по-внушителен по размери от дупката на Пон, макар и тук лекарите да прилагаха много от методите му за обичайните си прегледи. С момичето се занимаваше жена на име Телар, не много по-възрастна от Тай — поне не достатъчно, за да е опитна лечителка. Тя настани пациентката си на удобна твърда маса, опира нервните възли по тялото, после докосна челото ѝ за малко и затвори очи. След около половин минута кимна, отвори ги и се усмихна.

Тай не беше нито упоена, нито пък получи други указания, освен да лежи неподвижно. Имаше доста озадачен вид.

— Кога ще започнете? — попита тя неспокойно.

Телар се разсмя.

— Приключих. Това беше.

И двамата я зяпнахме.

— Това... беше? — повторих като echo.

Тя кимна енергично.

— Бих искала да прегледам и вас набързо. Човек никога няма точна представа за здравето си.

— А, не, чувствам се чудесно — побързах да я уверя. — Нищо ми няма!

Измислих какви ли не извинения, за да отбягна прегледа, защото веднага си спомних — в мозъка ми се намираше нещо особено, органичен предавател, за който изобщо не бих се притеснявал на всеки друг свят... но тази лечителка сигурно щеше да го открие мигновено.

Да си призная, не бях се сещал за това чудо в главата си още от първите ми дни на Лилит. Дори не можех да си обясня защо тогава не се възползвах от случая, за да се отърва от него и отново да стана напълно свободен и независим човек. Вероятно след като дълго мислих за тебе, двойнико, там горе, като за мой враг, вече не напирах толкова да прекъсна последната пъпна връв с предишното си „аз“. Да махна предавателя, а заедно с това и теб, щеше да е окончателното, безвъзвратното отхвърляне на всичко от миналото ми, а още не бях готов. Още не. Ако информацията постъпваше направо в разузнаването, щеше да е друго, но първо я виждаше и чуваше ти, моят сиамски близнак. Рееше си се някъде из тази слънчева система и надничаше насам. Моят огледален образ.

Още не, казах си. Не е дошло времето.

Скоро започна и обучението ми. Местните светила прецениха, че и аз, и Тай трябва да бъдем подгответи колкото се може по-добре, но поотделно. Преподаваха само най-основните начала на цели групи новаци в служенето със силата, а аз вече бях посветен в това. Измъчваха ме и любопитство, и надежда докъде би могла да стигне Тай.

Когато научих, че тук процъфтява поредният култ, малко се обезсърчих. Но имаше само няколко вметнати забележки и редки молитви преди ядене, а местните наставници посвещаваха на храма си определени часове от деня, когато се занимаваха незнайно с какво. Не ни насилаха да приемем вярата им, дори не се опитваха да ни привлекат към нея незабелязано. Тази религия ме интересуваше не повече от глупостите на отец Бронц или Сумико О'Хигинс и се радвах, че не ми я натрапват.

Не срещах другите, с които дойдох в Моуб. След първите две седмици на обучението някой ми каза, че вещиците са се върнали в странното си село. Отец Бронц пък потънал в собствени изследвания, ровел се из внушителната библиотека от писани на ръка свитъци и понякога използвал лабораториите. Предположих, че се опитва да разкрие тайната на О'Хигинс, щом веднъж се бе убедил, че подобно нещо е възможно.

Лесно напредвах в овладяването на самата сила, но осъзнах колко бавно ще научавам останалото, защото и примерът с Тай ми показва твърде убедително, че дарбата не стига да правиш каквото си искаш. Нужни бяха планини от знания, за да си служиш правилно с нея, а трупането им щеше да отнеме години.

Но и дори само като се опирах на най-общите си представи, успях да постигна много неща, при това някак нелепо лесно. Налагах нови форми, възпроизвеждах вече съществуващи (като първия път със стола) и всичко беше просто, докато боравех с неживата материя. О'Хигинс бе оприличила микроорганизмите на странен за нас органичен компютър и сравнението като че вършеше добра работа. Само че аз не виждах малките твари като множество миниатюрни компютърчета, а като съставни части от един-единствен, предварително програмиран организъм.

— Мисли за тях — посъветва ме един от наставниците ми — като за клетки от тялото на Майка Лилит. Всички твои съдържат

спиралите на ДНК, в които е закодирана генетичната ти основа. Част от този сложен код нареджа на отделната клетка как да реагира, как да расте и да взаимодейства с цялото. Уордъновите клетки — ние ги наричаме така — са подобни на тия в твоето тяло. В тях е заложена предварително една невероятно сложна картина каква трябва да бъде тази планета и всяка знае мястото и ролята си. Ние обаче ги подтикваме към леки мутации. Преди всичко подаваме им неправилна информация и ги подлъгваме да вършат каквото ние искаеме. Подобни действия са крайно ограничени, сравнени с мащаба на цялата Лилит, а и успяваме да насочим волята си към твърде дребни промени, затова все нещо постигаме. Разбира се, не можем да си позволим по-голям размах, но на локално ниво правим каквото е по силите ни.

Огледах заобикалящия ме отвсякъде разкош на Института.

— На локално ниво... естествено!

Наставникът кимна, без да се смути.

— Помисли каква е масата на планетата. Опитай се да пресметнеш броя на молекулите ѝ. Във всяка има цяла колония микроорганизми. Е, според теб това тук не е ли само едно незначително отклонение, дребен доброкачествен тумор?

Сега вече май схванах смисъла на сравнението.

Упорството в упражненията ми помагаше да насочвам все по-лесно силата си. Стана ми малко неприятно, когато научих, че широко използваният тук плат, подобен на коприна, е направен от лепкавите слюнки на един вид червеи. Скоро обаче се отърсих и от този предразсъдък, за да се погрижа за облеклото си, което винаги можех да разнообразя по свой вкус. Не се оказа трудно и да пробивам дупки в скала — просто убеждавах дребосъците в тези молекули да ги оставят да се разпаднат. За жалост тук също ми пречеше липсата на умения и знания; накрая се убедих, че от Кал Тремон няма да излезе нито архитект, нито инженер. Онова, което причиних на Кронлон, в Института се смяташе за злоупотреба със силата, защото се свеждаше до претоварване на микроорганизмите с енергия. И тогава те се самоизгаряха по необясним за мен начин.

Уроците по прилагане на силата наблягаха на самозащитата, но все пак си изясних измъчващата ме досега загадка. Да познаваш слабите места в нервната система на противника беше също толкова важно в психическата схватка чрез микробите, както и в

елементарните бойни изкуства като джудо например. Важният трик бе да запазиш пълен контрол над собствените си дребосъци и в същото време да зашеметиш онези в тялото на врага. Извънредно неприятно занимание, изискващо не само волята ти да надделее над неговата, но и да проявиш необичайна способност да се занимаваш с няколко неща едновременно.

Научих всичко, което можех да натъпча в главата си, и се опиянявах от въодушевление, когато престанаха да ме поят с отварата, а дарбата ми въпреки това ставаше все по-мощна. Само че бях принуден да осъзнавам, че единствено продължителните опити и усилия ще ми помогнат да овладея тънкостите. При едно от ключовите изпитания ми донесоха две стоманени пръчки от Медуза и макар те също да съдържаха Уордънови клетки, бяха твърде чужди за Лилит, тъй че не успях да се свържа с мъничетата.

Знаех, че местните микроби вече нападат металните пръчки, също като антитела, атакуващи вирус в кръвта — опитваха се да премахнат нежеланото присъствие.

Вече не можех да подражавам на обичайната, позната форма. Все никак обаче трябваше да измисля защита за стоманата, да наложа свое послание до дребосъците, за да не превърнат метала в прах. Провалях се отчайващо, отново и отново. Струваше ми се, че няма за какво да се хвана. Не успях да променя програмата, за да опазя чуждото вещество, а и дори за мен то имаше мрачен, мъртвешки вид в сравнение с Уордъновите клетки, изльчващи живот наоколо.

След два дни пръчките се разпаднаха.

Обезсърчих се и реших, че съм пълен некадърник. Налегна ме ужасно у uninие — макар да бях напреднал, липсваха ми сили да направя последната крачка към върха в този свят. Ако не можех да намеря решение на подобен проблем, нямаше да бъда равен дори на херцозите, какво оставаше да се меря със самия Марек Крийгън!

Тай се опитваше да ме утеши. Но животът в Института явно надхвърляше и най-смелите й мечти и затова тя съвсем не гореше от амбиции като мен. Обучението й помогна донякъде. Както твърдяха и Сумико О'Хигинс, и доктор Пон, силата беше у всеки, дори да спеше непробудно. Но макар да научи много, Тай достигна равнището само на надзирател. Боравеше обаче с енергията по-точно и резултатно от всеки надзирател, когото бях срещал досега. На наставниците

оставаше само да ѝ подскажат още един похват, като че взет направо от арсенала на вещиците — ако изпиташе силни чувства към някого или нещо, мощта ѝ нарастваше многократно; ала за да овладее способностите си, трябваше да си помогне с отварата. Все пак дори и тогава успяваше да влияе само разрушително.

Отначало това доста ме разтревожи, защото моето момиче се поддаваше лесно на чувствата си и се питах какво ли може да стане, когато се любим. Понякога наистина имахме малки затруднения, но нищо по-сериозно, защото тя дори подсъзнателно не би насочила унищожителните си способности срещу мен. А наложеше ли се да се посдърпаме, вече бях достатъчно опитен, за да се опазя. Случваше се обаче Тай да се разлудува неволно и тогава земята под нас буквально се тресеше.

Вече беше способна, с малко помощ от моя страна, да си създава свои собствени дрехи — особено важно умение за човек, израснал в света на пешките от именията, където покритото тяло означаваше по-висок статус. И разбираше достатъчно добре силата на Уордъновите клетки, за да вникне в затрудненията ми, да съчувства на моето ядно отчаяние. Всъщност точно Тай отчасти налучка решението.

— Виж сега — каза ми един ден тя, — лошото е, че тези клетки в прашинките и въздуха се втурват да ядат онова... метала, де. Нали така?

Кимнах намусено.

— А аз не мога да ги спра, защото в него няма нищо, на което да говоря, тоест да контролирам.

— Ами защо не поприказваш с тия, дето нападат? Защо не ги убедиш да престанат?

Тъкмо да ѝ обясня колко нелепа е нейната идея и внезапно осъзнах, че тук няма нищо нелогично. Едва ли щеше да стане точно както Тай си го представяше, но в миг почувствах, че съм напипал ключа за затворената врата. Просто до болка, и все пак не се бях сетил!

Да поприказвам с нападащите клетки... Естествено. Но атаката беше непрестанна, от всички страни. Значи за да опазя нещо с размерите на пирон, трябваше да посветя цялото си време на тая задача. А ако металът е покрит с присъщо за Лилит вещество и микроорганизмите в него бъдат убедени да кротуват... Вярно, това също не беше лесна задача. По-точно, самият процес представляваще

влудяваща главобълсканица и все пак така имах някаква възможност. Разбира се, опиташи ли се да приложиш подобно хрумване към една наистина сложна машина, сам се потапяш в кошмар; имах нужда да помисля упорито и да се упражнявам още по-усърдно.

Накрая и хората от Института, и аз останахме доволни. Малцина успяваха да постигнат *каквато и да било* стабилизация на метал и отново се уверих, че Конфедерацията добре си е свършила работата, като е избрала мен. Вече знаех, че са пуснали пълното досие на Марек Крийгън през компютрите си и са ме посочили по този единствен, но напълно задоволителен признак. Моят живот, професия, убеждения, всичко, каквото още се сетите, бяха сходни с неговите. Значи за бившите си началници съм бил най-подходящият да прояви потенциалната сила на един Владетел.

Да, но тук научих, че не съм единственият, когото силата изравняваше с Крийгън. Сигурно бяха четиридесет или петдесет на цялата планета. Сегашният Владетел не само бе най-могъщият човек на Лилит, а имаше волята и способността да управлява и хитростта да оцелее. Естествено това представляваше разковничето — не толкова дарбата, колкото уменията. Една от моите наставнички ме постави лице в лице с проблема.

— Е, вече си в кръга на избраниците. Какво ще правиш със силата си?

Уместен въпрос. Да, притежавах силата, дори в излишък. Не бях принуден да се страхувам от тази планета и дребнавите й властници, а имах и за какво да живея — Тай и надеждите ми за добро бъдеще.

Само че за какво ни биваше? Любимата ми бе обучена да се грижи за малки деца и аз имах твърдото намерение да й помогна да усъвършенства уменията си, докато отглежда нашите. Но какво можех да правя аз? На какво ме бяха научили? Да убивам безпогрешно. Да разгадавам хитроумни престъплениЯ, извършени с помощта на най-съвременна техника... обаче на тази планета и дума не можеше да става за модерни технологии. Май имах квалификация единствено за работата на хора като Артур, но не ме радваше перспективата да се впускам в сражения, за да забавлявам господарите си. Ако имаше кого и какво да защитавам, тогава да. Иначе щях да бъда просто отдушник на нечия склонност към неоправдано насилие...

Размишлявах над същия проблем, с който се бе сблъскал Марек Крийгън в този етап от живота си на Лилит, и не ми оставаше друго, освен да стигна до същите заключения. Изглежда си приличахме повече, отколкото си представях, а и съдбите ни май бяха преплетени. Имаше ли той нещо, което да ми липсва? Да, разбира се. Опит. Пробивал си е път нагоре. Аз бях на равнището на магистър, но... магистър по нищо. В административен план следваше крачката към положението на рицар. После на херцог. И накрая, ако се уча от преживяното — на Владетел.

За първи път разбрах една скрита за мен страна от личността на Марек Крийгън. Подозирах, че е дошъл на Лилит, горейки от желание да я завладее и управлява. Станал е Владетел, един от четиримата господари на Диаманта, защото не е имал какво друго да прави. Абсурдно, но такава беше истината. Думите на Кронлон пак отекнаха в паметта ми. Никой от нас нямаше избор.

Дванадесет седмици след пристигането ни в Моуб започвах да долавям, че няма на какво повече да ме научат тук. Трябваше сам да избера как да продължа, а призванието ми не беше да остана при учените. Досега бях открил много неща за себе си, но почти нищо, свързано със задачата ми на тази планета. Не напипах и най-оскъдното фактче за пришълците, дори не си представях кой знае колко по-ясно как би трявало да изглежда Марек Крийгън. За да напредна, трябваше да се стремя към рицарския ранг, а за да се справя, имах нужда от армия и няколко съветници, по-запознати от мен с тънкостите на юрисдикцията.

Наложи ми се за пореден път да потърся помощта на отец Бронц.

Изглеждаше бодър и поне привидно ми се зарадва. Стиснахме си ръцете, после се прегърнахме като добри приятели. Веднага се досетих, че макар да не ме бе търсил през това време, грижливо се е осведомявал как напредвам.

— Гледай ти — вече си магистър, а имаш заложби и за Владетел!
— засмя се свещеникът. — Споменавал ли съм ти, че се надявам да не ме забравиш, когато хванеш юздите на тази планета в ръцете си?

Отвърнах му със смях.

— Много време има дотогава. Марек Крийгън е стар човек, може и да не е сред живите, когато се почувствам достатъчно уверен да го

предизвикам. Но ако искам да направя първата крачка, ще имам нужда от помощ.

— Значи ще опиташ да станеш рицар — изрече той делово. — Досетих се. Ала за тебе обичайните пътища са затворени. Не можеш да се хванеш на работа като магистър при някой от рицарите и да изчакваш удобен случай. Никой няма да те вземе.

— Това ми е ясно — уверих свещеника. — Остава ми да успея с един удар. Ще победя войските, после ще смачкам и самия рицар.

— Добре звучи — присмехулно кимна Бронц. — А как ще събереш своя армия, за да стигнеш до парадния вход?

— Помислих и по този въпрос. Изглежда има само един начин и ви моля да ми помогнете. Преди доста седмици двамата видяхме как сравнително малка и невъоръжена група отблъсна подбрана войска. Ако всички вещици се съберат накуп, ще смажат цяла армия.

— Може би — не много уверено отвърна отецът, — но Сумико няма да се съгласи. Да стовари цялата си мощ върху имение, за да го завладее *един мъж*? Нали вече познаваш кралицата...

— Да, познавам я. Изучавах я внимателно. Мисля, че я сърбят ръцете да си поиграе на война. Изглежда точно затова дойде тук — да усъвършенства похватите си. Според мен с удоволствие ще се възползва от такъв повод.

— Би могла, но не и за подобна цел. За забавление или за да докаже правотата на теориите си — да! Но не заради тебе, Кал, момчето ми. Не и заради тебе.

— А ако ѝ предложа да опита срещу имението Зийс?

Сякаш го зашемети гръмотевица.

— Гледаш да стане по най-трудния начин, така ли? Зийс не е някоя дребна, незначителна дупка, а едно от големите имения. Достатъчно важно е, за да каца совалката там и именно тази е причината толкова високопоставени персони да минават през него. Освен това Артур ще може да организира отбраната си на позната територия. Помниш ли географските особености на местността?

— Помня ги. И все пак трябва да е Зийс Струва ми се, че омразата ѝ към доктор Пон би я поблазнила. Пък и е достатъчно наблизо, за да не се чуди как да прехвърли дотам вещиците си.

Той поумува над предложението ми.

— Току-виж захапала кукичката — промълви след малко. — Но ти сигурен ли си, че ще успееш да се справиш с *нея*? Ако се сражава за имението и победи, мислиш ли, че ще ти го отстъпи... охотно?

— Не знам — признах си честно. — Даже не съм сигурен мога ли да се изправя срещу господаря Тийл. Та аз не съм го виждал още! Но май е време да си опитам силите.

— Така изглежда — промърмори свещеникът по-скоро на себе си. — Чудя се дали си прав. Ще пробвам да поговоря със Сумико. Във всеки случай ще сторя каквото мога, за да убедя херцог Кисора да ти позволи.

— А Марек Крийгън? *Той* дали ще стои на страна? В края на краищата определил е цена за главата ми.

— Сигурен съм, че Крийгън няма да ти се бърка — без колебание отвърна отец Бронц. — Би искал да види какво можеш на този етап, за да прецени дали си сериозна заплаха за него и властта му. Ще ти се наложи да мислиш за Крийгън, само ако убедим Сумико да се включи в начинанието, ако ти или тя надделеете над Тийл и ако после уредите нещата помежду си. Толкова ли си сигурен, че желаеш да предизвикаш цялата тази бъркотия? Нищо не се знае предварително, но започнеш ли веднъж, няма измъкване. Ще носиш отговорност като подстрекател.

— Мислите, че съм се побъркал, нали? Мислите, че е по-добре да си остана тук, да чета книги, да си гледам семейния уют и да забравя всичко останало?

— Не съм казвал такова нещо — промърмори той с тон, който подсказваше точно обратното.

— Не мога. Подобен живот не е за мен.

— Ще видим — въздъхна отец Бронц. — Ще задвижа каквото мога. И дано Бог се смили над душата ти.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ВОЕНЕН СЪВЕТ

Всичко се уреди толкова лесно и бързо, че изглеждаше почти подозително.

Наглед селото на вещиците не се бе променило от предишното ми идване, макар че сега с изострената си чувствителност към Уордъновите клетки възприемах всичко като ново и различно. Усещах леко, но неприятно замайване, без да мога да определя причината. Отец Бронц ми обясни, че доловил това влияние още при първото си посещение и то се дължало на мерките, с които Сумико О'Хигинс се криела от околнния свят.

— Редуват се — каза той. — Винаги една от тях с ранг на магистър и нейният сбор от още дванадесет вещици бдят, пили до насата от еликсира на Сумико. Така само спътникова снимка би показвала какво става тук, но май и от това няма особена полза — местността е трудно достъпна за наблюдение отгоре, а съществуват и два-три инверсионни слоя в атмосферата, разкривящащи образа. Нашата приятелка добре си е подбрала убежището.

Увереността на О'Хигинс, че след поражението си Артур ще се върне, но няма да открие селото, се бе оправдала. Всъщност тринадесетте пазителки излъчваха послание до всичко живо наоколо да не забелязва мястото. Не беше нито истинска невидимост, нито телепатия и въпреки това издигаше непробиваема психическа преграда за сетивата.

Според отец Бронц кралицата на вещиците била предоволна от подхвърлената й идея. Изтървала се, че тъкмо искала да провери „товарона“. И имала зъб точно на името Зийс не само заради доктор Пон, а и загдето Артур причинил смъртта на две от нейните служителки при нападението.

Естествено беше ги заменила веднага с други, но сериозният проблем за недостига на сили при атаката ни срещу името оставаше. Повечето от нейните похвати вършеха по-добра работа при

отбрана, защото защитният кръг и „замъгляването на съзнанието“ не бяха от голяма полза за една подвижна, нападаща войска. Така можеха да се справят с част от силите на Артур, но не и с всички. При пряк сблъсък нейните пешки, дори с помощта на отварата, въобще не бяха в състояние да се мерят с обучените и опитни магистри и надзиратели от Зийс. Вещиците проявяваха мощта си само като група. А Артур вече знаеше за тази тяхна слабост след първия си неуспех и щеше непременно да им отвърне с никаква хитрост. Ако Сумико разполагаше с около хиляда амazonки, би била неуязвима, но със сто шестдесет и девет определено имаше нужда от подкрепа.

И отново отец Бронц реши да спаси начинанието от сигурен провал, като прояви твърде любопитна склонност към политически интриги. В последния ни съвет участвахме не само аз, свещеникът и вещиците, но и три непознати жени в пъстри веещи се облекчи. Ако не бяха държанието им и облеклото, щяха да изглеждат съвсем обикновени, с типичните за цивилизованите светове лица. Ала веднага се разбираше, че са далеч над сивата маса на Лилит, дори никак встани от строгата обществена йерархия. В тях просто имаше нещо... друго.

Седяхме в кръг, похапвахме малки вкусни питки и пиехме слабичкото местно вино, а отецът се зае да ни запознае. Спомена първо Сумико, после мен. Накрая се обърна към новодошлите.

— Позволете ми да ви представя господарката Рогнивал от имението Лак — той посочи най-пищно облечената жена, — нейната административна помощничка госпожа Тона и военачалничката ѝ госпожа Кисил.

Макар че всеки участваше, за да защити някакъв свой интерес, никога не съм бил отстраняван така от планирането на операция, която щеше да реши моето собствено бъдеще. Зяпах трите жени не само от любопитство какво всъщност търсят при нас, но и защото за първи път виждах представител на рицарите. Господарката Рогнивал се отличаваше по обточените с кожа дрехи и малкия скъпоценен камък на нещо като диадема; иначе изобщо не приличаше на свръхчовек. Все пак трябва да призная, че в нея силата на микроорганизмите сияеше малко по-ярко. Картата в паметта ми веднага показва имението Лак — твърде незначително, на няколко километра в западна посока от Зийс, отвъд страховитите блата.

— Хайде да се залавяме за работа — изрече рицарката рязко и недружелюбно. — Ще нападнем и превземем имението Зийс. Вещицата си има причини, иска да уреди стара разпра. Този младеж също гони свои собствени цели. Аз пък... да речем, че Лак е съвсем малко имение, почти изцяло заобиколено от противни мочурища. А невинаги е било така. Преди разполагах с четири квадратни километра превъзходни ниви за отглеждане на вей, точно където сега минава границата на Зийс край блатата. Тийл и Артур ми отнеха не само земята, но и работещите там пешки. Случи се преди девет години. Оставиха ми само остров Лак и въпреки че имаме няколко бостана с дини и пасища за снарките, едва се изхранваме. На практика изпаднах във васална зависимост от Тийл, оттогава го намразих и в червата. Обаче до тоя момент нямах достатъчно сили да го нападна, нито пък запазих влиянието си, та да привлеча съюзници. Вие сте моят шанс да си върна земята и самоуважението.

Отношението на О'Хигинс към нея стана видимо по-приветливо. Пак си бе проличала хитростта на свещеника — жена-рицар, която ненавижда Зийс. Идеално съвпадение.

Да, дори прекалено идеално, казах си след секунда. Надушвах неприятности в цялата тази история. Имаше нещо крайно съмнително. Твърде удобно, твърде сръчно нагласено. Разтревожих се, че някой се опитва да ме насади на пачи яйца и нямаше кой друг да е освен отец Бронц.

Откакто избягах от Зийс и го намерих, той изцяло направляваше живота ми, при това с желание и готовност. Дори бях склонен да се съглася, че седналият до огъня Кал Тремон е вече изцяло плод на неговите машинации, също както и това грижливо стъклено сбираще от странни съюзници. По дяволите, а той каква игричка въртеше?

Отдавна бях изстискал каквото можах от малкото си познати в този свят и всички потвърждаваха представата за бродещия магистър, за свещеника, не само прогонен, но и заклеймен от своята църква, живеещ сред тях откакто се помнеха. Тъкмо последният факт ме лишаваше от спокойствие. Никой не бе го виждал да изнася проповед или отслужва меса, изобщо — явно пренебрегваше заниманията, налагани от вярата му. А и никой не потвърждаваше или отричаше разказите му как е живял във Външния свят и каква е причината в края на краищата да попадне тук.

Но ако беше на страната на господаря Тийл, Марек Крийгън и останалата сган, защо загуби толкова време с мен? Би могъл просто да ме тикне в ръцете им и да забрави. А ако сам бе някой от високопоставените, преструващ се на смирен свещеник, защо се погрижи аз да стигна до Института и да получа най-доброто обучение, достъпно на Лилит? Ако таеше ламтежи за власт, нямаше ли по някое време да се превърна в заплаха за него?

От друга страна, ако беше такъв, за какъвто се представяше, що за подбуди го подтиквала да ни помага? Оправдаваше съществуващата на Лилит система, а използваше най-сериозната опасност за нея — вешниците, за да даде власт на човек като мен, който също я мразеше безпределно...

Взирах се в лицата на хората около огъня, докато обсъждаха разпалено предстоящото стълкновение. Почти не се вслушвах в думите им, защото по ирония на обстоятелствата бях най-маловажният сред събралите се тук, въпреки че щях да участвам в битката. О'Хигинс, психопатката със заложби на Владетел, способна да събира, усилва и насочва излъчването на микробите. Рогнивал, която искаше да си върне отнетите земи и да отмъсти за оскърблението. Бронц...

Вече го бях сравnil мислено с Макиавели. Доколкото си спомнях от някогашните лекции, този политик от древността никога не се изявявал като водач, а се представлял за съветник — само че за такъв, който дърпа конците иззад завесата, докато князът отнася всички неприятности и върши мръсната работа. На мен ли бе отредена ролята на княз-кукла? Или и тримата щяхме да играем подобна незавидна роля? При цялото си търпение и дяволска изобретателност можеше ли отецът да се надява, че ще властва непряко над една област чрез нас, а после ще се възползва от способностите на О'Хигинс, за да докопа цялата планета? И как ли би могъл да го възпре дори Марек Крийгън? Ще насочи ударите си срещу господарите, но няма да се сети за бродещия свещеник... за съветника.

Чудесен план, дори блестящ. Зарекох се, че ако оцелея и се добера до положението на рицар, няма да бъда послушна фигурка в тази игра, както вероятно Бронц разчиташе да стане.

Съветът завърши в дух на привидно съгласие, а плановете бяха превъзходни, поне на теория. Предстоеше да ги проверим, когато хората застанат един срещу друг на бойното поле.

Върнах се в колибата, където с Тай щяхме да очакваме решителния ден, и се изненадах, че не я заварих там. Тя нито се интересуваше от стратегия, нито я разбираше кой знае колко добре, а и вещиците не показваха особено желание да общуват с гостите си. Все пак моето момиче бе отишло някъде и не ми оставаше друго, освен да чакам.

Вече притъмняваше, когато тя се върна, доста потисната и разтревожена.

— Нещо лошо ли се е случило? — попитах нервно. — Къде беше?

— Подслушвах — въздъхна Тай.

— Ъ? Как така?

Тя кимна.

— Не ми харесват тия жени. Тръпки ме ползват по гърба, като ги зърна. — Погледна ме загрижено. — Кога ще е битката?

— След три дни, на зазоряване.

Тай унило поклати глава.

— Кал, тази О'Хигинс може да се прави на симпатяга, ама си е луда за връзване. Примъкнах се при една групичка, май умуваха какво да сторят. Не се притеснявай, изобщо не ме видяха. Трудничко ги чувах, ама почти всичко разбрах.

Любимата ми потрепери, а аз се намръзих.

— Какво си чула, та се разстрои така?

Наведе се към мен и зашепна съвсем тихично.

— Кал, те няма да спазят уговорката. Щом победят, ще пречукат *и тебе, и отец Бронц*. Ще дадат на онай господарка каквото иска, за да им се махне от главите, но ще задържат Зийс за себе си. Разправяха, че било време да започнат чистката. Какво е „чистка“?

Обясних ѝ.

— И аз туй си помислих. Цялата Лилит щели да прочистят. Засега се канят да изтребят всички мъже в Зийс, за да стане той имение на вещиците.

В миг на прозрение си признах, че почти всичко от това подсъзнателно ми е било ясно, но не съм искал да допусна, че е възможно.

— Не се тревожи — опитах да я успокоя. — Отец Бронц и аз няма да им се оставим просто така. А и на тази проклета вещица едва

ли ще ѝ мине номерът. Марек Крийгън и останалите тузове ще я връхлетят още преди да е започнала.

Тай гневно завъртя глава.

— Така си мислиш, само че и те са умували над същото. Побъркани са, ама не са тъпи. Разправят, че О'Хигинс вече била по-силна от Владетеля Крийгън, а и с тая отвара — викат ѝ „сатанински еликсир“ — превъзхождала всяка армия. Била толкова могъща, че успяла да си скъта две лазарни столетия от Външния свят.

„Лазарни столетия“?

— Да не са лазерни пистолети? — подсказах ѝ с внезапно пресипнал глас, колкото и да се перчех досега.

Тя кимна.

— Ъхъ, това беше. Ох, Кал, какво ще правим?

Сега можех само да я прегърна силно и да я утешавам. Но разбирах, че през следващите два дни трябва да хвана натясно отец Бронц, за да си поприказваме надълго и нашироко.

Свещеникът изкриви лицето си в гримаса.

— Значи е способна да стабилизира лазерни пистолети? Да, силна е поне колкото Крийгън. Трябва да се справим с това затруднение.

Бяхме далеч извън селото на вещиците, в опасната зона, но само тук можехме да бъдем сигурни, че не ни чуват.

— Подценявате проблема — уверих отеца. — В свят като Лилит и едно зашеметяващо пистолетче стига, за да станеш крал. Всеки от пешките може да пречука Владетеля, ако го свари неподготвен. Поне за себе си знам, че бих се справил, а тук и без мен е пълно с изпечени убийци.

Бронц наведе глава, потънал в размисъл.

— Късничко е да променяме правилата на играта, а и не съм уверен, че О'Хигинс би ни позволила. Все пак не успя да ни изненада напълно. — Очите му светнаха отново, по устните му плъзна подобие на усмивка. — Нека ти кажа, че не съм нито кой знае колко изненадан, нито стъписан. Подозирах нещо подобно и подгответих плановете предварително.

Вместо да се ободря, усетих се още по-потиснат.

— Бронц, *кой си ти?* Каква е твоята роля всъщност?

Свещеникът въздъхна.

— Кал, наистина имаш право да се съмняваш, но причините да ми се довериш засега са поне няколко. Можех да те убия отдавна, особено в първите дни, когато беше невеж и безпомощен. Не го направих, нали? Помогнах на теб и Тай, доколкото беше по силите ми. Е, признаваш ли?

Само поклатих глава едва забележимо.

— Тогава — продължи той — моля те да съхраниш доверието си към мен до края на сражението. Искам да стоиш колкото се може по-далеч от О'Хигинс. Единствено тя е заплаха за човек с твоята сила. Стой и чакай. Когато всичко свърши, ще знаеш каквото искаш. Обещавам ти. Ще научиш отговора на всички въпроси, а и сигурно ще имаш полза от това.

— На чия страна си, отче Бронц? — промърморих с упорита подозрителност. — Няма ли ми кажеш поне това?

Възрастният мъж се засмя.

— Кал, на своята страна съм. Би трябвало вече да си го разбрали. Но за твой късмет в момента интересите ни съвпадат. Довери ми се още веднъж и всичко ще ти стане ясно.

— Ще се постараю — въздъхнах, — защото друго не ми остава.

Той се изкикоти от душа и ме плесна с длан по гърба.

— Хайде да се връщаме. Впрочем защо не опитате да си направите бебе с твоята прекрасна приятелка? Не е изключено доста дълго време да нямате друга възможност... Знаеш ли, след два-три дни твоят оствър ум сам ще ти подскаже отговорите. Мисля си, че едва ли ще се наложи да ти обяснявам надълго и нашироко. Само помни, че те харесвам, синко. Някой ден ще станеш Владетел на Лилит, ако си опазиш главата дотогава.

Погледите ни се срещнаха, но и двамата не казахме нищо повече. Питах се дали този „някой ден“ все още ще искаам да стана Владетел.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА БИТКАТА ЗА ИМЕНИЕТО ЗИЙС

Принцът не се сражава срещу простолюдието. За него е запазена схватката с равните нему или по-висшестоящите. Затова отначало ми бе отредено само да наблюдавам отстрани. Едва след като армиите си пуснаха кръв взаимно и изходът от битката бъдеше решен, аз щях да се изправя пред портата на замъка и да тръгна към забранения централен коридор. Чудно, но бих предпочел да бъда сред войските, защото целият ми досегашен живот бе подготовка за нещо подобно. Колкото и стъпсващо да звучи за мекотелите от цивилизацията, наслаждавах се на това предизвикателство. Но вече се бях издигнал над ролята на самотен убиец, над нещастните редови войници. Сега те щяха да се вкопчват един в друг от мое име.

Аз и Тай се спускахме по обвитата в облаци пътека, по която не толкова отдавна бях пренесъл отпуснатото й тяло край стражите на имението Зийс. Завръщахме се по своя воля и открили собствената си сила, облечени като магистър и надзирател в дрехи с избрани от нас цветове, показващи, че сме женени.

Тъкмо се измъкнахме отния слой влажна мътилка и зората огря цялото имение. Да, беше си все същото приказно място, което помнех.

Чух въздишката ѝ.

— *Красиво е!* — ахна тя и смутено извърна глава, защото си помисли, че говори като дете. След малко се овладя. — Родила съм се там, долу — посочи към бившето ни село. — Много злини преживях, но принадлежала на това място и то е част от мен. Разбираш ли?

Кимнах, макар да си казах наум, че досега никое място не бе обсебило душата ми, както нейната беше обвързана със Зийс. Чувствах се плод на общество със странни отношения, сътворено от компютри и препълнено с чудновати форми от пластмаса. Все пак можех да споделя емоциите ѝ, доколкото ми бяха достъпни — непознати за

моето предищно „аз“ и вкоренилата се дълбоко в мен житетска философия. Прегърнах я с една ръка и я привлякох към себе си.

— Всичко това трябва да бъде наше — промълвих тихо и в същия този миг се запитах дали все още съм онзи, който дойде от друг свят. Дали вече не бях един от жителите на Лилит?

Седнахме да си починем на висока издатина в скалата. Тай носеше кошница, изплетена от местен вид жилава трева и сега се зае да извади товара й — котле от издълбана кратуна, две по-малки кратунки вместо чаши, кремък, листа на растението „куар“, които горяха силно, но бавно, и малко от чая на отец Бронц. Топенето на снеговете в планината предизвикваше миниатюрни водопади и беше лесно да намерим вода. В кошницата имаше и от онези малки питки и подобно на сирене вещество, направено от незнайно насекомо по начин, който май не желаех да науча.

Засмях се неволно. Не беше ли нелепо да си правим пикник, докато наблюдаваме битката?

Предната стража на вещиците вече бе „помела“ планинските пътеки и засега не очаквахме неприятни срещи. Виждахме цялата долина от замъка до блатата, но в далечината всичко изглеждаше мъничко и неясно. Щеше ми се да бяхме слезли по-надолу.

Тай бръкна отново в кошницата и извади две тръби, които се разтягаха. Зяпнах смаяно и повъртях едната в ръцете си. Държах съвсем истински далекоглед!

— Това пък откъде се взе? — възкликах учудено.

Тя се засмя.

— Сприятелих се с една от надзирателките от Лак, която летеше с безил във войската на госпожа Тона. Зърнах туй нещо на пояса й и тя ми намери две от същите. Рекох си, че може да ни потрябват.

Пак се хванах в лошия си навик непрекъснато да подценявам Тай и мислено се сритах по глезените. Изглежда след време щях да съжалявам горчиво за надменността си. Вече започвах да се питам дали нарочно не си придава този крехък детински вид, за да има предимство над всеки дори без употреба на силата.

Долепих единия далекоглед до дясното си око и огледах бойното поле.

— Врявата може да се надигне всеки момент — промърморих напрегнато.

— Вече е започнала — отвърна тя. — Виж какво става пред укреплението на Артур.

Насочих дървената тръба натам и недоволно измърморих, че нещо с по-добър фокус и по-силни лещи щеше да ми е от голяма полза.

— Нищо не виждам... Чакай! Ето ги!

Да, бяха се подредили превъзходно. Грамадни скачащи уки, чиито тела от такова разстояние почти се сливаха със зеления фон на долината. Зад тях имаше внушителна маса от пеши войници в идеално прави редове.

Завъртях далекогледа към леговищата на безилите, издълбани в отвесния склон над укреплението, и видях трескаво оживление. Знаех, че тварите и ездачите им ще се изстрелят оттам като снаяди по даден от Артур сигнал. Опитвах се да отгатна къде ще бъде самият магистър по време на сражението.

Огледах и замъка. Голямата порта беше затворена, над кулите се вееха червени флагове. Май зърнах някакви фигури по бойниците, но беше твърде далеч, за да съм сигурен. Без съмнение обаче из полята не се виждаха никакви пешки. Бяха ги събрали в подножието на склоновете, колкото се може по-настрана от битката.

Насочих вниманието си натам, където свършваха стръмните пътеки. През нощта вешциците бяха проникнали в долината и сега стояха разпръснати в редица, а не в кръг, обърнати с лице към замъка.

Няма как да извършиш подобни маневри, без врагът да те забележи, затова те не се и опитаха да го сторят тайно. Изтребиха стражите по пътеките, а после се построиха така, че всяка да подпомогне стоящите до нея при нужда. Предполагах, че Артур е в състояние да смаже отделен сбор от по тринаесет жени, но трябваше да мисли и за войските от Лак, които биха го нападнали в гръб при подобна атака. Може би все пак щеше да рискува срещу разпръснатите вешцици, а сетне да си премери силите и с армията на враждебното имение. По придвижването на войниците му прецених, че иска да влезе в схватка с нашествениците близо до мочурищата, където бойците от Лак щяха принудително да търсят устойчива опора под краката си и можеха да бъдат унищожени на малки групи, преди още да са се събрали в долината.

Всъщност сега пред укреплението стояха единствено резервните отряди, които той щеше да използва според разvoя на събитията.

Всичко говореше за безспорна военна прозорливост и аз веднага разбрах защо Артур вдъхва такава почит у околните и защо онези от Лак досега бяха смятали Зийс за непреодолима пречка.

Но към имението водеха само седем пътя, всеки преграден от по един сбор вещици. Така още седемдесет и осем от тях оставаха свободни — страховит източник на събраната и концентрирана сила от Уордъновите клетки. Зийс бе образцово отбранително съоръжение — неуязвимо, докато врагът не заеме плацдарм в самата долина. Ако обаче достатъчно мощн отряд стъпеше на земята на имението, защитниците попадаха в капана на планинския пръстен.

— Безилите излитат! — развълнувано извика Тай.

Вече нямах нужда от далекогледа, за да видя грамадните тъмни силути. Езачите бяха вързани за специални бойни седла, край които стърчаха дълги дървени копия. Извих очи към обвитите в мараня блата, но не забелязах там никакво движение. Изведнъж от еднообразната сивота изплува дълга редица брезили. Тези имаха жълти кореми, а тварите на Артур — червеникави.

Напредваха бавно и предпазливо, ниско над земята, докато въздухът пред тях се прочисти от мътилката. В самата долина облаците се бяха вдигнали до към хиляда метра и оставяха предостатъчно място за въздушни двубои.

Безилите на Зийс доближиха мочурището и спряха, размахвайки широките си криле с такава бързина, че едва-едва ги виждах. Не можех да се отърся от недоумението как такива чудовища изобщо успяват да излетят.

Нашествениците се разделиха — една трета наляво, една надясно, а останалите внезапно се понесоха напред с учудващо ускорение. Стотици черни, бързи форми се гънха и извиваха във въздуха, налитаха и отскачаха; езачите пък се опитваха да намушкат с копията си меките кореми на вражеските брезили или самите воини в седлата им. Битката кипеше в три измерения, с лудешки завои и внезапни акробатични изпълнения.

Докато авангардът от летящи чудовища на имението Зийс бе въвлечен в сражението, блатата сякаш оживяха и в мъглата се замяркаха призрачни сенки. Напред излязоха массивни космати снарки, отглеждани от жителите на Лилит заради козината и месото им. Тези същества не затъваха в тинята, тъй като, изглежда, променяха

произволно центъра на тежестта си. Бяха тревопасни и с нищо не застрашаваха хората, но подхождаха чудесно за превоз на войници през тресавищата; в имението Лак ги бяха подготвили точно с такава цел.

Откъм отбранителната линия на Зийс изскочиха грамадните зелени уки, насочени да се стоварят безпогрешно върху крехките снарки и да запратят тях и ездачите им обратно в блатото. Замисълът щеше да е много уместен срещу обикновени бойци.

Снарките спряха изведнъж, сякаш очакваха неизбежната си гибел, само че и величествените уки застинаха на сред скока като парализирани. Сетне рухнаха безпомощно на земята.

На снарките яздеха не войници, а побеснели от дяволската отвара вещици, приковали вниманието си към средата на линията, откъдето предводителката им събаряше уките с небрежни жестове. Щом видя ставащото, Артур веднага промени тактиката си. Разбра, че една-единствена сила поваля неговите живи изтребители и разпръсна част от резервите си като ветрило по цялата долина, за да образуват достатъчно широк фронт. Така целеше да разсее усилията на вещиците. Магията им се насочваше само през една цев, така да се каже, и те не можеха да се прицелят във всички посоки наведнъж.

Безилите пищяха и падаха, без да са в състояние да помогнат някому на земята, но възпираха и противниковата въздушна войска да стори същото. Въпреки кървавия хаос забелязах, че Артур постигна частичен успех. Един ук връхлетя върху натоварен с вещици снарк, извъртя се невероятно гъвкаво в последния миг и ритна с могъщите си задни крака. Приличащото на паяк товарно добиче рухна, сякаш бе направено от клечки, и повлече жените със себе си в тресавището. Силата на Сумико О'Хигинс намаля, макар и незначително. Отвисоко ми беше трудно да видя по колко вещици седяха на всеки снарк, но ако се съди по броя на животните, трябваше да са поне четири-пет. Цялата сцена бе смайваща — страшен балет на смъртта и разрухата, какъвто сигурно често се е разигравал преди столетия на Земята.

Ловката маневра на този ук бе отслабила магьосниците, но те вече достигнаха твърдата земя, слизаха от своите твари и се скуччаха бързо на групи. Някои сборове сигурно не бяха пълни, ала щом силата им се фокусираше и действаше чрез Сумико О'Хигинс, явно притежаваха достатъчна боеспособност.

Изведнъж тревата пред тях лумна в пламъци. Грамадната вълна от огън се издигна през цялото поле и заслепи всички.

Мошта на едни Уордънови клетки вече се сблъскваше с тази на други.

След мигновена паника вещиците се опомниха. Край огнената черта се надигна гигантска вихрушка от пръст и погълна пламъците. Жените започнаха да настъпват в широк полукръг. Бяха поне петдесет, а Сумико неведнъж се бе хвалила, че и с доста по-малко може да изравни замъка със земята.

Сега огънят се обърна срещу бранителите. Ужасяваща тънка пелена от ярка светлина сякаш изригна изпод изгорената земя и започна да се движи пред полукръга, принуждавайки пешите войници да отстъпват и откривайки широки черни ями — замаскирани до този миг клопки за нашествениците.

Внезапно сърцето ми се сви и аз обърнах малкия далекоглед към резервите, застинали неподвижно пред укреплението.

— Ако продължава така, ще загуби — промърморих не толкова към Тай, колкото на себе си. — Трябва да побърза с тези войски. Защо не помръдват?

Момичето не отговори, а самият аз не можех да откъсна поглед от страховитите събития.

Отново се взрях в блатата, откъдето вече се появяваха други пълчища снарки — стоварваха земните сили на Лак под прикритието на вещиците. Обърнах се и към резервите, готови за действие, но безполезни в момента. Поклатих глава.

— Не може да са чак толкова некадърни — промълвих тихо. — Дяволите го взели този Артур, защо не направи нещо, преди да се укрепили?

В същия миг Тай ахна.

— Безилите вече не се бият! — възклика тя. — Гледай!

Веднага се убедих, че е вярно. Оцелелите от първата схватка около четиридесет твари (от общо стотина) престанаха да се вкопчват помежду си, но никоя група не отстъпваше.

— Те... но те се прегрупират заедно! — Гласът ми почти секна от изумление. — Какво става, мам...

Прекъсна ме трясъкът на чудовищен взрыв под нас; тътенът му отекна многократно из долината и така ни разтърси, че и да не исках,

щях да погледна към източника на звука. Експлозия? На тази планета?

Пред настъпващите вещици се издигаше голямо кълбо дим. И в този момент видях, че появилите се зад тях войници ги нападат! Внезапно се раздвижаха и резервите, сякаш взривът им бе дал дългоочакван сигнал. Скритите досега безили излетяха от дупките си в хълма, уките и пещаците напреднаха бързо... но не към нападателите.

— Гледай, захванаха се с вещиците, които пазят пътеките! — креснах аз и долната ми челюст увисна от недоумение.

Насила отклоних вниманието си към другата част на долината, където бе започнало истинско клане. Ревяща огнена стена от една страна и доскорошните им съюзници от друга заклещиха вещиците.

Объркани и разпръснати, жените панически се втурнаха право към Зийс. И червените, и жълтите безили веднага се спуснаха върху тях, разделяйки групите една от друга. Ярки проблясъци ми подсказваха, че надарените със силата войници изтребват магьосниците, преди те дори да са осъзнали какво става.

Точно под нас настъпващите резерви отнесоха здрав пердах от все още непокътнатите сборове, пазещи пътеките, но сега тук не бяха сто шестдесет и девет вещици срещу само четиридесет безила, както при от branata на селото. По-скоро срещу всеки сбор от тринаесет жени налихаха двайсетина крилати твари и десетина уки заедно с въоръжени до зъби големи пеши отряди. Атаката струваше живота на поне половината войници, но и служителките на Сумико загинаха, безмилостно изклани до една.

Свалих далекогледа от очите си и се обърнах към Тай. Тя като че мигом разбра всичко и също ме погледна; стъписването по лицето ѝ отразяваше като огледало собствените ми чувства.

— Ония от Лак ги нападнаха в гръб — едва изрече момичето. — Войските от именията се обединиха. Кал, какво става тук? Май ни изльгаха като пеленачета...

Поклатих унило глава.

— Не, миличка. Е, и това го имаше. Доста гадно е чак накрая да разбереш всичко. *Проклет да съм!* — Ударих с юмрук по дланта на другата си ръка. — Не знам защо не се сетих досега, поне преди няколко дни, когато вече имах всички факти пред очите си.

— Но нали уж се биеха за нас? Нали щяха да ни дадат имението Зийс!

Бавно и тъжно наведох глава и хванах дланта на Тай.

— Сладката ми, съмнявам се някой изобщо да ни е слагал в сметката, особено след като бе решено, че ще има битка. *Пешки!* — промърморих кисело. — След всичко, което се случи, пак си останахме пешки!

Тя ме зяпаše озадачено.

— Какво?...

Въздъхнах и се изправих.

— Хайде, предстои ни дълга и приятна разходка до замъка. Не се тревожи. Никой няма да ни спре, може би дори ще пропуснат да ни забележат.

Поведох надолу все още замаяната своя любима.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ПРЪВ СРЕД ВЛАДЕТЕЛИТЕ НА

ДИАМАНТА

Касапницата беше стъпсваща. След старателното изтребление на вещиците бяха останали гледки, по-страшни от каквато и да е аутопсия.

Минаха повече от два часа, докато се доберем до замъка, а през това време всичко приключи. Облечените в червено или жълто отряди помогнаха на онези от своите, които още дишаха, започна и почистването на бойното поле. Щеше да е дълга и тягостна работа.

Както очаквах, отец Бронц и останалите вече се бяха настанили на плетени столове пред портата — спокойно хапваха и пийваха. Познах Вола и нейната сестра Дола, господарката Рогнивал и помощничките ѝ Тона и Кисил, както и магистър Артур, разбира се. Дрехите на другите показваха, че са от имението Зийс. Един дребен и крехък човечец, плешив и сбръчкан, носеше изящно бродирана копринена туника и тежки ботуши, а на главата си имаше тиара с голям синкав скъпоценен камък, подобен на онзи, с който се кипреше Рогнивал. До него си почиваше мъж в златисти одежди, нахлупил широка шапка. И той бе доста възрастен, с грижливо подстригана сивееща брадичка. Не се съмнявах, че някога е живял в цивилизованите светове. Колкото и по-стар да беше от мен, изглеждаше силен и здрав.

Отец Бронц ни забеляза.

— Кал! Тай! Моля ви, елате при нас! — повика ни любезно той и ние го послушахме.

Отблизо ми се стори, че е смъртно уморен и ужасно оstarял. Сякаш бе преживял десетина години през това кратко утро. Надигна се тежко от стола, сърдечно ми стисна ръката, после целуна Тай по челото. Едва тогава се обърна и посочи с жест към другите.

— Вече познавате някои от тези симпатични хора, но се съмнявам да сте се срещали с господин Хонлон Тийл.

Кльощаият мъж ми кимна и аз се вторачих в него. Значи *срещу този* исках да се изпреча, казах си мрачно. Това бил господарят на имението Зийс. Дори Артур излъчваше по-силно сияние от него.

— А достойният господин в златни одежди е великият херцог Кобе — продължи Бронц и вторият мъж също ни кимна. Свещеникът представи и останалите — все управници на Зийс. Вгледа се в мен внимателно. — Допускам, че вече всичко ти е ясно?

— И още как! — уверих го. — Но не бих казал, че съм много доволен, дето така злоупотребихте с мен. Чувствам се като хлапе, на което са обещали нова играчка за рождения ден, само че никой от гостите не идва за празненството, камо ли пък да му донесе подаръка.

Бронц избухна в смях.

— Е, хайде сега! Не може да е чак толкова зле.

— Някой тук ще си направи ли труда — изрече Тай сдържано, но с вече напиращ гняв — да ми обясни що за дивотия е тая?

Погледнах я и въздъхнах.

— Тай, позволи ми да ти представя Марек Крийгън, Владетел на Лилит и пръв сред Владетелите от Диаманта на Уордън.

Тя ахна, когато отец Бронц ѝ се поклони и аз си помислих, че моето момиче явно има още много да учи за живота.

Оставихме подробните обяснения за по-късно. Първо се изкъпахме и преоблякохме. В голямата зала бе пригответо пищно угощение. Тай още се опомняше от шока, причинен от разкритата действителна самоличност на отец Бронц, но трябва да призная, че вече бе в състояние да проумее истината. И побесня.

А аз все пак исках да чуя как тълкува събитията човекът, скроил всичко отначало докрай.

— Ами, да започнем от същината — съгласи се Марек Крийгън.
— Естествено трябваше да се справим с твърде сериозен проблем. Както вече ти казах, на Лилит съществува извънредно устойчива екосистема, в която на нас — човеците, не е отредена никаква роля. Затова и стопанството ни е толкова трудно за поддържане. Дивите земи едва ли могат да изхранят голямо население, без да използваме

съзнателно силата на Уордъновите клетки. Пешките не се радват на прекрасен живот... но кой ли може да се похвали с нещо друго на тази планета? Ясно кой — господстващата класа. Само че ако всеки стане крал, както му се иска, няма да останат работници, за да издържат монарха. В цивилизираните светове е същото, но там благодарение на развитите технологии жизненият стандарт на пешките е доста по-висок, отколкото е възможно на Лилит.

— Все още ми е трудно да си представя масите в цивилизацията като пешки, управявани от привилегирована класа — възразих веднага.

Веждите му леко се вдигнаха към челото.

— Нима? А това ли е тялото, с което си се родил?

— Знаеш, че не е — изръмжах аз.

— Именно! Процесът на Мертън, нали? Потенциално безсмъртие за всички, да! Но масите ще имат ли достъп до него? Не, разбира се! Както и никога няма да получат лекарствата срещу трите най-разпространени болести, от които измират. Населението е достигнало допустимия максимум, а границите светове не могат да се разширяват по-бързо от сегашното си темпо. Необходими са десетилетия, за да пригодиш една планета за земен живот, особено ако искаш жителите й да се изхранват сами. Кал, нито една обществена система няма да се съ храни, ако хората не умират. И процесът на Мертън не е панацея, защото за него са нужни нови тела. Ако искаш да прибегнеш до масовото им клониране, ще ти трябват към *два-три трилиона* клонинги, които да отглеждаш и съхраняваш с биомеханични средства. Но водачите на Конфедерацията... е, това вече е съвсем друго нещо! Те отдавна са имунизирани срещу болестите, за които обикновените хорица дори не подозират. Охотно поощряват разработката на всякакви методи, забавящи стареенето. А когато все пак се износят непоправимо, имат на разположение процеса на Мертън, за да продължат живота си в безкрайни цикли. В обществото на Конфедерацията човешките маси струват нещо само в множествено число. Средностатистически единици. Всичко е усреднено. Единствено върхушката обира каймака. Също както тук.

— Склонен съм да се съглася — признах, — но там властта е достъпна за онези, които чак толкова много жадуват да я имат.

Той се засмя.

— Тъй ли било? Сериозно ли си убеден в това? Мислиш, че си постигнал нещо в онзи живот благодарение на волята и целеустремеността си? По дяволите, човече, бил си отгледан за онова, което си вършил. Проектиран и произведен си като всеки инструмент, защото такъв си им необходим. Същото беше и с мен.

— Но ти си ги надхитрил — напомних му. — И затова си тук. Той добродушно сви рамене.

— Засечката в тяхната система е, че човешките инструменти трябва да са сръчни и способни, за да си свършат работата на оня жесток и суров свят, където ги захвърлят. С времето ние поумняваме и се налага също да бъдем премахнати, за да не създаваме главоболия. Или те привличат в най-тесния и затворен кръг, стига да ти намерят място там, или някой от по-младите ти вижда сметката. Ами че те могат да те извикат в клиниката на Сигурността за обичайните процедури, нали, но вместо да ти напълнят главата с нови данни, ще те превърнат в тъпо растение и после ще ти дадат приятна работа като оператор на дребна машинка. Открих този простичък факт твърде късно, и то по чиста случайност. И веднага си плюх на петите.

— Тоест отпраши към Лилит — допълних аз. — Но защо точно насам?

Всички около масата се разсмяха, освен родените на планетата, разбира се.

— Няма да ти кажа — ухили се и Крийгън. — Не преди да махнем онова органично предавателче от главата ти и получиш възможност да си помислиш достатъчно дълго, за да решиш на чия страна си.

— Ех, тези пришълци... — промърморих смутено, защото се чувствах лишен и от последните си тайни.

Той знаеше дори за предавателя. Но въпреки това се усмихна приветливо.

— Нека засега кажа само, че дължа това на някои свои влиятелни приятели в световете на Уордън и преди всичко на останалите Владетели на Диаманта. Все едно, вероятно вече си се досетил, че щом една цивилизация е способна да проникне в най-охраняваните компютри на Командването на военните системи, не би я затруднило и да научи всичко за процеса на Мертън. Съобщението ми бе предадено, а аз добре познавам мисленето на големите клечки в Конфедерацията.

Предвидих, че ще се насочат към Лилит тъкмо защото аз дърпам конците тук. Единственият им логичен избор трябва да е човек, чието минало и кариера съвпадат почти стопроцентово с моите.

Не казах нищо, защото прецених, че съвсем не съм толкова схватлив, колкото той допускаше, и този факт никак не ми хареса.

— Както и да е, очаквахме те — продължи Владетелят на Лилит.
— Според шаблоните на разузнаването, щом пращаха един убиец да се разправи с друг, беше задължително техният агент да попадне в моето някогашно положение. Значи щяха да те насочат към имението Зийс, откъдето започнах и аз. Трябваше само да почакам, докато в Зийс дойде нов затворник. И ти се появи. След като се поочука, аз се намесих, за да те видя колко струваши, пък и да ти подхвърля стръв на кукичката. Веднага ми стана ясно, че си оклюнал и имаш нужда от хубав ритник по задника, за да се размърдаш. Тай се оказа най-простото средство да те ядосам.

Обърнах се към моето момиче, очевидно настръхнало при последните му думи. Едва сега можеше да осъзнае докрай истинския смисъл на понятието „пешка“ и трудно прегъръща горчивия хап.

— Вече ти бях натрапил представата — продължи Крийгън, — че в този свят съм единственият независим пътешественик, погрижих се и да знаеш накъде ще тръгна. После се върнах в замъка и заповядах на доктор Пон да приспи Тай. Предположих, че ако изобщо по нещо си приличаме с тебе, ще се разяриш до полуда, ще се втурнеш да я отърваваш, значи ще преживееш и взривно освобождаване на силата. Забелязах, че си напълно готов за това.

— Ами ако не беше станало тъй?

По устните му плъзна тънка усмивчица.

— Тогава щеше да си еднакво безполезен и за мен, и за Конфедерацията. Щях да те зарежа в калта до края на живота ти. Разбира се, нямаше как да събъркам. Всичко стана точно във вечерта на тържеството. Когато Дола ни каза, че си дошъл, веднага измислихме какво да правим по-нататък. Например решихме да ти представим доктор Пон по най-отвратителния начин, когато Тай вече ще е безпомощна в ръцете на извратения злодей. Налагаше се не само да се запознаеш с магистър Артур, но да видиш и неговите войски... а Артур обикновено не се занимава лично с всеки новак в замъка. Искахме да разбереш, че можеш да нападнеш имението Зийс само със

значителна подкрепа зад гърба си. Естествено трябваше да проверим и какви са заложбите ти, също да размахаме под носа ти примамката на силата, без да те допуснем до нея веднага. Вола се погрижи за това, а после те накара да офейкаш с малка среднощна сценка. Сам ще се сетиш, че аз вече не се намирах в замъка, защото бях принуден да оставям следи по пътя си на юг, та да ме намериш.

— Но нали чух гласа ти...

— Боя се, че херцог Кобе те е заблудил лесно с помощта на куха тръстика. — Споменатият сякаш ме призова с поглед да проявя снизходжение. — Важно беше да потиснем още в зародиши естествената ти подозрителност. Нямаше как да съм Крийгън в коридорите на крепостта и в същото време да съм минал през няколко имения. Разчитах, че ще стигнеш до този извод. А, от друга страна, исках да остана единственият човек, когото би помолил за помощ.

— Рискувал си! — сопнах се, ядосан от пренебрежението му. — Можех да се скрия из дивите земи.

— *Никога и в нищо* не съм рискувал с теб — отвърна Крийгън. — Ако в който и да е момент ти се провалеше, щях просто да се откажа и да потърся някой друг. Бях се застраховал чрез присъстващата тук Тай.

Погледът ѝ сигурно щеше да събаря стени, ако имаше моята сила.

— Спомни си — каза Владетелят, — че макар да съм с четиридесет години по-стар от тебе, произхождаме от един и същи свят, минали сме през едно и също обучение, вършили сме една и съща работа за все същите шефове. Какво, че имената и лицата им се сменят? Остават си каквито са били предишните. Живеят в застинало общество, което вярва, че системата вечно ще му върши работа. Благодарение на това познавах начина ти на мислене. Можех лесно да се поставя на твоето място, да предвидя какво би направил и да реагiram навреме.

— А защо беше толкова сигурен, че ще взема и Тай?

Той отново се ухили.

— Първо, оказа се достатъчно привързан към нея, та собственият ти гняв да освободи силата на Уордъновите клетки в тебе. По тази причина дойде в замъка. Значи чувствата ти *наистина* бяха силни. А и доктор Пон ти даваше твърде сериозен стимул да действаш,

ако изобщо те е грижа за момичето. Все пак за да се подсигурим, в случай че изведнъж започнеш да се държиш като закоравял циник, за какъвто се смяташе, Вола забърка и друга билка в онази първа порция от отварата. Имаше леко хипнотично въздействие и... да речем, че малко те пришпорихме. Нуждаехме се от Тай. Нейната роля беше изключително важна. Трябваше непременно да я отведеш от замъка, защото само тя можеше да предизвика намесата на Сумико О'Хигинс.

— Ти ли пречука вещицата? — прекъснах го.

— Да, макар че малко избръзваме. Искам първо да разбереш каква заплаха беше тази жена. Подобни психопати се пръкват само веднъж в столетие, слава на небесата! Има чудовища, които трябва да унищожиш веднага, щом ги докопаш. И Сумико беше тъкмо от тях. Ако по една щастлива случайност не е била заловена, щяла е да се добере до пълния генетичен код, съхраняван в Института по биологическо равновесие. Той определя не само външността на хората, сам знаеш колко сме зависими от своята наследственост.

— Току-що ме убеждаваше, че е време цивилизованите светове да се променят из основи — напомних му.

— Да, промяната е необходима, но... не и във вид на чудовища, Кал! Чудовища, маскирани като обикновени човеци. Шефовете са били длъжни веднага да я пръснат на атоми, обаче вместо това я пратили на Лилит според схващането си, че толкова надарена особа задължително ще измисли нещо необичайно. Познаха!

Кимнах замислено.

— Благодарение на Тай надуших част от плановете й.

— Но дори не си припарил до най-същественото — заяви Крийгън. — Нямаш представа какъв талант се криеше в нейния уродлив ум. Можеше да предизвика по свое желание мутации в живи същества — та това си е генно инженерство с помощта на психическо въздействие! Разбира се, подочухме с какво се занимава. А и тя не криеше особено какви точно млади жени събира около себе си. Извършвали са човешки жертвоприношения на сред онова село. В същия камък, на който лекуваха Тай, имаше улеи за източване на кръвта от живи хора. Всички вещици са пили кръв по време на церемониите. Кал, тя беше душевно болна. И толкова гениална, че можеше да постигне целите си. Трябваше да я спрем, но беше твърде хитра, за да ни позволи да я открием.

Вече съзирах цялата картичка.

— А както доказа и опитът на Артур, дори след като я намерихте, си оставаше неуязвима.

Приставът на имението Зийс изръмжа нещо под мустак.

— Общо взето, вярно е — съгласи се Крийгън. — Искам да знаеш, че тя не е изобретила нищо, което да не беше известно на нашия Институт, само че учените там правят необходимото, за да съхранят равновесието на планетата. Като използвах тебе и особено Тай, успях да се вмъкна във вещугерското село. Раздразних любопитството ѝ дотолкова, че О'Хигинс поиска да дойде с нас в Института. Без да подозира, там я изследваха грижливо и внимателно, но и тя научи каквото искаше. Налагаше се да ѝ подхвърляме трохи, за да я задържим на острова колкото се може по-дълго. После обсъдихме подробно степента на силата ѝ и какво да правим с нея. Решихме, че сме ѝ дали предостатъчно нови знания, за да се почувства уверена, и беше време да изиграем своя коз — предложихме ѝ възможност да изпита могъществото си. Постарахме се примамката да е по-съблазнителна. С други думи, създадохме ситуация, в която Сумико да напусне убежището си, да разпръсне сбровете вещици, като в същото време дори не подозира, че срещу нея е не само Зийс, а и всички останали имения.

— Така беше — намеси се господарката Рогнивал. — Доста скъпичко ни струваше. Сражавахме се без милост помежду си, докато онези отрепки навлязат в долината. Колкото и да беше мъчително за нас, нямаше друг начин. Все пак разположихме се така, че някои войници на Зийс проникнаха до вещиците и унищожиха част от тях. Отслабиха я. Но не можехме да обкръжим и изтребим всички, докато кучката бе жива.

— Крийгън, би ли задоволил любопитството ми? Как я уби? — настоях аз.

— О, имах да избирам между няколко варианта. Благодарение на Института притежавахме достатъчно от отварата, за да се съберем срещу нея аз, херцогът, двамата рицари и около четирийсет магистри. Радвам се, че не стигнахме дотам. Така и не разбрах колко силна беше Сумико всъщност, но не изпитвам и особено желание да го науча. Кал, ти ми даде най-добрата идея.

Трепнах.

— Аз ли?

— Да, когато ми каза за нейния лазерен пистолет. Бях уверен, че ще го носи за всеки случай, особено пък заради последната разправа в замъка. Нали разбираш — само един Владетел е способен да стабилизира метал от друга планета. Това стига, за да ти подскаже мащаба на дарбата й.

Намръщих се.

— Но какво общо има с.

— Хайде де, умнико! Ако беше на мое място и притежаваше моята сила, ако знаеше, че Сумико носи лазерен пистолет... какво щеше да направиш? Особено ако си сигурен, че цялото й внимание е насочено другаде?

Зяпнах от изненада.

— Значи ти си фокусирал силата си само върху оръжието! Премахнал си защитното покритие от Уордънови клетки. И всички останали микроби, дето са се намирали наблизо, незабавно са започнали да гризат пистолета.

Крийгън кимаше засмян.

— Позна. Те нахлуха в енергийния източник, захранването се претовари и цялото устройство гръмна. А то беше затъкнато под колана й... Да си призная, препотих се сто пъти, докато чаках това да стане. Щях да изтърпя само още няколко минути, преди да заповядам общ атака, независимо от рисковете. Но слава Богу, пистолетът се взриви и даде сигнал на войниците да спрат сражението, да се обединят и нападнат вешниците от всички страни.

— И така обаче си бил твърде зависим от случайности — не пропуснах да го уязвя. — Взривът е могъл да закъсне с часове. А ти сам каза, че сте рискували провал с общата атака.

— Ще бъда откровен — уморено промълви Крийгън. — Имах и резервен план. Уордъновите клетки са бързи, но не чак толкова. Ако всичко друго удареше на камък, моята орбитална станция щеше да изстреля ракета с нулева бомба право към Зийс. Щяхме да се разхвърлим на атоми заедно с магьосничките. Ето колко сериозна беше според мен опасността!

Май отговори предварително и на останалите ми въпроси, освен на един.

— Ами тези истории с отец Бронц? Едва ли си ги съчинил само заради мен.

— Бях отец Бронц повече от десет години. Така ми беше най-лесно да обикалям, без да се набивам в очи. — Той помълча. — Разбира се, сега ще трябва да направя някои промени във външността си и да измисля друго прикритие. Жалко. Старото момче вършеше и добрини. Вече обмислях дали да не докарам на планетата малко истински свещеници.

Реших да не задълбавам в тази деликатна тема и го попитах за най-важното.

— А какво ще стане сега с мен?

— Вече си се уредил чудесно — увери ме Владетелят. — Остани тук като магистър и след време или ще надживееш сегашния рицар, или ще си избереш някой слабак, за да започнеш от неговото имение. Един ден ще бъдеш поне херцог, може би дори Владетел. Казах ти го и преди. На мен ми трябваха седемнадесет години.

— Ще подобря постижението ти — натъртих, без изобщо да се шегувам.

Острият му поглед се впи в мен.

— Сигурно и това ти е по силите.

Скоро след това вечерята свърши, защото Крийгън спомена, че искал рано сутринта да се качи в совалката.

— Чака ме малко работа с другите Владетели — обясни сдържано.

За мое учудване и господарят Тийл имаше какво да ми предложи.

— Ще се радвам, ако останеш при нас. Тремон, вече съм старец. Би могъл веднага да ме премахнеш, както възнамеряваше отначало. Но мнозина сред магистрите, особено Артур, също притежават предостатъчно сила и току-виж ме победиш, само за да те повали някой от тях, просто защото не ти достига опит. Може и Рогнивал да те изненада, тя с удоволствие ще замени островчето си със Зийс. Но ако поживееш тук две-три години, докато се научиш да използваш докрай силата си, ако създадеш връзки и станеш по-обигран политик, ще те издигнат за рицар с бурни овации. Ти си най-подходящият. Артур е чудесен войник, обаче изобщо не го бива в управлението. И другите са като него. Или дарбата им е слабичка, или пък са лишени от амбиции.

Ти решаваш, разбира се, но тряба да ти кажа, че ми направи добро впечатление.

Рекох му, че ще помисля, но вече знаех какъв отговор ще дам. Естествено щях да остана, защото това бе най-прекият път за мен, а и заради Тай. Тя никога не би простила на мнозина от местните големци, но сама твърдеше, че се чувства част от Зийс.

Накрая потърсих и доктор Пон. Дребният кучи син не ми беше станал по-симпатичен и щеше да е сред първите изгонени оттук при управлението на рицаря Тремон, ала сега имах нужда от услугите му.

Уговорихме се за следобеда на другия ден. Обеща да ми направи малка операцийка, както това се вършеше на Лилит. Е, мой близнако и съпернико някъде из небесата, прав си — провалих се позорно. Изиграха ме като детенце. Не научих нищичко за скъпите на сърцето ти пришълци, а Марек Крийгън, проклета да е черната му душа, си остана пръв сред Владетелите на Диаманта. Но от мен толкова. Направих каквото можах и повече не изгарям от желание да работя за вас. Да ти го набутам, Конфедерацийо! Може би, ако някога стана Владетел на Лилит, аз също няма да харесам чуждата раса. А може и да си допаднем. Вече сам ще решавам какви сведения да ви пращам и дали изобщо да си правя труда, сам и единствено според собствените си интереси.

Кал Тремон си подава оставката, без никакво уважение.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ДРЕБНИ СМЕТКИ ЗА РАЗЧИСТВАНЕ

Жегата и влагата ни задушаваха. Току-що бяхме изтърпели поредната противна буричка и плътните облаци тегнеха ниско над главите ни. Въпреки това совалката кацна точно по график... явно никой не би рискувал да ядоса Владетеля Марек Крийгън.

Почти цялата нощ се опитвах да укротя Тай. „Мразя този гадняр!“, повтаряше тя до втръсване. В известен смисъл и любимата ми бе загубила не по-малко от мен, а върху представите й за света падна твърде мрачна сянка. Каквото и отвращение да изпитваше към Сумико О’Хигинс, тя не можеше да прости на човека, който я бе натикал в ръцете на доктор Пон, подлагайки я на непоносими унижения, за да постигне собствените си цели. Имаше по-голямо право да се чувства изнасилена от Марек Крийгън, отколкото ако я бе нападнал физически. Много време щеше да мине, преди да измие това петно от душата си.

Но моето момиче се учеше от преживяното. Пожела да дойде с мен и сега двамата стояхме пред замъка тъкмо когато совалката проби облачната пелена от запад и се спусна плавно към земята. Включи се сложната система от въздушни шлюзове и защитни приспособления, макар че с пътник като Крийгън едва ли имаше нужда от прекомерна предпазливост.

Той още носеше свещеническото си расо, ала аз знаех, че скоро ще го смени с друга маскировка. Следващия път нямаше да го различа от пръв поглед; не се съмнявах обаче, че ще мога да го надуша, за какъвто и да се представя. Някой ден, Крийгън, заканвах се упорито, пак ще си поприказваме с тебе.

Херцог Кобе този път щеше да остане, макар че обикновено и той пътуваше със совалката. За миг ми хрумна, че Крийгън май допусна сериозна грешка, защото предавателят щеше да си бъде в главата ми поне до следобеда. Орбиталните патрули на Конфедерацията можеха лесно да се разправят с малкото корабче. А,

не, възразих мислено на самия себе си. Няма да посмеят, защото такава решителност е нечувана. Нали затова ангажират... по-скоро създават хора като мен. Никой от командирите не би се престрашил да поеме отговорност, без първо да поискан пряка заповед от Конфедерацията, а дотогава Крийгън отдавна ще се е скатал в нова самоличност.

Не забравях и че той има могъщи приятели. Нима биха допуснали съюзникът им да се превърне в облаче от молекули? Съмнявах се. Твърде ценен беше за тях с прозорливото си познание как мислят шефовете на Конфедерацията. Пришълците едва ли щяха да се лишат от помощта му.

Махна ни, усмихна се и влезе в совалката. Чувах тихото жужене на двигателите и междупланетният кораб бавно започна да се издига.

— Кал... — обади се младата жена до мен.

— Да, скъпа?

Погледнах я и в този миг нещо сякаш избухна в главата ми. В Уордъновите ми клетки пламна огън и цялата им сила се насочи стихийно към Тай! Но тя не се превърна в пепел, само се олюя едва забележимо. Завъртя се на пети и се вторачи в излиташия космически апарат, чийто пилот искаше да се издигне над околните планини, преди да използва пълната мощност на двигателите.

Бях вцепенен, не можех да помръдна пръст, да мисля, да дишам.

Бръмченето на совалката се промени недоловимо, задави се и изведнъж двигателите забучаха застрашително.

Последва взрив, облаците засияха, корабът рухна и се запремята върху стръмния склон. Стовари се гръмовно в долината, обвит от непоносимо за очите сияние. Тай извърна глава и аз внезапно се освободих от никаква загадъчна, ужасна примка.

Колкото и да бях стъписан, веднага погледнах към совалката, но там вече имаше само кипяща и съскаща буца разтопен метал. Скоро и тя щеше да изчезне. Щом останките изстинеха, Уордъновите клетки щяха да започнат безмилостния си поход срещу чуждата мъртва материя, за да я превърнат в прах за броени дни.

Смаян и зашеметен се обърнах към Тай.

— Как... какво направи, по дяволите?

Не бях виждал толкова зловеща и самодоволна усмивка по лицето на човешко същество.

— Помниш ли, че се размотавах из селото на вещиците?

Само кимнах неразбиращо.

— Откраднах си от отварата. И изпих всичко, преди да излезем днес. Имах късмет. Надявах се да те изненадам, за да ти отнема силата, преди да ме спреш. Успях!

— Но... но как?

— Снощи си приказвах с херцог Кобе и господаря Тийл. Питах ги за някои прости неща. Например как совалката лети толкова плавно. Кобе беше много любезен. Нарисува ми един уред, казвал се геоскоп или жироскоп, не разбрах точно. Попитах го дали в совалката има такава джунджурия и той рече, че било нещо подобно. Описа ми го. С твоята сила направих на корабчето същото, което е сторил Крийгън с пистолета на Сумико. Махнах магията.

— Само че... уредът е бил във вакуумна камера! — възразих недоумяващо. — Нищо не би могла да му сториш.

— Момко, приятелката ти е свършила повече, отколкото си представя — обади се някой зад гърба ми. Видях херцог Кобе, стори ми се по-скоро умислен, отколкото разгневен. — Адска мощ се крие в тебе, синко, а пък момичето мразеше стария Крийгън по-злобно, отколкото изобщо някой може да мрази друг човек. Виждах какво става, предчувствах го, но не успях да се намеся.

— Как така? — озъбих се с последните капчици енергия в нервите си.

Той стъписано поклати глава.

— Каквото и да си мисли малката, не жироскопите довършиха Владетеля Крийгън. Тя направо проби дупка в корпуса и разпердушини енергийния агрегат на совалката!

Свлякох се на тревата.

— Божичко!

— Ако не с друго, можеш да се утешиш с мисълта, че дори Сумико О'Хигинс не разбираше докъде се простират способностите на един Владетел — подхвърли херцогът.

Останах с впечатлението, че твърде лековато приема гибелта на Марек Крийгън и не се поколебах да му го кажа. Той се засмя.

— Такъв е животът на Лилит — отбеляза с почти философско примирение. — Въртях цялата администрация на тази прокълната планета, че и още куп други работи, а пък трябваше да му се кланям. Не, синко, няма да скърбя за Крийгън.

— Сега Кал е Владетел! — яростно възкликна Тай и усетих как отново се вкопчи в съзнанието ми. Ала вече знаех какво се опитва да постигне и я възпрях.

Кобе завъртя глава.

— Не, хитра и амбициозна чаровнице. Той не е Владетел. Защото *именно ти* уби Марек Крийгън. Съмнявам се дали твоят любим би събрал толкова омраза. Сега постът е свободен, докато някой предяви претенциите си и успее да ги защити. Ще минат поне две-три седмици дотогава. А пък засега ще се наложи аз да го замествам. — Херцогът въздъхна. — Тю, да му се не види! Май ще трябва да се замъкна на това досадно съвещание.

Тай се вторачи настървено в Кобе, но аз побързах да потуша беса й. Знаех, че след няколко часа влиянието на отварата ще стихне. Щях да внимавам през цялото това време.

Извъртях се рязко към нея.

— Случайно да си запазила още от онова дяволско питие?

Тя ме погледна обидено.

— Нима бих те излъгала?

ЕПИЛОГ

Мъжът изплува постепенно от полуhipнотичното състояние, вече съзнаваше смътно кой е и къде е. Небрежно махна уреда от главата си и разтърка слепоочията с длани. Мъчеше го убийствено главоболие.

Погледът му се рееше из командния пункт, сякаш още не вярваше, че е тук, в заградителния кораб, в собствения си недостъпен отсек, а не броди някъде из Лилит.

Накрая се опомни достатъчно, за да се изтрягне от унеса.

— Компютър?

— В готовност — веднага се отзова невъзмутим мъжки глас.

— Вече разполагаш с необработените данни, както и с моите реакции към информацията. Стигна ли до някакви заключения?

— За първи път е потвърдена връзката между пришълците и Владетелите на Диаманта — започна машината. — Освен това разполагам с множество факти, които предизвикват нови въпроси. Засега не са ми достатъчни за заключение, но току-що получихме още един доклад... Ще си позволя да изтъкна, че Марек Крийгън е разкрил само Кал Тремон, а това би могло да означава, че дори не подозират за останалите трима.

— Е, и това е нещо — недоволно промърмори човекът. — Какво каза, имали сме още един доклад?

— Да, господине. От Цербер. Поради особеностите на Уордъновите клетки там не беше възможно да използваме органичния предавател, но внушихме на агента заповед да докладва при първа възможност и веднага да забрави за това. Желаете ли да се запознаете с информацията?

— Да... *ne!* — мигновено се поправи мъжът. — Нека си поема дъх, бива ли?

— Господине, ако страдате от болки в главата и естествената за случая умора, ще намерите необходимите средства за отстраняване на неприятните симптоми в шкаф номер две.

Човекът кимна.

— Добре де, давай. Но по-кратко този път.

Не можеше да сподели с компютъра, че нито болките, нито изтощението имаха особено значение. Съзнанието му се бореше с нещо много по-значително и объркващо.

Кал Тремон, питаше се той, нима ти си истинското ми „аз“?

Действително ли щях да постъпя като тебе? Защо си ми толкова чужд, Тремон? Нима не си мой двойник?

Тревожеха го и възгледите на Марек Крийгън за Конфедерацията, макар и не прекалено. Немислимо беше да повярва на онзи тип. Иначе всичко щеше да се окаже лъжа или поне ужасно лоша шега. Не можеше да се примери с това.

Внушаваше си, че е възможно отклоненията да се дължат на хормоните в тялото на Кал Тремон, че именно те са повлияли твърде силно на съзнанието му. Трябваше да е така.

Изведнъж престана да се страхува от доклада на другия си двойник, пратен на Цербер. Вече жадуваше да преживее следващото си превъплъщение. Дължен беше да се увери. Беше ли Кал Тремон случаен неуспех... или виждаше себе си?

Способен ли бе да застане срещу непознатия, отразен в четири огледала?

Отпусна се в креслото и отпи от чашата. След малко въздъхна.

— Хайде да видим Цербер.

— Командата приета. Включвам записа. Но ако ми позволите да отбележа, господине, няма да е зле отново да сложите сензорния комплект на главата си.

Мъжът въздъхна, взе леката корона, нагласи я по-удобно и се учуди на треперенето на ръцете си.

„Огледалце, огледалце в моята глава...

И пред теб ли пак ще изрека лъжа?“

Издание:

Автор: Джак Чокър

Заглавие: Лилит: Змия в тревата

Преводач: Владимир Зарков

Година на превод: 1997

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Аргус

Град на издателя: София

Година на издаване: 1997

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Балкан прес“ ЕАД

Редактор: Светослав Николов

Художник: Камо (портрет на писателя)

Коректор: Светлана Петрова

ISBN: 954-570-034-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9256>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.